

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ

Hasan Coşkun Panelleri 2014

“İsyanlarla Kaynayan Dünyada Gezi Ayaklanmasının Özgünlüğü” paneli 6 Nisan’da BDP, Halkevleri, KÖZ ve TÖP-G’nin katılımıyla gerçekleşti. **s.16-15**

AYLIK KOMÜNİST GAZETE

FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL)

SAYI: 36

WWW.KOZONLINE.ORG

AKP’ye karşı varoşlarda birleş

CHP’ye yol verme

Türkiye’nin en büyük siyasal krizlerinden birinin anaforunda gerçekleşen yerel seçimlerde AKP’nin oylarında yaşanan düşüş BDP-HDP’ye değil, AKP’den MHP’ye akan oylarla son derece sınırlı bir şekilde gerçekleşti.

2014 yerel seçimlerinde kaçınılan fırsatlar, zaslına bakılırsa başta BDP olmak üzere solun 2011’den beri eylem birliklerini darlaştıran ve siyasal sorumluluktan kaçan tutumlarının bir sonucudur.

Bugün için asıl önemli sorun yerel seçimlerdeki hataları düzelterek, 1 Mayıs’a, 1 Mayıs’tan cumhurbaşkanlığı seçimlerine ve genel seçimlere nasıl hazırlanılacağını netleştirmek olmalıdır.

1 Mayıs CHP’lilerin bir gövde gösterisi olmayacaksa Newroz’a ve Gezi’ye ayrı ayrı damarlardan akan kitlelerin buluştuğu bir mücadele günü olmalı. Böyle bir mücadelenin kalkış noktası elbette varoşlardır.

Eylem birliğinden EDÖB’e, EDÖB’ten HDK ve HDP’ye giden yol ve Köz’ün tutumu **s.6**

Pusulamız bizi ‘Komünistlerin Birliği Platformu’na ulaştırdı **s.11**

Gezi Ayaklanması ve HDK/HDP **s.8**

Tasfiyecilik hakkında bazı saptamalar **s.10**

Köz’ün Sözü

30 Mart’taki başarısızlığın derslerini çıkararak 1 Mayıs’a!

2014 yerel seçiminin belediyeçilikle ilgili bir seçim olmadığı aylar öncesinden belliydi. Gerek Amerika’nın kalemını kırdığı Erdoğan’ı AKP ile birlikte “deliğe süpürmek” için düğmeye basmasıyla hareket geçen MHP destekli Cemaat-CHP koalisyonu, gerekse de ayakta kalabilmek için her türlü saldırgan yönetime başvuran Erdoğan yerel seçimlere bu bilinçle hazırlandılar.

s.12

Newroz’da Gündem Yerel Seçimlerdi

- İzmir’de kitlesel Newroz’un çağrısı netti: oylar HDP’ye! **s.4**
- İstanbul: Kitlesel Newroz mitinginde gündem yerel seçimlerdi **s.5**
- Bursa’da Newroz coşkusu **s.5**

Varoşlarda Birleş

1 Mayıs’ta Devleş!

Komünist

KÖZ

Yaşasın Komünistlerin Birliği !

Okur/Yazar Mektupları

TKP ve CHP gençliğinin örgütlediği Aydınlı halkı yürüyüşüne katıldık

Halepçe katliamının yıldönümünde Tuzla Aydın HDP seçim iribat bürosunda "Tüm Katliamları Anma ve Gazi, Gezi ve Rojava Devrimiyle Halklar Hesap Soruyor" etkinliği yapma kararı alındı. Aynı hafta Berkin Elvan'ın yaşamını yitirmesi üzerine birçok eylem gerçekleşmişti. Etkinlikle aynı gün Berkin Elvan için Aydın Halkı olarak bir eylem yapma kararı olduğu öğrendik. Yürüyüşten bir gün önce mahalleden gençler gelip "biz böyle bir yürüyüş yapıyoruz HDP'yi de yürüyüşe davet ediyoruz" dediler. HDP eyleme katılmama kararı aldı. Bu kararın nedeni Aydın Halkı adına yapılan yürüyüşlerin genel olarak Türk bayraklı eylemler olması, bu nedenle HDP'nin kendi kimliğiyle bu eyleme çıkamayacağıydı. Zira eylemi organize edenler TKP'li ve CHP'li gençlerdi. Biz HDP'nin bu eyleme katılması gerektiğini, eyleme katılmanın etkinliği iptal etmek anlamına gelmeyeceğini ve yürüyüşe katılıp yürüyüşe katılanları etkinliğe davet edebileceğimizi, bunun da etkinliği güçlendireceğini söyledik. Özellikle seçim döneminde, HDP'nin bu eyleme katılmasının önemli olduğunu düşündüğümüz için bu eyleme KöZ arkasında duran komünistler olarak kendi ayrı bayrağımızla değil HDP pankartı arkasında katılacağımızı karar aldık ve bunu da HDP'ye bildirdik. Çünkü yerel seçimlerde oylar HDP'ye diyen bir seçim çalışması yürütüyorduk, ve HDP'ye mesafeli duran kişilerin de olacağı bu eyleme HDP katılmaydı. Ancak bu kararı alırken yürüyüşün Tuzla merkeze kadar uzamaması gerektiğini, zira bunun faşist saldırılara neden olabileceğini ve kitleyi saldırı hedefi haline getirmemeyi önerdik. Bu sorunu yürüyüşü organize edenlerle konuşmaya karar verdik.

Yürüyüşe 500 kişi katılmıştı. Eyleme katıldığımızda eylemi örgütleyenlerin tam da bizim önceden öngördüğümüz gibi gördük. Yürüyüşte olanların yarısı Aydın Mahallesi'nden değildi. Tuzla'nın çeşitli mahallerinden birçok kişinin katılımının da olduğu eylemde HDP "Okmeydanı'nda Berkin Elvan, Mardin'de Uğur Kaymaz, Hesap Soracağız, Gezi'den Rojava'dan Güç Al" pankartını taşıdı. Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi öğrencileri ise hazırladıkları dövizlerle yürüyüşe katıldı. Dövizlerde "Berkin Elvan On Beşinde Bir fidan", "Uğur Kaymaz 12 yaşında, 13 Kurşunla öldürüldü hesabını soracağız" ve "Berkin Elvan 14 Yaşında vuruldu, 15 Yaşında öldü, 16 Kiloydu Hesabını Soracağız" yazılıydı.

Eyleme HDP pankartı ve bir adet HDP bayrağı ile katılmak için yürüyüşün olduğu yere gittiğimiz anda 10-15 kişi bize doğru hızlı bir şekilde geldi ve bu yürüyüşün siyasetler üstü bir yürüyüş olduğunu ve bayrağını istemediklerini söyleyedi ve tartışma yaşandı. Aslında pankartı da istemediklerini ifade etmeye çalıştılar ancak pankart kalacak, başka siyasetlerin bayrak açmadığı durumda ise bayrağın indirilebileceği ifade edildi. Sonrasında ise Aydın'dan, yürüyüşlerden tanıdığımız birkaç kişi HDP pankartının öne geçmesini ve yürüyüşe yön vermesini istedi. HDP ise seçim bürosunda bir hafta önceden kararlaştırılmış Halepçe, tüm katliamların ve Berkin Elvan'ın anılacağı bir etkinlik olduğu için bu yürüyüşe Aydın merkeze kadar eşlik edeceğini belirtti. Aynı zamanda Gezi eylemleri sırasında İçmeler'den Tuzla'ya yürürken saldırılar olduğunu, bugün yerel seçim döneminde daha yoğun saldırı olabileceğini, her yerde saldırılar varken Tuzla merkeze inerek faşist saldırıların önünü açmamak gerektiği söylendi ve bu nedenle yürüyüşün Aydın merkeze sonlanması önerildi. Ancak yürüyüşü örgütleyenler yürüyüşe devam edeceklerini belirttiler.

Aydın merkeze gelindiğinde HDP pankartı toplandı ve 30-40 kişi yürüyüşten ayrıldı. Bizim de içinde bulunduğumuz HDP kortejinin eylemden ayrılmasıyla birlikte yaklaşık 100 kişi yürüyüşü orada noktalandı. Ardından mezbanın aşağısında İçmeler'de polis beklediği haberinin alınmasıyla yürüyüşün bitirilmesi kararı alındı ve eylem dağıldı.

Tuzla'dan Komünistler

KOMÜNİST KÖZ YEREL SÜRELİ AYLIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:

MURAT ÖZYAVUZ

YÖNETİM YERİ:

OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLAĞ SOKAK ELİF İŞHANI DAİRE: 5 KAT: 2

KADIKÖY - İSTANBUL

TEL: 0216 700 19 98

E-POSTA: kozonline@gmail.com

WEB ADRESİ: www.kozonline.org /www.kozonline.info

BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI DAVUTPAŞA CADDESİ GÜVEN

SANAYİ SİTESİ C BLOK NO: 242 TOPKAPI-İSTANBUL

TEL: 0212 577 54 92

'Beyazıt'ta 16 Martlar AKP'le sürüyor' şiarlı Beyazıt ve Halepçe katliamı anması

17 Mart Pazartesi günü, "16 Martlar AKP ile sürüyor" şiarıyla, Beyazıt ve Halepçe Katliamları Üniversitesi Öğrencileri imzasıyla Beyazıt'ta anıldı. Merkez Kampüsünde Beyazıt'ta düşen 7 öğrencinin fotoğraflarının yer aldığı "16 Martlar AKP ile sürüyor" ozaliti açılırken, Fen-Edebiyat Fakültesi önünde ise Türkçe ve Kürtçe "16 Mart'lar AKP ile sürüyor; Beyazıt'ın Halepçe'nin hesabını soracağız - Üniversite Öğrencileri" yazılı pankartlar açıldı. Merkez Kampüs'te toplanan öğrenciler araç kapısından çıkıp Beyazıt Ana Kapı'ya giderken, Fen-Edebiyat önündekiler de Beyazıt Ana Kapı'ya yürüdü. Yürüyüş esnasında ve meydanda "16 Mart'ı Unutma, Unutturma; Katil Devlet Hesap Verecek; AKP'den Hesabı Gençlik Soracak; Beyazıt'ı, Halepçe'yi, Roboski'yi, Sivas'ı, Maraş'ı, Çorum'u Unutmadık; Berkin Elvan Onurumuzdur; Em Halepçe Ji Bir Nakın; Her Yer Taksim, Her Yer Direniş; Beyazıt Faşizme Mezar Olacak" sloganları atıldı. Aynı zamanda Beyazıt katliamında ve Gezi Ayaklanması'nda düşenlerin isimleri -Hatice Özen, Baki Ekiz, Ahmet Turan Ören, Abdullah Şimşek, Hamit Akıl, Cemil Sönmez, Murat Kurt, Abdullah Cömert, Ethem Sarıgülük, Mehmet Ayvalıtış, Ali İsmail Korkmaz, Ahmet Atakan, Hasan Ferit Gedik, Medeni Yıldırım ve Berkin Elvan- haykırılarak "Yaşıyor" denildi.

Türkçe ve Kürtçe okunan basın açıklamasında "16 Mart tarihe iki kara lekeyle kazınan bir gün. 16 Mart 1978'de İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi önünde gerçekleştirilen bombalı saldırıda 7 öğrenci hayatını kaybetti, 41 öğrenci yaralandı. Bundan tam on yıl sonra, 1988'in 16 Martında Saddam Hüseyin yönetimi Halepçe'de 5 bin Kürdü kimyasal ve biyolojik silahlarla katletti" denildi. Geçmiş katliamlar hatırlatılarak "Bu topraklarda devlet geleneği haline gelen katliamlar Türkiye'de de AKP eliyle sürmeye devam ediyor. Dün Halepçe'de katledilen Kürt halkı, bugün Roboski'de, Gewer'de, Paris'te bir kez daha katledildi. Devletin yıllardır görmezden geldiği, baskı ve inkâr politikaları ile sindirmeye çalıştığı, Halepçe katliamında sınırlarını kapattığı Kürt halkı, AKP iktidarı döneminde bir kez daha devletin kirliliği yüzüyle karşılaşmış oldu." şeklinde ifade edildi. Basın açıklamasında Gezi'ye "Gezi direnişinde gençleri katleden polisler, Başbakan tarafından 'kahraman' ilan edildi. Yolsuzlukları, hırsızlıkları, pislikleri ortaya saçılmış hükümet, katillerle ve katliamlarla yüzleşmek yerine Erhan Tuncel gibi katilleri serbest bırakmaya devam ediyor" şeklinde değinilerek mücadeleye devam sözü verildi.

Anmanın ardından Ey Raqq ve Beyazıt Marşları okunduktan sonra bombanın patlatıldığı Eczacılık Fakültesi'ne geçildi. Normalde sadece yedi karanfil bırakılırken, Berkin Elvan anısına ekme bırakıldı. Saygı duruşunun ardından sloganlar atıldı, ajitasyon konuşmaları yapıldı. Devrimci 78'lilerden bir canlı tanığa söz verildikten sonra anma bitirildi.

Anma sırasında 14 Mart Cuma günü olacaktı ama Berkin'in düşmesinden sonra ertelenmek zorunda kaldı. 13 Mart'ta da Edebiyat Fakültesi'nde geçen seneki gibi Gazi Anması gerçekleştirilecekti. 13 Mart günü okula gittiğimizde çok az insan olduğunu gördük ve anmanın örgütleyicilerden bir kısmı okula hiç gelmediği için anma iptal edilmek zorunda kaldı. Gazi Ayaklanması anması için yapılan sondan bir önceki toplantıya çok az kurum katılmıştı. Son toplantıda ise tüm kurumlar vardı. Buna rağmen iki anma birleştirilemedi. Beyazıt-Halepçe anmalarının için düzenlenen ilk toplantıya KöZ adına gitmiştik ancak bu toplantı saat karışıklığı yüzünden ertelendi. Diğer toplantılara ise gidemediğimiz için iki anmayı birleştiremedik. Anmada CHP vurgusu hiç yoktu. Ancak Kürtlerin yaşadığı katliamlardan bahsedilmesi sosyal-şoven, Kürtleri yok sayan anma olmasının önüne geçti.

Katillerden Hesabı Emekçiler Soracak !

Katil Devlet Hesap Verecek !

İstanbul Üniversitesi'nden Komünistler

Berkin Elvan için Bursa'da eylem

Berkin Elvan'ın ölümünün ardından Bursa'da gerçekleşen eylem ve hem devlet terörünün hem de saldırılara karşı kararlı bir direnişin yaşandığı bir eyleme dönüştü. Setbaşında bir araya gelen kitle, yolu kapatarak yürüyüşüne başladı.

Yürüyüş boyunca AKP ve Berkin'in katillerine dönük sloganlar atıldı. Bursa'da yapılan bu eylem, katılım olarak gezi eyleminden sonra yapılan en geniş katılımlı eylemdi. Yürüyüş; AKP il binasına kadar sürdü. Polisin TOMA'larla AKP il binasının önünde barikat kurduğu görüldü.

İlk başlarda kitenin kararlı tutumu ve sayıca fazlalığı karşısında TOMA'lar geri çekildi. Kitenin ilerleyen saatlerde azalmasından sonra bina önünde bekleyen yaklaşık 1000 kişi arasından AKP il binasına yoğun bir şekilde taş atıldı. Bundan üzerine polis, biber gazı ve TOMA'larla kitleye müdahale etti. Yer yer barikat kurulmaya çalışılsa da, kitle bu müdahale sonucu dağıldı.

Devrimciler Ölür Devrimler Sürer!

Bursa'dan Komünistler

Okmeydanı'nda muhtarlık seçim çalışmaları

Bu seçim döneminde de Okmeydanı Mahmut Şevket Paşa Mahallesi'nde muhtarlık çalışmasına katıldık. Geçen dönem mahallede üç aday içinde yapmış olduğumuz bir ön seçimle birinci olan adayı desteklemiş ve bu çerçevede seçim çalışması yapmıştık.

2009 yerel seçimlerinde Okmeydanı Mahmut Şevket Paşa Mahallesi'nde çeşitli kurumların doğrudan ya da dolaylı olarak desteklediği ve aday gösterdiği 3 muhtar aday vardı. O süreçte mevcut muhtara karşı hem oyları bölmek için hem de ortak talepler etrafında bir araya gelmek için aday tekleştirme toplantıları yaptık. Bu toplantılarda bir ön seçim yaparak adayı teke düşürme ve ön seçimde kazanan adayı hep birlikte destekleme kararı almıştık. Alınan bu kararın mahallenin iki ayrı noktasına yerleştirdiğimiz seçim sandıkları ve yaptığımız seçimle gerçekleştirdik. Halkın büyük ilgi gösterdiği seçimde adaylardan Yalçın Köse en yüksek oyu alarak ön seçimde birinci oldu. Bunun üzerine bu aday üzerinden çalışma yapmaya başladık. Ancak Halkevi daha önce kendilerine üye olan bir şahsı bu seçim çalışmasında görmek istemediklerini belirtti. Ya malum şahıs gider ya da biz gideriz gibi dayatmalarla ve şahsı gerekçe göstererek seçim çalışmasından çekildi. Bu arada ön seçimdeki adaylardan bir diğeri Halkevi üyesi Saliha Dışkaya idi.

Bu sene de mahallede ilk olarak daha önce toplumsal hiçbir çalışmada görmediğimiz iki ayrı aday kendini gösterdi. Buna karşın mahalledeki kurum ve siyasetler olarak ortak bir aday çıkarma konusunda bir girişim olmadı. Ancak seçimlere bir ay gibi bir süre kalınca İşçilerin Sesi'nden arkadaşlar muhtarlık seçimleri ile ilgili bir toplantı önerisinde bulundular. İçinde çalışma yürüttüğümüz Anadolu Yaşam Tüketim Kooperatifi de bu toplantıya davet edildi. Köy derneğinde yapılan ilk toplantıya 30'un üzerinde kişi katıldı. İlk toplantı olmasından dolayı henüz ortada bir aday yoktu. Toplantı esnasında nasıl bir çalışma yapmak gerekir, kim aday olmalı gibi sorular

üzerinde tartışılırken SODAP ve HDP'li arkadaşların da önerdiği bizim de mahallede tanıdığımız aynı zamanda İşçilerin Sesi okuru olan Songül Yayar Dede'nin aday olarak gösterilmesi önerildi. Biz de adayla ilgili bir sorunumuzun olmadığını söyledik, asıl bu çalışma vesilesiyle ortak bir aday üzerinden ortak talepler çerçevesinde bir çalışma yapmanın önemli olduğunu ve seçilen muhtarın da şeffaf, denetlenebilir bir yapıda olması gerektiğini vurguladık.

Bizim bu toplantıyı yaptığımız gün Halkevi'nden Saliha Dışkaya'nın da aday olduğu haberi geldi. Bunun üzerine bir heyet belirleyip görüşülmesini toplantıdaki diğer arkadaşlara önerdik. Bunun üzerine üç kişilik bir heyet ortak bir toplantı yapılması çağrısını yapmak için Halkevi ile görüştü. Ancak ne yaptığımız toplantıya gelindi ne de ortak bir toplantı yapılabilirdi. Yapmış olduğumuz çağrı karşılık bulamamış oldu.

Bunun üzerine aday tekleştirme toplantısı yapılamadığından daha fazla vakit kaybetmeden muhtarlık çalışmasına başladık.

Bu süreçte Halkevi tüm kurumlarla ayrı ayrı randevu alarak kendi adaylarının desteklenmesi için destek ziyaretlerinde bulundular. Bu görüşmelerden biri de bizimle gerçekleşti. Bizden kendi adayları için destek isteyen Halkevi ile yapmış olduğumuz toplantıda ilk önce bir önceki seçimin özelleştirilmesinin verilmesi gerektiğini ifade ettik. Bunun yanında aday gösterme sürecinde hiçbir kurumla görüşmeden kendi adaylarını çıkarıp bu adaya destek istemenin zaten ortaklaşmamış bir iş üzerinden çalışma yapmanın mevcut düzen mekanizmalarından bir farkının olmadığını ifade ettik. Özelleştirme kısmını kabul etmeyip ve aslında bu meseleyle ilgili ÖDP ile görüşüp hallettiklerini ifade ettiklerinde, biz de bu meselenin sadece ÖDP ile alakalı bir mesele değil o çalışmaya katılan herkesle ilgili bir mesele olduğunu ifade ettik. Bu şekilde bir desteğin söz konusu olmayacağına söyledik ve bu şekilde görüşmeyi bitirdik.

İşçilerin Sesi, HDP, ÖDP, Anadolu Yaşam Tüketim Kooperatifi ve SODAP bu seçim sürecinde Songül Yayar Dede'yi destekleme ve seçim çalışmasında bulunma kararı aldılar.

BDP'li bir ailenin boş olan dükkanlarını bize tahsis etmesiyle seçim bürosu açılarak seçim çalışmalarına başlandı. İlk çalışma 8 Mart etkinliği oldu. Büroda kadınların yapmış olduğu etkinliğe toplamda 200'e yakın kişi katıldı. Mekanın küçük olması ve daha önceden planlı bir hazırlık olmadığı için etkinlik sohbetler şeklinde gerçekleşti. Önceden hazırlık yapılmış ve buna göre bir plan yapılmış olsaydı küçük bir miting havasında geçebilirdi.

Bununla birlikte mahallede afiş çalışmalarına katıldık. Hemen her sokağa afiş yaptık her kapıyı çaldık. Ev ev el ilan dağıtıp ev sohbetleri organize edildi. Ses aracıyla mahallede ajitasyon konuşmaları yaptık. Kahvehanelerde konuşmalar

gerçekleştirdik.

Yapmış olduğumuz çalışmalar hem biraz geç kalınmasından hem de ÖDP ve SODAP'ın aktif olarak bu çalışmalara katılım sağlamamaları gücümüzü tam olarak alana yansıtamamıza neden oldu.

Ancak buna rağmen bir çok insanla tanışma fırsatı yakalamış olduk.

Seçimlerde adayımız üçüncü sırada yarışta mamladı. Muhtar seçilen kişi eski muhtarında desteklediği Muharrem Gözel oldu.

Değerlendirme toplantısında bu çalışmanın seçimden sonra da devam etmesini konuştuk. Bununla ilgili mahallede neler yapılabilir meselesini bir araya gelip tartışıyoruz.

Okmeydanı'ndan Komünistler

Berkin'in ardından Okmeydanı

Berkin Elvan'ın ölüm haberinin gelmesinden sonra mahallenin birçok girişine barikatlar kurularak ateşler eşliğinde nöbetleşerek beklemeye başlandı. Valiliğin bu konuda polisi insanlardan uzak tutmak istemesinden dolayı hiçbir yerde polisle bir karşılaşma olmadı. Cenaze Adli Tıp'tan sonra Okmeydanı cemevine getirildi. Defin günü Okmeydanı'nda adeta insan seli gibi bir kalabalık toplandı. Tüm ara sokaklar ve Anadolu parkı, metrobüs yolu ve üst geçitlere kadar hınca hınç biriken kalabalık cenazenin cemeviden çıkarılıp araca bindirilip yola koyulmasıyla Şişli üzerinden Feriköy mezarlığına doğru akmaya başladı. Yürüyüş boyunca flamlarıyla katılan siyasetler sık sık sloganlar eşliğinde yürüdü. Bizler İstanbul'dan komünistler olarak cenazeye katıldık.

Yüz binlerin uğurladığı cenaze Feriköy Mezarlığı'na doğru yol alırken oraya sığmayan kitle Şişli Pangaltı civarında beklemeye başladı. Kitlenin Taksim'e yürümek istemesi üzerine polis gaz ve TOMA'larla müdahalede bulundu. Birçok yerde çatışmalar yaşanırken bir kısım yoldaşla birlikte biz de Mecidiyeköy'e doğru çekildik. Buradan dağılırken biz Okmeydanı'na doğru yol aldık.

Okmeydanı'na geldiğimizde Örnektepe'de faşistlerin polisle birlikte mahalleye saldırdığı haberi geldi. Örnektepe'ye doğru giderken başka bir haber geldi. Dört yol üzerinden faşistlerin satırlarla mahalleye gelmeye çalıştıklarını haber aldık. Bunun üzerine ma-

halleye dönme kararı alarak Dört yol-Yolağzı tarafına doğru gittik. Oraya vardığımızda barikat kurulup ateşe verildiğini gördük. Biz de barikatın arkasında mahalleyi savunmaya geçtik. Ancak caddenin karşı tarafında ışıkların tümüyle kapalı olduğunu görünce ve karanlıkta silah sesleri gelmeye başlayınca bir provokasyon olma ihtimalini göz önünde bulundurarak kendimizi güvenli bir bölgeye aldık. Silah seslerinin nereden ve nasıl atıldığı belli değildi ancak yoğun bir atışma olduğu açıkça ortadaydı. Bunun üzerine barikatın arkasından çekilip daha güvenli bir yerde beklemeye karar aldık.

Bir süre sonra akrepler ve TOMA eşliğinde polis biber gazı kullanarak barikatlara müdahale etti. Bunun üzerine kitle ara sokaklara dağıldı.

Bu süreçten önce mahalleliye gelen tebliğatlar cevap mahiyetinde kentsel dönüşümle ilgili geniş katılımlı bir miting yapılması çevre derneği tarafından planlanmıştı. Ancak mahallede oluşan kutuplaşma yüzünden bu da örgütlenmemiş oldu. Çünkü miting Şark kahvesindeki yürüyüşle başlayıp Dört yol'daki meydana yapılacaktı ve tüm Okmeydanı'nı kapsayacaktı. Burası da daha yoğunluklu sağ seçmenden oluştuğu için tepkiler nedeniyle ertelenmiş oldu. Biz Köz'ün arkasında duran komünistler olarak diğer siyasetlere bir çağrı yaparak bu oluşan kutuplaşmayı kırmak için mahalledeki öznelere neler yapabiliriz diye konuşmak için çağrı yaptık. ÖDP, Halkevi, DHF, ESP, EMEP, HDP ve Köz olarak bir araya gelen siyasetler olarak üç ayrı toplantı yaptık. Yapılan tartışmalar sonucunda bu meseleyi Çevre derneğinin yöre dernekleriyle birlikte çözme konusunda bir girişimine destek olma konusunda bir hemfikirlik sağlandı.

Okmeydanı'ndan Komünistler

HDP Eş Başkanı Sebahat Tuncel Bursa'daydı

HDP Eş Başkanı Sebahat Tuncel Bursa'daki yerel seçim çalışmalarını kapsamında düzenlenen Yıldırım İlçesinde yapılan Açık hava toplantısına katıldı. Bazı illerde HDP'ye dönük yapılan ırkçı saldırılardan dolayı Sebahat Tuncel'i karşılamak için düşünülen konvoydan vazgeçildi. Yoğun yağmur nedeniyle toplantının yapılacağı alan değiştirildi. Yaklaşık bin kişilik kitle sloganlar atarak toplantının değiştirildiği kapalı Pazar alanına yürüdü. Ses araçlarıyla toplantı alanının değiştirildiği anons edildi.

Alanda toplanan kitlenin Sebahat Tuncel'in alana girmesiyle coşkusu arttı. İlk önce otobüsün üstünden Bursa Belediye başkan adayları kitleye tanıtıldı. BDP Bursa İl başkanının konuşmasının ardından Sebahat Tuncel konuşmasına başladı. Sebahat Tuncel, Fethiye'de yaşanan olaylarla il-

gili uyarıda bulunarak, "Bizi savaşın, çatışmanın içine çekmek isteyenleri buradan bir kez daha uyarıyoruz. Bu ateş sadece bizi yakmaz. Eğer siz bu ateşle oynamaya devam ederseniz Türkiye halkları zarar görür."

30 Mart'ta Türkiye halkları ile yeni bir sözleşme yapacaklarını Fethiye'de HDP binasına yönelik saldırıları eleştirerek, "Bu ülkeyi bu hale getiren tüm sistem partileri hesap verecek. Ve partimize yönelik partilere buradan cevap vereceğiz. Sandıkta cevap vereceğiz. Bizi savaşın, çatışmanın içine çekmek isteyenleri buradan bir kez daha uyarıyoruz. Bu ateş sadece bizi yakmaz. Eğer siz bu ateşle oynamaya devam ederseniz Türkiye halkları zarar görür. Halkların Demokratik Partisi olarak bu ateşin Türkiye halklarına zarar vermemesi için oldukça sorumlu davranıyoruz. Karşımızdaki güruha, parti binalarımıza saldıran, bizleri linç eden, parti binalarımıza yakmak isteyenlere sesleniyoruz. Türkiye halklarını bir karanlığa, çatışmaya sürüklemenize asla ve asla izin vermeyeceğiz" dedi. Barış mücadelesinin çözümünün gerçekleşebilmesinin tek koşulunun da Abdullah Öcalan'ın özgürlüğüne kavuşması olduğunu sözlerine ekledi.

Sebahat Tuncel'in konuşmasından sonra toplantı sona erdi.

**30 Mart'ta AKP'ye Kanma
CHP'ye Yol Verme**

Bursa'dan Komünistler

Köz Söyleşileri

2014 1 Mayıs'ının
Ardından

12 Eylül Rejimi ve
Derinleşen Krizi

4 Mayıs 2014 Pazar

Saat: 18.30

Yer: Köz Gazetesi Bürosu

Adres: Osmanağa Mahallesi Leylak Sokak Elif İşhanı Daire: 5
Kat: 2 KADIKÖY - İSTANBUL

TEL: 0216 700 19 98

1 Haziran 2014 Pazar

Saat 18.30

İzmir'de kitlesel Newroz'un çağrısı netti: Oylar HDP'ye!

İzmir'de seçimlere bir hafta kala 22 Mart Cumartesi günü Buca Hipodromu arkasında kalan alanda gerçekleşen Newroz kutlamaları tıpkı 2009'da olduğu gibi seçimlerin damgasını vurduğu bir atmosferde ve yoğun bir katılımı gerçekleştirdi.

Halkların Demokratik Partisi (HDP) İzmir İl Örgütü tarafından organize edilen Newroz kutlamasına elli bini aşkın kişi katılırken, HDP bileşenlerinin yanı sıra pek çok örgütlenme de kendi pankartları yahut flamaları ile kutlamalarda yer aldı.

Buca Şirinyer Tansaş önünde bir araya gelen HDP ve bileşenleri ile KESK Şubeler Platformu, Partizan, Dersimliler Derneği, Mücadele Birliği, TKP 1920, Halkevleri alana bir yürüyüş kolu oluşturarak birlikte yürüdüler. Köz'ün arkasında duran komünistler de bu yürüyüş kolunda nereden güc alınması gerektiğine işaret ettiler; "Haziran Ayaklanması ve Rojava Devrimi'nden Güç Al; AKP'ye Geçit CHP'ye Yol Verme" pankartı ile yer aldılar. Komünistlerin birliğini savunanlar yürüyüş boyunca yapılan ajitasyon konuşmalarında sunları dile getirdiler:

"Roboski'de katledenlere de, Dersim'de katledenlere de, kentsel dönüşüm adı altında emekçilerin kondularına göz dikenlere de oy yok. Berkin Elvan'ı katledenlerle Roboski'de bomba yağdırıp sonra da takipsizlik kararı verenler; Ergenekoncu kontrgerilla şeflerini apar topar salıverenlerle, iş cinayetlerinde ölen tersane ve maden işçilerine 'güzel öldüler' diyenler bir ve ortaktır. Fethiye'de Urla'da linç saldırıları gerçekleştirenlerle Rojava'yı boğmaya çalışanların farkı yoktur. Mütteah-hitlere, zenginlere, katillere, hırsızlara, ırkçılara, burjuva partilerine değil ezilenlerin emekçilerin temsilcilerine, HDP adaylarına oy verelim. Haziran Ayaklanması ve Rojava Devrimi izlenmesi

gereken yolu gösterdi. Bu örneklerden ders ve güç alıp, sallanan AKP'ye bir darbe de sandıkta vuralım, yerine hazırlanan diğer burjuva partilerine, CHP'ye ise geçit veremeyelim."

Bu ajitasyon konuşmalarının yanı sıra kortejimizde şu sloganlar atıldı: "AKP'e Geçit CHP'ye Yol Verme; Dersim'de CHP Roboski'de AKP; Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birlikte Mücadelede; Yaşasın Haziran Ayaklanması; Bifî Şoreşe Rojava; Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir; Saraylara Savaş Kondulara Barış; Özgürlük Savaşın İşçilerle Gelecek".

Yürüyüş kolunda yer alan örgütlenmelerin dışında SDP, EHP, DHF, Kaldıraç, DİP ve TÜMTİS de pankartları ve flamalarıyla alanda yer aldılar. Sahnede ise "Kentimizi de kendimizi de biz yöneteceğiz!", "Kadını özgürleştirmeyen devrim, devrim değildir!" ve "Newroz ruhuyla önderliği özgürleştirmeye!" şiarlı pankartlar yer aldı.

Konuşmalardan önce sıklıkla kitleye sıklıkla "Oylar HDP'ye" sloganı atıldı.

ESP Genel Başkanı Figen Yüksekdağ, HDP Mardin Milletvekili Gülser Yıldırım, HDP Eş Genel Başkanı Sebahat Tuncel ve BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş'ın konuşmacı olarak katıldığı İzmir Newroz'u'nun açılış konuşmasını HDP İzmir İl Eşbaşkanı Cavit Uğur yaptı.

Uğur, "Bu görkemi görenler korkuyorlar. O yüzden bize saldırmaya çalışıyorlar. Buradan o derin güçlere sesleniyoruz, korkunun ecele faydası yok. Kızılder'e Mahirlerin başlattığı bu onurlu mücadele bugün burada yeniden ruh bulmuştur" dedi.

Uğur'dan sonra söz alan Yüksekdağ ise, "Newroz'da açılan direniş yolu, sadece Kürdistan'ı değil, Türkiye'de bütün halkları özgürlüğe götürecektir. Savaş isteyenlerin artık kaçacak yeri

kalmadı. 30 Mart'ta onları tarihin karanlığına gömeceğiz" dedi.

Sebahat Tuncel ise konuşmasında Kılıçdaroğlu'nu eleştirerek; "Sen bir de Dersimliyim diyor-sun? Dön bir de Sakine'ye, Sakine Cansız'a bak!" dedi. Tuncel seçimlere ilişkin ise "Barış sürecini AKP'yle CHP'yle değil halkımızla geliştireceğiz. Bu seçimlerden güçlü çıkarsak bunun yolu açılacak" diye konuştu.

Alandaki kitlenin yoğun ilgisi ile karşılaşan Selahattin Demirtaş ise HDP dışındaki partilerin benzerliğine dikkat çekerek: "Tekçi söylemi kullana kullana, tekliye tekliye sonuçta tek partiye dönüşecekler. Madem ki öyle, gereksiz masraf yapmayın, parayı boşa harcamayın, üç parti kurmayın. Kılıçdaroğlu ve Bahçeli, Tayyip Erdoğan'ın yardımcısı olsun. Fethullah Gülen'i Diya-

net'ten sorumlu bakan yapın" diye konuştu.

İzmir Newroz'u'nda Haziran Vurgusu Eksikti

Seçimlere katılacak Büyükşehir Belediye Eş Başkan adaylarının da kürsüden kitleye seslendiği mitingde özellikle Haziran Ayaklanması'na ilişkin esaslı bir vurgu olmaması dikkat çekici bir eksiklikti. Büyükşehir Belediye Eş Başkanları'ndan Pınar Türk ve Sebahat Tuncel'in konuşmalarında konuya ilişkin kısmi vurgular olmakla birlikte, henüz Berkin Elvan'ın cenazesinin ve milyonlarca insanın bu uğurlamaya katılmasının üzerinden günler geçmişken bu mücadelenin dinamizmini de kucaklamak üzere daha yoğun bir söylem geliştirilememiş olması bariz bir kusurdu.

Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir!

İzmir'den Komünistler

Deri işçilerinin gözünden 30 Mart yerel seçimleri

Geride bıraktığımız yerel seçimlerinin ardından biz de İzmir'deki deri işçileri arasında bir değerlendirme sohbeti yaptık. Bu sohbette birçok arkadaş seçim faaliyetleri ve sonuçları ile ilgili görüşlerini dile getirdiler.

Söz konusu sohbette yerel seçimlerin, daha çok düzen partilerinin baskısı ve gölgesi altında geçtiği vurgulandı. Deri tekstil ve kundura işçilerinin seçimlerde beklentileri karşılanmadığı gibi, düzen partilerinin emekçilerin ekonomik ve sosyal sorunlarına hiçbir çözüm üretmeyeceklerinin görüldüğü de dile getirildi. Zaten söz konusu düzen partilerinin, emekçilerin can yakan sorunları bir yana, en genel sosyal sorunlarla ilgili bir projeleri veya bir vaatleri bile olmamıştır.

Tam tersine emekçilerin kendi dışları ve tırnakları ile yaptıkları ve zor koşullar altında barındıkları kondularına çoktan beri göz diktikleri bir kez daha görülmüştür. Kentsel dönüşüm adı altında gizlenen rantsal paylaşım bu seçimlerde "yerinde dönüşüm" aldatmacası olarak öne sürülmüştür ve emekçiler bu saldırı planına boyun eğmeye zorlanmaktadır. Hangi düzen partisi kazanırsa kazansın emekçilerin kondularını başlarına yıkamak için türlü türlü cambazlık yapacakları aşikârdır.

Genel ve yerel seçimler emekçilerin sorunlarının ve taleplerinin dile getirilip çözülmesi yolunda adım atmak için önemli fırsatlar yaratsa da bu yerel seçimde emekçiler AKP ve CHP rekabetinin gölgesi altında tercihlerini yapmak zorunda bırakılmıştır. İşçilerin ve emekçilerin çıkarlarını savunma iddiasındaki adaylar ise kendi seçmenleri ile buluşmamıştır.

En azından bizim iş kollarımızda İzmir'de görünen tablo budur. Deri işçileri olarak bizlerin de kendi üyelerimizin ve derneğimizin kapsama alanındaki diğer iş kollarındaki emekçilerin kendi adaylarıyla buluşmasını sağlayacak yeterli bir çaba içerisinde olmamız da bizim eksikliğimiz olarak kayda geçmiştir.

Bir önceki genel seçimlerde Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloğunun açmış olduğu seçim bürolarında zaman zaman emekçilerle buluşarak ve bu büroların sürekliliğini sağlayarak emekçilerle bağ kurma çabaları vardı. Ancak bu çabalar

amacına ulaşmadı; düşünüldüğü gibi olmadı ve emekçilerle adaylar arasında geçici olarak da olsa kurulan bağlar tekrar koptu. Bu yerel seçimlerde ise benzer bir çaba olmadığı gibi, emekçiler kendi çıkarlarını savunma iddiasındaki adaylarla buluşup sorunlarını ve taleplerini anlatamamış oldu.

İzmir'de özellikle AKP'nin adayları emekçilere yaşadıkları semtleri ve mahalleleri Karşıyaka, Alsancak veya şehrin en lüks semtleri gibi yapacağını vadederek halkı kandırmaya çalışarak oy avcılığı yapmıştır. Oysa emekçilerin barınma ve günlük yaşam sorunları başta devrimci ve sosyalistler olmak üzere, asıl emek eksenli siyasetlerin öncelikli gündemleri olmalıdır. Ne var ki bu doğrultuda çabalar olduğu söylene bile bunların yeterli olmadığı açıktır. Bu gün yoksulluk içinde boğuşan milyonlar düzen partilerinin insafına bırakılarak umutlarını yitirmektelerdir.

Bu yerel seçimlerin en dikkat çeken öğelerinden biri de muhtar adayları patlamasıdır. Hem kendi bulduğumuz şehirde hem de ülke genelinde muhtar adaylarının sayısı önceki seçimlere göre rekor sayılabilecek düzeyde olmuştur. Bu kadar çok adayın çıkması ve muhtar adayları arasında yaşanan rekabetin sonucu olarak, on küsur insanın ölmesi dikkat çekicidir. Bu tablo yoksulluğun başka bir boyutta yansımasıdır. Çünkü muhtarların aldıkları maaşlar asgari ücret civarında olup, bir de evrak başına alınan ücretin cazibesi bu alana bir geçim kısıpı olarak yönelimi kışkırtmaktadır.

Yerel seçimler en küçük adaydan en büyük adaya kadar başlı başına rantın, kişisel çıkarın ve nüfuz elde etmenin bir yolu olarak, bir fırsat olarak görülmektedir. Devletin tepesinde ortaya çıkan yolsuzluk ve büyük vurgunlar da bu yöndeki arayışları bilakis körükleyen birer etken olmaktadır.

Yerel seçimler en küçük adaydan en büyük adaya kadar başlı başına rantın, kişisel çıkarın ve nüfuz elde etmenin bir yolu olarak, bir fırsat olarak görülmektedir. Devletin tepesinde ortaya çıkan yolsuzluk ve büyük vurgunlar da bu yöndeki arayışları bilakis körükleyen birer etken olmaktadır.

Limontepe'de ezilenlerin - emekçilerin seçim çalışmaları

Limontepe HDP seçim bürosunun açılışından sonra Köz'ün arkasında duran komünistler olarak biz de HDP Mahalle Komisyonu ile ev ziyaretlerine başladık. Ziyaret ettiğimiz evler arasında Kürt olmayan emekçiler ağırlıktaydı.

Gittiğimiz evler kendi mahalle sakinlerimiz olduğu için buyur edip çay ikram ettiler. Sohbetlerde HDP'nin yerel yönetimlere bakış açısı, mahalle meclisleri, kentsel dönüşüm meselesi sıklıkla ele alındı.

HDP'li arkadaşlarla oluşturduğumuz gruplarla ev ziyaretlerini yaparken, kendisini CHP'li yahut AKP'li seçmeni olarak gören aileleri ziyaret etme konusundaki çabamızı arttırıyoruz. Zaten politik ailelere ise daha çok kapıdan broşür ve bildiriler veriliyor. Örnek oy pusulaları çıktığında ise BDP-HDP kanışıklığı yaşanmaması ve okuma yazma bilmeyen seçmenlere pusulayı göstermek üzere tekrar ev ev gezmeyi hedefliyoruz.

Bu ziyaretler boyunca gördüğümüz ve bizi mutlu eden bir gelişme de oldu. Çalışma yürüttüğümüz sınıf dayanışma kurumunda eğitim

dayanışması faaliyetini birlikte yürüttüğümüz öğrencilerin ailelerinin kurumumuzdan övgüyle bahsetmesi, öğrencilerimizin notlarının yükseldiğini ifade etmeleri ve memnuniyetleri çok olumluydu.

CENNETÇEŞME - ALİ FUAT ERDEN - LİMONTAPE MAHALLELERİNDE HDP ADAYLARININ AFİŞ ÇALIŞMALARI

8 Mart Cumartesi günü seçim bürosunda HDP'li arkadaşlarla Pazar günü yapmayı planla-

Deri, tekstil ve kundura işçileri olarak aslında emekçiler ve ezilenler açısından göz boyayan kimi kısmi başarılarla rağmen başarısızlıkla sona erdiği saptanması gereken yerel seçimlerde bozulan morallerimizi yaklaşan 1 Mayıs faaliyetlerine yoğunlaşarak yükseltmek istiyoruz. Yerel seçimler ezilenler ve emekçiler cephesinde hak edilen bir sıçramaya vesile olmamış olsa da, her yaşanan siyasal süreçten dersler çıkararak kendi bağımsız sınıf dayanışması eksenli faaliyetlerimize devam ediyoruz.

Bozuk Düzendeki Sağlam Çark Bulunmaz!

Kurtuluş Yok Tek Başına!

Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!

İzmir'den Deri, Tekstil ve Kundura İşçisi Komünistler

diğimiz afiş çalışması için afişleri aldık ve Pazar günü erkenden buluşmak üzere sözleştik. Ancak Pazar günü arkadaşlardan yalnızca bir kişinin gelmesi üzerine mahalleli arkadaşlarımızı katmaya çalıştık. Ricamızı geri çevirmeyen altı mahalleli genç arkadaşımızla birlikte dokuz kişi afişe çıktık.

Daha önce afiş deneyimi olmayan arkadaşlarımızla yaklaşık dört saat süren bir çalışma sonunda Limontepe'deki üç mahallenin ana caddesi boyunca afişleme yaptık. Bu çalışma boyunca etraftan iyi tepkiler alırken, afişe çıkan arkadaşların mahallede tanınan ve sevilen genç arkadaşlar oluşu ayrıca olumlu bir etki yarattı. Kiraathanede, yolda ve afiş yaparken karşılaştığımız mahalle sakinlerinin, komşularımızın gelip sohbet etmesi, selam vermesi herkesin moralini yükseltti.

Katil-Hırsız-İrkçılara Oy Yok!

Oylar HDP Adaylarına!

Limontepe'den Komünistler

Kitlesel Newroz mitinginde gündem yerel seçimlerdi

23 Mart Pazar günü İstanbul Kazlıçeşme'de, "Özgür Önderlik, Özgür Kürdistan" şiarıyla HDP İstanbul İl Örgütü Newroz kutlaması gerçekleşti. Yüz binler alana, alanın çevresinde kurulan üç arama noktasından kortejler halinde girdi. Abdi İpekçi Stadyumu önünde toplanan kimi gruplar ve siyasetlerse; "Halepçe, Roboski, Berkin ve Siyas katliamlarını kınıyoruz", "Kürdistan'a özgürlük, Öcalan'a özgürlük", "Berkin'in katili Roboski'nin faili", "Rojava kantonlarını selamlıyoruz", "Genç başladık genç bitireceğiz" ve "Ya onurlu bir yaşam ya onurlu direniş" pankartları açarak alana yürüdü.

Platformun kurulduğu alanın yanına Abdullah Öcalan, PKK'nin öncü kadrolarından Mazlum Doğan, Mahsum Korkmaz, Türkiye devrimci önderlerinden İbrahim Kaypakaya, Mahir Çayan, Newroz'da bedenini ateşe veren Raşan Demirel'in dev posterleri asıldı. Platformun hemen altına da Öcalan'ın dev posterleri ve yaşamını yitiren HPG'lilerin fotoğrafları serildi. Platform ve çevresine ayrıca "Ya müzakere ya savaş" yazılı pankart asıldı. Yüz binlerin katıldığı Newroz'da çok yoğun bir şekilde, YPG ve Öcalan posterlerinin olduğu flamlalarla birlikte, hem yürüyüş anında hem de miting alanında Gezi İsyanı'nda yaşamını yitirenlerin fotoğrafları taşındı.

Newroz programı içerisinde HDP İstanbul Milletvekili Levent Tüzel, HDP'nin İstanbul Büyükşehir Belediyesi eş başkan adayları Pınar Aydınlar ve Sırrı Süreyya Önder, BDP eş genel başkanı Selahattin Demirtaş ve Cizîre Kantonu Başkanı Ekrem Heso konuşma yaptı.

Pınar Aydınlar Kürtçe başladığı konuşmasında "Tüm dostlarımıza, yiğit kadınlarımıza, analarımıza, alanları dolduran canlara selam olsun. Newroz pîroz be! Selam olsun Newroz ateşini Amed zindanında tutuşturan Mazlum Doğanlara. Zilanlara, Sakinelere, Sabahat Karataşlara, tüm Rojava'yı kadın devrimine dönüştürenlere selam olsun. Kaypakayalara, Mahir Çayanlara selam olsun. Gezi İsyanı'nda bu devletin katlettiği gençlerimize, devletin bombaları ile parçalanan Ceylan bakışlımıza, kara kaşlı yiğit çocuk Berkin Elvan'a selam olsun. Söz Mazlum, söz Sakine, söz İbrahim Kaypakaya, söz Berkin, diktatörleri def edene dek alanlarda mücadelemizi yükselteceğiz" dedi.

AKP'nin çözüm sürecine yaklaşımını da eleştiren Aydınlar, "Sizler hırsızsiniz. Sizler rant katliamları üreten katillerisiniz" ifadelerini kullandı. Ardından yerel seçimlere değinen Aydınlar, "Şehrimiz için tüm halkların özgürlüğü ve eşitliği için emekçinin hakları için HDP var. Bijî Newroz. Yaşasın halkların yoldaşlığı. Yaşasın Halkların Demokratik Partisi" sözleriyle konuşmasını noktaladı.

HDP İstanbul Büyükşehir Belediye Eş Başkan Adayı Sırrı Süreyya Önder ise sahneye çıktığında, alanda bulunan yüz binler tarafından dakikalarca ışıklar ve alkışlarla selamlandı. Önder, "Size bir sitemim var. Siz bu kalabalıkla Amed'i mahcup etmek zorunda mıydınız? Bu ne kalabalık. Başbakan 2 km ötede denizi doldurmuş. Önümüzde yerel seçim var. Artık öğrendiğimiz bir gerçek var. Bir yeri dolduruyorlarsa başka bir yerde de kasaları doldurtuyorlar demektir. Bu kadarını bilin yeter. Bunların hesabını sormak için geliyoruz. Öyle kasetlerle de değil. Halkın vicdanının

hukuk önünde yedikleri her haram lokmayı kusturana kadar vazgeçmeyeceğiz. Sizin vekilleriniz bu yasadışı dinlemeleri gündeme getirdiğinde .. 'Korkacak şeyi olmayacaklar dinlemelerden neden rahatsız oluyorlar' dediler. Şimdi tir tir titiyorlar" dedi.

Önder bu sözlerinin ardından da "HDP ve BDP olarak bu ülkenin her yerinde ayrımcılığa son vermek sömürü düzenine son vermek üzere tüm gücümüzle enerjimizle ve kararlılığımızla koşar adım geliyoruz" diyerek sözlerine devam etti.

Son olarak BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş Newroz alanındaki kitleye hitap etmek üzere sahneye çıktı. Demirtaş konuşmasında şunları dile getirdi: "Burada Newroz sıcaklığıyla yanan yürekleriyle alanı dolduran tüm kardeşlerim değerli analar genç yoldaşlar hepinizin Newroz'unu yürekten kutluyorum. Tarihin gördüğü en kalabalık Newroz'ları bu yıl sizler gerçekleştirdiniz. Sizlerle gurur duyuyoruz. 30 Mart seçimlerine giderken Newroz'u karşıladık. Zalimlerin zulümleri ile birlikte sandığa gömüleceği zaman az kaldı. HDP'nin İstanbul'da kardeşliğin partisi olduğunu göstermeye az kaldı. HDP ve BDP belediyeçiliği fark yaratan bir belediyeçilik olacak. Diğer partilerin belediyeleri ağaç kesip AVM yapmaktan başka bir şey sunmuyorlar. Belediyeçilik inşaat yapmaktan ibaret olsaydı belediye başkanı seçmeye gerek yoktu. Biz belediyeçiliği inşaattan ibaret görmüyoruz. Yerel demokrasiyi ve barışı kurma, inşa etme mekanizmalıdır. HDP, şeffaf, katılımcı olacağız; barışı inşa edeceğiz diyor. Harcadığımız her kuruşun açık şeffaf hesabını vereceğiz hal-ka. Ben HDP'ye neden oy vereyim diyenler eş başkanlık sistemine baksınlar." Bu sözlerinin ardından HDP'nin adaylarının yüzde 50'sinin kadın olmasıyla dünyada bir rekor kırdığını söyledi. Bunun bile HDP'ye oy vermek için başlı başına bir gerekçe olduğunu vurgulayan Demirtaş, "Sırrı Süreyya'ya, Pınar'a bakın bir de diğerlerine bakın. Bu bile oy vermek için yeterli değil mi? AKP, CHP, MHP, Cemaat çizgisi bunların hepsi aynı. Yazık ki size birbirinizle kavga etmeyin. Birleşin seçimlere girin hepinizi bu sandıklarda hezimete uğratacağız. Aralarında hırsız olmayan var mı? Ya para çalmışlar, ya kimliklerimizi, inançlarımızı çalmışlar.

Hepsi hırsız bunların. Bunların karşısında HDP böyle bir fark yaratarak seçimlere giriyor" dedi.

Demirtaş, Kazlıçeşme'de gerçek ortak vatanın fotoğrafını ortaya çıktığını, HDP'ye de bu kadar saldınlmasının sebebinin bu olduğunu söyledi. "30 Mart'ta en çok sevinecek olanlar, hakların kardeşliğine inanarak sizler olacaksınız" diyerek kitleye seslenen Demirtaş, "Bütün arkadaşlarımızdan ricadır. Biz diğerleri gibi savaşa değil seçimlere giriyoruz. Provokasyonlara gelmeyeceğiz. Hangi partiye oy veriyorsa versin insandır diyeceğiz, kardeşimizdir diyeceğiz. Kazlıçeşme'deki milyonların iradesini sandıklara taşıyacağız, dolduracağız. Herkes elini vicdanına koyarak oy kullansın. Hırsız yakalamışsanız bir daha oy vermeyin, cezasını verin sandığa gömün onu" çağrısında bulundu.

Demirtaş, konuşmasının devamında şunları söyledi: "İnançlarımızı kimliklerimizi çalanlar da belli. Bizi tekleştirip kimliklerimizi çalanlar da hırsızdır. Bu hırsızların seçmen karşısında ders alma zamanı gelmiştir. Hırsızlıklarını gizlemek için sosyal medyayı kapatıyorlar, medyaya, yargıya baskı uyguluyorlar. Başbakan'a sesleniyorum; eğer seni sinir eden her şeyi kapatacaksan önce Bilal'i kapat, Bilal'i. Şimdi Yenikapı'da 11 yıllık ortage saldıyorsun. 'Cemaat Halk Partisi' şimdi alanlardan Cemaate oy istiyor. Kaç tane Alevi yurttaşım oy verecek. Bu yeni ortaklıklara kirli ittifaklara asla izin vermeyeceğiz. Aman paranızı kaldırmayın bakın yakındalar kokusunu alırlar gelirler. Sadece bir haftamız var. Tek bir oy bile çok kıymetlidir. Mutlaka sandığa gidip oyunuzu sandığa atmalısınız. HDP'ye verdiğimiz her bir oyla özgürlüğün tablosunu yapıyoruz. Oylarınızı birleştirin özgürlüğün fotoğrafını birlikte asalım. Şunun lehine bunun lehine seçimlerden çekilmek bizim gibi ilkeli bir partinin işi olmaz. Bu halkın oylarını bölen biz değiliz. Biz halkın oylarını yüklerini birleştiriyoruz. Tek dile karşı, tek millete karşı, tek ampule karşı tek yürek."

Yapılan konuşmalarda İstanbul'da haziran ayında başlayan Gezi İsyanı'nda yitirdiklerimiz oldukça ağırlıklı bir şekilde yer aldı. Roboski Katliamından Gezi İsyanı'na kadar yitirdiklerimizin hesabının sorulması gerekliliği ağırlıklı vurgula-

nanlar arasında yerlerini aldı.

HDP'nin dışında Alinteri, Partizan, UID-DER, Türkiye Gerçeği, TÖPG, Halkevleri, Mücadele Birliği, Çağrı, Kaldıraç da pankartları ve flamlarıyla newroza katılan siyasetlerdendi.

KÖZ olarak biz de Newroz'a "Newrozun Ateşi AKP Düzenini Yakmalı, CHP'NİN Önünü Kesmeli" pankartıyla katıldık. Abdi İpekçi Spor Salonu'nun önünde diğer bir çok siyaset gibi buluşarak kortej halinde alana yürüyüş yaparak girdik. Alana vardığımızda "Demokratik Anayasa İçin Kurucu Meclis; Kurucu Meclis için Yasaksız, Tehditsiz, Barajsız Bir Seçim" pankartını açtık, miting ilerleyen saatlerinde pankartı alana astık. Yürüyüş boyunca; "Bijî Newroz, Newroz Pîroz Be; Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir; Kürtlere Özgürlük, Orta Doğuya Barış; Berkin'in Katili Roboskinin Faili; Katil Devlet Yıkacağız Elbet; Yaşasın Haziran Ayaklanması; Yaşasın Rojava Devrimi; AKP'ye Kanma CHP'ye Yol Verme" sloganlarını attık. Hem yürüyüş anında hem de alanda yoğun bir şekilde Newroz özel sayımızı dağıttık.

Kitlesel ve seçim atmosferinin damga vurduğu Newroz mitinginde yapılan konuşmalardan da anlaşılacağı üzere; düzenin saldırlarının Kürtler başta olmak üzere tüm ezilenleri hedef aldığı, düzen partileri eliyle bu saldırların karşısına topyekün dikilmenin engellenmeye çalışıldığı fikri ağırlıklı olarak ifade edildi. Gezi İsyanı'nın nedenleri ve bu isyanda yitirdiklerimize tüm ezilenlerin sahip çıkması gerekliliği de vurgulandı. Düzen partileri olan AKP, CHP ve MHP nin ezilenlerin kurtuluşu olamayacakları, ancak ve ancak ezilenlere zulüm getirecekleri, geçmişte de zaten böyle oldukları ortaya koyuldu. Bunların alternatifi olarak bu seçimlerde ezilenlerin sesi olabilme yetisine sahip olan HDP'nin yanında saf tutmak gerekliliği öne çıkarıldı.

Ancak bu Newroz'da oldukça önemli olan bir konu eksik bırakıldı: bugünkü siyasi atmosferin altında burjuva basında yansıtıldığından daha farklı olduğu, kriz içinde olanın asıl olarak rejimin kendisi olduğu. Rejim kriziyle sallanan AKP iktidarının ancak ezilenlerin emekçilerin bağımsız, birleşik, eylemli mücadelesiyle yerle bir edileceği söylenmedi. AKP iktidarını sadece sandıkta değil; sokaklarda ve meydanlardaki kitlesel eylemlerle süpürmeye ve bu şekilde CHP'nin önünü kesecek bir hamlenin pratiğe geçirilmeye dönük bir çağrı yapılmadı.

Newroz'daki bir diğer eksiklik ise devrimden demokrasiden yana olan güçlerin Newroz'a yeterli oranda katılım sağlamamış olmasıdır. Gezi Ayaklanması'na katılma yönünde takınılan tutumun Newroz için takınılmamış olmasıdır. Kaldığı bu durum sadece 2014 Newrozuna özgü değildir, eskiden beri böyle süre gelmektedir. Ve bunun özeleştirisi verilerek doğru bir tutum hala sergilenememektedir.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler; bu eksiklikleri işaret ederek, bunların giderilmesi yolunda çağrılar yaparak ve bu konuda üzerine düşen sorumlulukları azami şekilde yerine getirerek hareket etmeye devam edeceklerdir.

Bijî Newroz Newroz Pîroz Be!

İstanbul'dan Komünistler

Bursa'da Newroz coşkusu

Bursa'da Newroz ateşi Halkların Demokratik Partisi (HDP) Bursa İl Başkanlığı tarafından 22 Mart tarihinde Gökdere Meydanı'nda yakıldı. Etkinlik saat 11.00'de sanatçıların sahne almasıyla başladı. Saat 13.00'te devrim ve demokrasi şehitleri adına saygı duruşu yapıldı. HDP adına okunan metnin ardından çeşitli konuşmalar yapıldı.

Bursa'daki etkinlikte konuşan BDP Mardin Milletvekili Erol Dora, 30 Mart'ta yapılacak yerel seçimlerinin kendileri açısından ayrı bir önem taşıdığını söyledi.

Milletvekili Dora, "Yaklaşık bir senedir çözüm süreciyle ilgili diyalog sürmektedir. Öncelikle bu süreci oluşturan demokratik barış ve çözüm sürecini ortaya koyan Ortadoğu'da, Kürdistan'da, Mezopotamya'da halkların umudu haline gelen Sayın Öcalan'a selamlar gönderiyoruz. Artık Sayın Öcalan'ın da özgürleşmesinin zamanı gelmiştir" dedi.

Etkinliğe Partizan, BDSP, İşçi Mücadele, Derneği BATİS, BAMİS gibi siyaset ve kurumlar kendi pankart ve flamlarıyla katıldılar. Biz de Newroz'la ilgili KÖZ özel sayımızı alanda dağıttık. Etkinlik 30 Mart seçimlerinden dolayı geçen yıllara göre daha kalabalık ve coşkulu geçti.

Hırsızlara-Katillere-Irkçılara Oy Yok! Oylar HDP Adaylarına!

Newroz'u Seçimlere 30 Mart'ı 1 Mayıs'a Taşyalım!

Bursa'dan Komünistler

Eylem birliğinden EDÖB'e, EDÖB'ten HDK ve HDP'ye giden yol ve KöZ'ün tutumu

Bugün parlamentoda BDP grubunu oluşturan ve HDP'nin kurucusu olan vekiller, meclise 2011 genel seçimlerinde Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloku'nun (EDÖB) ortak bağımsız adayları olarak girdiler. Bu blok 2007 seçimleri öncesinden beri birlikte çalışan soldaki muhtelif parti ve örgütlerin ortak eylem platformunun bir devamıydı; ve o seçimlere giren bağımsız "Bin Umud Adayları" kampanyasının arkasında da o platform vardı. Bu eylem birliği platformu esas itibarıyla 1 Mayıs, 8 Mart, Newroz gibi kimi "takvimli" eylemlerde olduğu kadar, anlık olarak beliren kimi gündemler karşısında en güçlü ve en kapsayıcı eylemleri örgütleme kaygısıyla oluşturulmuştu. Emekçilerle ezilenlerin çıkarlarını savunma iddiasında olan örgüt parti ve çevrelerin yer aldığı bu oluşum, yerel yahut genel seçimlerde düzen partilerinin karşısına ortak adaylarla çıkma fikrini de başından beri bağrında taşıyordu. 12 Eylül rejiminin ürünü olan yüzde on barajını aşmak üzere seçimlere bağımsız adaylarla katılma taktiği de bu platform bileşenlerinin çoğunluğu tarafından peşinen benimsenmekteydi. Öyle ki geleneksel olarak seçimleri boykot etme tutumunu savunan kimi gruplar bile, bu çerçevede ortak bağımsız adaylarla seçimlere girmeyi en azından tartışmaya kapalı değildiler.

Kuşkusuz bu bloğun ağırlık merkezinde BDP'nin önceli olan DTP vardı. Ama DTP bu blokta tek başına da değildi. Çünkü DTP ile bir "Çatı Partisi" altında buluşmayı hedefleyen parti ve örgütler az çok bir grup olarak platformda yer alıyor, hatta platformun çekirdeğini teşkil ediyordu. Bu durum platform içinde sık sık gerilim yaratmaktaydı. Zira platformun çekirdeğini oluşturanları bunu "Çatı Partisi"ne taşımak niyetini her fırsatta ortaya koymak ve platformu esas olarak bu projeye bağlamak istiyorlardı. Platforma sadece veya esas olarak en geniş ve kitlesel eylem birliğini sağlayıp sürekli kılmak kaygısıyla katılanlar ise, platform tartışmalarını "Çatı Partisi" tartışmalarından ayrı tutma gereğinde ısrar etmekteydiler.

Köz de bu platforma katılırken ve değişik düzeylerde platformu temsil eden kurul ve komitelerde yer aldığı sürece, eylem birliği ve platformun sürekliliği konusunda ısrarcı idi. Aynı zamanda bir parti projesi ile eylem birliği platformunun birbirlerinden ayrı tutulması konusunda sistematik bir itirazı ifade etmekteydi.

Köz bir "Çatı Partisi"nde buluşmak isteyenlerin böyle bir parti doğrultusundaki çalışmalarını, ayrıca sürdürmeleri gerektiğinde ısrar ettiği gibi, böyle bir "Çatı Partisi" oluştuğu takdirde, platformun en büyük bileşeni olarak platformda yerini almasını doğru görüyordu (hatta DTP ile bir çatı partisinde buluşmak isteyenler için çatının doğal olarak DTP olduğunu da yazmıştı).

Köz aynı zamanda böyle bir gelişmenin eylem birliği platformunu güçlendireceğini de savunuyordu. Platformun bir "Çatı Partisi" projesine endekslenmesine ve bu partinin platformu ikame etmesine itiraz etmemizin nedeni de bu eylem birliğinin güçlü ve sürekli kılınması kaygısından başka bir şey değildi. Zira bu takdirde böyle bir partinin, ne kadar geniş ve kapsayıcı olursa olsun, söz konusu platform kadar kapsayıcı olamayacağı aşıkardı. Bu yüzden fiilen eylem birliğini daraltan bir oluşumu ifade etmesi kaçınılmaz olacaktı.

Nitekim geline nokta HDP/HDK büyüklüğüne ve çoğulluğuna rağmen hala içinden çıktığı EDÖB kadar kapsayıcı değildir. Sonradan apayrı bir dinamik olarak ortaya çıkan Gezi Ayaklanması'ndan doğan hareketle de henüz buluşabilmiş değildir. Bu konuda BDP ve HDK'nın Gezi sürecindeki gecikmeli ve tereddütlü tutumu kadar, HDP ve HDK'nın yapılarının Gezi hareketini oluşturan kitlelerin genel ve baskın eğilimleriyle bağdaşmaması da bizzatihi bir engel teşkil etmektedir. Ne kadar paradoksal görünse de, bu buluşma-

ma durumu, büsbütün parlamentarist bir burjuva partisi olan CHP'nin hala bu alanda "umut" olmasına imkân vermektedir. Ulusal ve şoven akımların bu hareketten tecrit olmasının başlıca koşulu Kürt emekçilerin ve Kürtlerin demokratik taleplerinin Gezi Ayaklanması'ndan doğan hareket içinde etkili bir biçimde yer almasıdır. Bu hususa KöZ sayfalarında defalarca işaret edilmiştir.

"ÇATI PARTİSİ" PROJESİ PARLAMENTARİST BİR PROJEDİR

"Çatı partisi" projesini benimseyenler açık ya da örtük biçimde bu partiyi bir "seçim partisi" olarak tasavvur etmekteydiler. Bu parti çatısı altında birleşen parti ve örgütlerin bağımsız varlıklarını sürdürmesi fikri de hiç kuşkusuz bu tasavvurdan ileri gelmektedir. Sorunun bam teli de burada bulunmaktadır. Zira bu yaklaşım gerekçesini "siyaseti açık biçimde ve yasal zeminde yapma" görüşünden çıkarsamakta ve yasal zeminde açık siyasi etkinlik yapmayı parlamenter siyaset kanallarına endeksleyen bir yaklaşımı yansıtmaktadır.

Kuşkusuz Çatı Partisi Türkiye solu içinde bu yolda atılmış ilk adım değildir. Çatı Partisi girişimi içerisinde EMEP, SDP ve ESP gibi yıllar öncesinde kurulmuş yasal partiler vardır. Aslına bakılırsa HEP'ten BDP'ye kadar uzanan partiler zinciri de benzer bir kavrayışın ürünü olarak kurulmuştur.

Bu parlamentarist yaklaşımı, önceden benimsedikleri, genellikle "silahlı mücadele" stratejisi diye yanlış biçimde genelleştirilip mutlaklaştırılan muhtelif gerillacı anlayışları şu ya da bu nedenle terk etmeye karar veren yapılar hemen hemen istisnasız biçimde göstermektedirler. Bu nedenle "silahlı mücadele" diye ifade edilen stratejinin en bilinen örneklerinin bulunduğu Güney Amerika'da yine birçok örneğiyle bu savrulmayı görmek mümkündür.

Bu akımlara göre gerillacı stratejilerin yegâne alternatifi daha önceleri bizzat kendilerinin eleştirip karşı çıktıkları reformist/parlamentarist siyaset tarzı olmaktadır. Bu akımlar Bolşeviklerin hiçbir mücadele biçimini reddetmeden savundukları ayaklanma stratejisinin, sözümona değişen dünya koşullarında, somut olarak da SSCB ve kendilerini Halk Demokrasi olarak nitelenlerin Doğu Avrupa'da oluşturduğu Blok'un varlığıyla ortaya çıkan koşullarda) geçersiz olduğundan hareket etmekteydiler. Ama bu gerillacı akımlarının neredeyse tamamının bu blokun tarihe karışmasının öncesinde ve bilhassa sonrasında reformist parlamentarist bir çizgiye yönelmiş oldukları da bir vakidir.

Bu durum elbette şaşırtıcı değildir. Zira gerillacı akımlar asıl olarak tepki akımlarıdır. Bolşevik ayaklanma stratejisinin, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşıyla birlikte sonrasında geçerliliğini yitirdiğini savunan resmi SBKP çizgisine tepki olarak ortaya çıkmışlardır. Bu tepki akımları da savaşla birlikte yeni bir dönemin başladığı tespitini paylaştıkları için bolşevik çizgiye geri dönmekten ziyade gerilla mücadelesini bir devrim stratejisine dönüştürmüşlerdir. Che Guevara'nın oy sandığı devrimci mücadelelen en büyük düşmanı ilan etmesi de boşuna değildir. Ayaklanma döneminin bittiğini savunan akımlar elbette gerillacı akımlar çıkmazda girdiğinde soluğu parlamenter zeminde alacaklardır.

Bu yüzden bu tür stratejileri benimseyen akımların gerillacılığın yegâne alternatifi olarak parlamenter reformist bir mücadele çizgisine yönelmeleri ve oraya daha önceden yönelmiş olan benzerleriyle kolaylıkla buluşmaları tesadüf olarak görülmemelidir.

Köz'ün arkasında duran komünistler ise bu aynı oportünist madalyonun sağ ve sol yüzünü oluşturan çizgileri reddedip Bolşeviklerin ve Mustafa Suphi'nin TKP'sinin ayaklanma strateji-

sini yeniden kuşanacak bir komünist partiyi yaratma iradesini temsil etmektedirler. Bu nedenle bahis konusu eylem birliğini zayıflatıcı bir etkisi olmasaydı dahi söz konusu edilen çatı partisi projelerine sadece bu nedenle bile ikircimsiz biçimde karşı durmamız gayet tabiidir. Zira konu bir taktik tutum tartışmasının ötesinde stratejik bir anlayışla da ilgilidir.

EYLEM BİRLİĞİ STRATEJİK BİR ORTAKLIĞI İFADE ETMEK ZORUNDA DEĞİLDİR

Bu strateji konusu bir yana, muhtelif siyasal ve toplumsal olaylara birlikte ve kitlesel bir tutumla en geniş kapsamlı eylemlerle yanıt vermek üzere kurulmuş bir platformun bileşenleri arasında birbirlerinden farklı ideolojileri benimseyen farklı mücadele biçim ve anlayışlarını savunan farklı stratejilere sahip örgüt ve partilerin olması tuhaf ve yadırgatıcı değildir. Aksine siyasi iktidarın ele geçirilmesi hedefiyle bir araya gelmiş bir ittifaktan tamamen farklı bir nitelik taşıması gereken böyle bir platformun doğası bunu gerektirir. Böyle bir eylem birliği platformu kimi somut gelişmeler karşısında farklı görüş ve hedeflere sahip değişik nitelikteki örgütleri bir araya getirmeyi hedefler. Bileşenlerinin anlaşılması takdirde, ortaklaşmaları ölçüde ve müddetçe bir arada kalması ve eylem birliği içinde olması esastır. Hatta belli hedefler konusunda kimi bileşenlerin mutabık olmadıkları takdirde ayrı durmalarına açık olması ihtimali dahi göz önünde bulundurulabilir. Bu takdirde böyle bir esneklik eylem birliğinin görüş ve tutum ayrılıklarına rağmen sürekli kılınmasına hizmet edebilir.

Böyle bir eylem birliği platformu esas olarak iktidarı hedefleyen bir ittifak zemini olmadığı için stratejik ayrılıkların bir ehemmiyeti olmaz. Ama benimsenecek ortak eylemlerin içeriği kadar şekli konusunda bir mutabakat aranması esas olmalıdır. En geniş kitlesel eylemleri gerçekleştirmek üzere oluşmuş bir eylem birliğinin hareket alanının sınırları da bellidir. Elbette söz konusu ortak eylemler meşruluğunu kendi örgütlenmesinden ve kitlesel gücünden alma kararlılığını unutmayan büyük kitlesel gösteri yürüyüşleri ve mitingler düzenlemesi kimi durumlarda kapalı salon toplantıları ve bazan kitlesel destekli basın açıklamaları vb. çerçevesinde olmalıdır. Bu itibarla bu eylem birliğinin parlamentarist bir partiye alternatif olmadığı ve bu tür partileri de dışlamadığı açıktır.

Buna karşılık parlamenter siyaset zeminine hapsolmaksızın hayatın her alanında ve her vesileyle kitlesel eylemler yapmak üzere kurulmuş bir eylem birliği platformunun kendini bir "seçim partisi" olarak tarif eden bir parti projesi ile ikame edilmesi ne anlama gelebilir? Bu durum açıktır ki siyasal faaliyeti esas itibarıyla parlamenter siyaset zeminine taşıyıp o çerçevede sınırlı tutma niyetinden başka bir anlam taşımaya gerektir. Oysa buradaki asıl karanlık nokta şurada ki, açık ve yasal siyasi faaliyetin yegane yolu bu faaliyeti parlamenter siyaset zeminine endekslemek değildir.

Geniş yığınların birleşik kitlesel seferberliğinden güç alarak açık ve yasal eylem ve etkinlikleri de elbette yapmak mümkündür. Kendi yasallığını bu kitlesel eylemliliğiyle dayatmanın ve kitlelerin örgütlenilip seferber edilmesinin türlü biçimi hem dünya hem de yaşadığımız topraklardaki deneyimlerde mevcuttur. Bu maksatla her vesileyle kullanmak üzere sayısız imkan ve olasılık vardır.

Nitekim EDÖB'e varan eylem birliği platformu da bu maksatla oluşmuştur zaten. Üstelik bu eylem birliği platformu mümkün olan en kapsayıcı ve en kitlesel eylem birliğini sağlarken parlamenter seçim zeminine müdahale etmekten imtina eden, buna engel olan bir platform da değildi. Aynı geniş eylem birliği ile ortak bağımsız adaylar etrafında parlamenter siyaset zemininde ortak

bir siyasal kampanya yürütmenin koşullarını yaratmayı da baştan itibaren öngörüyordu ve gerek "Bin Umud Adayları" gerekse de EDÖB adayları ile bu iradeyi göstermiştir. Açık ki aynı eylem birliği platformunu muhafaza etmeye devam ederek bu sefer HDP/BDP adayları etrafında seçim kampanyalarını yürütmeye de kapalı bir yaklaşım hiçbir zaman olmamıştır.

Buna karşılık, önce eylem birliği platformuna HDK ikame edilip ardından HDK HDP'ye dönüştürülmek suretiyle gelinen nokta, bu eylem birliğinin hem bileşimi bakımından hem de eylem alanı ve kitle seferberliği bakımından daralmış olduğunu göstermektedir.

Köz'ün bu süreçte HDK'nın platformu ikame edecek tarzda oluşumuna ve sonrasında HDP'ye dönüştürülmesine itiraz etmesinin temel gerekçesi de bu idi. Zira KöZ'e göre en geniş bir Çatı Partisi bile en geniş eylem birliği platformundan daha dar olmaya mahkumdu ve en maksat en geniş

eylem birliğini sağlamak ve sürekli kılmak ise (ki platformun resmi hedefi elbette bu idi) bir "Çatı Partisi"ne endekslenen platformun bu hedefinden uzaklaşması kaçınılmaz olacaktı. Nitekim gelişmelerin vardığı noktaya kuş bakışı bakıldığında Türkiye tarihinde solun kaydettiği en büyük seçim başarısını gerçekleştiren EDÖB'den doğan HDK'nın içinden çıkan HDP hareketine geçirebileceği örgüt ve çevrelerin kitlesellik bakımından bütün haşmetine rağmen, hala EDÖB kadar kapsayıcı değildir.

HDP'YE KISMİ ÇIKARLARI ÖNE ÇIKARAN BİR SİYASET TARZI VE KUYRUKÇULUK DAMGA VURMAKTADIR

Üstelik her halükarda bu partinin belirleyici bileşeni BDP olduğuna göre, ve BDP'nin kısmi çıkarlar üzerinden yaptığı siyaseti bütünsel çıkarların karşısına çıkarma eğilim ve yeteneğinde olduğu da göz önünde bulundurulursa bu daralma daha iyi kavranabilir.

Nitekim son yerel seçimlerde bunun en azından bir yönü açıkça görülmüştür. Son seçim sonuçlarına bakıldığında bu daha çarpıcı biçimde görülmektedir. BDP ile aslında bir bileşeni olduğu HDP'nin ayrışması HDP'nin etki alanını genişletmemiş ve HDP önceden tahmin edilebileceği gibi tek başına BDP'nin harekete geçirebileceğinden daha az kesimi harekete geçirebilmiştir; ve anlaşılabilir ki BDP'nin etki alanına girebilecek, ki bu seçim döneminde bu kesimlerin sayısı her zamankinden kat be kat fazla idi, yığınların önemli bir bölümü HDP'ye değil AKP'ye destek vermiştir.

Üstelik bu tutumun aslında bahis konusu kısmi çıkarlar için mücadelenin de önünü açmadığının görülmesi için de fazla beklemeye gerek kalmamıştır. Kısmi çıkarlar ve yanlış hesaplar uğruna AKP'nin devrilmesi doğrultusunda kararlı bir mücadele yürütmekten imtina eden BDP seçimlerinin sonucunda Kürdistan'da hedeflerinin hepsine ulaşmamış olsa da elindeki belediyelerin sayısını artırmıştır. Ama bu kısmi başarının karşılığında AKP'nin seçimlerden suçlarından aklanarak çıktığı görüntüsü yaratmasına ister istemez katkıda bulunulmuştur. Bu katkının ilk karşılığı ise Kuzey Kürdistan'ın en kritik bölgelerinde OHAL tedbirlerinin geri gelmesi olmuştur; ve bu saldırıların arkasının gelmesi de sürpriz olmamalıdır.

Zira düşmana verilecek doğrudan yahut dolaylı her desteğin sonuçta daha güçlü bir saldırının temelini oluşturmasından kaçınmak mümkün değildir. Müzakere yapmak düşmanı müttefik haline getirmeye. Üstelik bizim somutumuzda ortada somut ve şekli şemali belirlenmiş bir müzakere dahi olmadığı defalarca masada adeta tek başına oturan Kürt tarafının çeşitli temsilcileri tarafından ifade edilmiş ve bunun yolu da

tarif edilmiştir. Seçimlerde AKP'ye son bir hayat öpücüğü vermekle bu durumun değişebileceğine dair bir belirti de ufukta görünmemektedir. Aksine, seçimlerin arifesinde medyaya sızan kayıtlardan anlaşıldığı üzere hükümet Esad'a saldırma bahanesi altında Rojava'ya dönük kara hareketi planları yapmaktadır. Şimdi bu seçimlerden kendince zaferle çıktı diye bu hesaplarından vaz geçeceği de sanılmamalıdır.

Öte yandan BDP'nin bu kısmi başarıya endeksli seçim taktiğinin olumsuz bir etkisi daha olmuştur. Zira her ne kadar HDP kuruluş kongresinde açıkça Gezi hareketine ve o sıra gündemde olan bu hareketin bir paraleli olan ODTÜ'deki harekete açıkça göndermeler yapan ve buradan destek alan bir tutum sergilemiş olsa da, BDP'nin seçim taktikleri HDP'nin Gezi hareketiyle buluşmasına önemli ölçüde engel olmuştur. Zira açıkça ve münhasıran AKP karşıtı eylemlerle bir hareket olan Gezi hareketinin AKP'ye karşı açıkça tutum almayan ve doğrultuda kitleleri seferber etmeyen bir hareketle buluşmasının ne denli güç olacağını söylemeye gerek yoktur. Kaldı ki BDP'nin Gezi Ayaklanması sırasında (başlangıçta BDP'lilerin tayin edici bir tetikleyici rol oynamış olmasına rağmen) pasif ve ikircimli bir tutum almış olması dahi başlı başına bir engeldir. Nitekim HDP'nin aday olarak Sırrı Süreyya Önder'i göstermesine rağmen kolaylıkla Gezi Ayaklanması'nın bir hedefi olabilecek tıyneteki Sarıgül'ün bu harekete katılanların seçim davranışları üzerinde rol oynaması dahi engellenememiştir.

Aslında HDK türü bir oluşum yerel ayakla- rıyla eylem birliği platformunun kalıcılığına ve kurumlaşması bakımından anlamlı bir katkı ola- bilmektedir. Zaten platformun yerel ayaklarının oluş- turulması yönündeki tartışmalar buna benzer oluşumların gerekliliğine dair idi. Bu kongrenin yerel meclislerden seçilen delegelerden teşkil et- mesi de önemli bir gelişme olurdu. Hatta Gezi Ayaklanması sırasında bir parti olarak HDP ye- rine böyle bir eylem birliği platformunun yerel ayakları olarak yahut (bir çatı partisi kurma girişim- ninin unsurları olarak değil) aynı anlama gelmek üzere HDK'nın yerel meclisleri aktif olsalardı, bu takdirde Gezi Ayaklanması'yla bu HDK oluşumu- nun buluşup içiçe geçmesi için çok elverişli bir zemin olmuş olacaktı. Böyle bir durumda HDK- nın yerel ayakları Gezi Parkı'nın dağıtılmasından sonra oluşan forumlarla gecikmiş bir buluşmanın sağlanmasında başlı başına bir rol oynayabilirdi.

Bu gözle bakıldığında Gezi sonrası oluşan for- umların HDK'nın halkı örgütlenme ve ortaya çıkan örgütlenmenin zemini olma iddiası açısından bir sınav niteliği taşıdığı görülebilir. HDK bile- şenleri neredeyse tüm yerelerde iki yıl boyunca halk meclisleri oluşturmayı, halk toplantıları dü- zenlemeyi gündemine aldı. Ancak bu doğrultuda,

genellikle HDK gündemlerinin içe dönük gün- demler olması nedeniyle, son derece sınırlı adımlar atıldı. Gezi ile birlikte HDK'nın örgütlemeye çalıştığı halk meclislerini kitlelilik bakımında fersah fersah aşan forumlar ortaya çıkınca, eğer asıl amaçları kitlelerin örgütlenmesidir olsa idi, HDK bileşenlerinin bu forumlara dahil olmaları bekle- nirdi. Oysa HDK bileşenlerinin tam aksi yönde oldu. Doğrusu EDÖB'ü darlaştırarak HDK'ya dö- nüştürülenlerin bu tutumu da şaşırtıcı değildi.

Ama HDK delegelerinin ağırlıklı olarak bu- radan bir "Çatı/seçim partisi" çıkmasından yana olan siyasi akımların temsilcilerinden oluşmasıyla bu süreç başka bir mecraya evrilmiştir.

Kuşkusuz tek tek bileşenlerin sayısı bakımın-

dan HDK/HDP müstesna bir çoğulluğu ifade et- mektedir. Toplam kitlelilik bakımından da daha önce görülmüş olanlardan çok ileridedir. Ama bu yanıltıcı bir görüntüdür; zira HDK/HDP'nin ana kütlesi hala tek başına DTP/BDP'nin kütlesi tarafından sağlanmaktadır. Bu durum da kitlesele eylem ve etkinliklerin büyük ölçüde BDP'nin ve genel olarak PKK'nın öncelikleri ve tercihlerine tabi olarak gündeme gelmesine kaçınılmaz olarak yol açmaktadır.

Böylelikle bir tarafta BDP'nin temsil ettiği kıs- mı çıkarlar üzerinde siyaset yapma eğilimi (ki somut ve güncel olarak bu tutum aynı zamanda İmralı görüşmelerinin ayar verdiği bir mecrada gelişmektedir) diğer tarafta da gerek tek başlarına anlamlı ve operasyonel bir siyasi güç ifade edemeyen muhtelif HDP/HDK bileşenlerinin hem bu pratik durum nedeniyle hem de siyasi yönelimle- rinden ileri gelen kuyrukçuluk bu hareketin bü- tününe damga vurmaktadır.

BDP'nin kısmi çıkarları temel alarak siyasi fa- aliyette bulunduğunu söylerken, Köz'ün kısmi çıkarlar için mücadele teşhisi ile Türkiyeli sosyal şoven akımların yıllardır tekrar ede geldiği kısmi çıkarlar eleştirisi arasındaki farkın altını çizmek gerekir. Kürdistan'ın kendi kaderini tayin hakkı- nı ideolojik olarak olmasa da politik olarak red- deden sosyal şoven akımlar PKK'yi neredeyse kurulduğu yıllardan Türkiyeli emekçilerin birle- şik çıkarlarına uygun hareket etmemekle sadece ufku Kürdistan'la sınırlı bir mücadele etmekle eleştirmektedir. Köz'ün eleştirisiyle bu eleştirinin

uzaktan yakından ilişkisi yoktur. Zira Köz DTP- BDP'ye yönelik beklenti ve eleştirilerini, bu par- tilerin kendilerini Kürdistanlı olmayan ve tüm Türkiyeli emekçilerin partisi olmayı hedefleyen partiler olarak tanımlamalarından itibaren yönelt- meye başlamıştır. Başka bir deyişle ufku Kuzey Kürdistan'la sınırlı bir hareket sadece "tüm Türki- ye'nin partisi olma" iddiasını taşıdığı sürece kısmi çıkarlar için mücadele etmek için eleştirilebilir.

Bununla birlikte ufku Kuzey Kürdistan'la sı- nırlı olan bir hareket kendisini ulusal hareket ola- rak sunduğu sürece farklı türden bir kısmi çıkar- lar için mücadele eleştirisi ile yüz yüze kalacaktır. Kürdistan sadece Kuzey Kürdistan'dan ibaret ol- madığı için böyle bir hareketi Kürdistan'ın tüm

parçalarında ulusal bir harekete önderlik etmediği için eleştirmek gerekir. Nitekim özellikle BDP'nin Türkiye'lileşme iddiasını yükseltmediği dönemde Köz'ün sayılarında yer alan "kısmi çıkarlar için mücadele eleştirisi" esas olarak bu içeriktedir. Üstelik sadece PKK değil YNK ve KDP de aynı şekilde eleştirilmiştir.

HDP'NİN BİR PARÇASI OLMAMAK EYLEM BİRLİĞİNE ENGEL DEĞİL

Köz'ün arkasında duran komünistlerin EDÖB ve onu önceleyen eylem birliği platformlarından HDK/HDP'ye varan süreç konusundaki tutumları- na damga vuran esas olarak en geniş ve yığınsal eylem birliğini sağlama kaygısıdır.

Bahis konusu olan somut bir eylem olduğu takdirde çerçevesi alanı ve hedefleri belli olan bir eylem birliği noktasında en geniş birliğin sağlan- ması her zaman gerekli ve muteber görülmelidir. Bu eylem birliğine kimlerin dahil olup olmayaca- ğını tayin edecek olan bu bileşenlerin kimlerden oldukları nereden gelip nereye gitmek istedikle- ri değil eylemin kendisi ve eylemin kurallarına uyma konusundaki mutabakattır. Nitekim adı konmamış bir biçimde Gezi Parkı'ndan başlayan eylemlilik süreci böyle bir mutabakatın ne kadar geniş ölçekte ete kemiğe bürünebileceğini gös- termiştir. Bolşeviklerin deneyimleri içinde ve on- ların lügatinde bu tutum "eylemde birlik ajitasyon ve propagandada özgürlük", "ayrı yürü birlikte vur" gibi formüllere hayat vermiştir. Eylem birliği de zaten bu demektir: Herkesin kendi ayakları üzerinde durup kendi ayaklarıyla yürüyerek aynı

hedefe birlikte ve az çok aynı anda vurması fikri- ni ifade eder. Bu itibarla bir eylem birliği gevşek ve esnek olduğu ölçüde güçlü ve geniş kapsamlı olur. Kalıcılığı eylemliliğin sürekliliğine tabi bir varlık ifade eder; esnekliği her an yeniden oluş- masının teminatı olur. Bir programa hiyerarşik bir teşkilata ve bunu sağlayan bir disipline sahip ol- ması gereken bir parti ise ne kadar gevşek (hat- ta HDP gibi federatif bir yapıya sahip olsa da) olursa olsun böyle bir esnek eylem birliğinden tamamen farklıdır.

Bir parti formu, (seçim vb. dönemleri için ge- çici bir oluşum gibi tarif edilse bile) kaçınılmaz olarak kalıcılığı kimi ideolojik/politik ortaklık ve taahhütleri ve eylemlerin dışında da geçerli olacak, hatta düşünceleri de kapsama temayülü olan ortak bir disiplini gerektirir. Bu nedenle bir eylem birliğini bir partiye dönüştürmek hangi halis düşüncelerle yapılırsa yapılsın, eylem bir- liğini daraltır süreklilik ve homojenlik mülhaza- sıyla eylemin gücünü ve etkisini azaltır. Zaten parti kabuğundan kurtulmak için fırsat arayan ve bir kısmı HDP çatısı altında buluşmuş olan liberal tasfiyeciler gerektiğinde parti disiplini takmayıp kendi bağımsız eylem ve faaliyetlerini sürdürmek için türlü bahaneler üretmeye hazır olabilirler. Bu tutum esasen "21. Yüzyılda artık Leninist parti normlarının geçerli olamayacağı" safatasını ba- hane eden tüm tasfiyecilerin koaylıkla hem fikir olabileceği bir tutum olabilir. Bolşeviklerinki gibi bir parti kurma hedefiyle yola çıkan Köz'ün en az prim vereceği tutum ise bu olsa gerektir.

Buna karşılık Köz oportünistlere oportünist demekten vaz geçmeden onlarla muhtelif eylem birliklerine girmeye hazır olan ve ortak seçim taktiklerinde buluşmaya hazır olan, hatta bunun öncülüğünü yapan Bolşeviklerin tutumunu örnek almaktadır. Böylece Köz'ün arkasında duran ko- münistler HDP çatısı altına girmeksizin ve onun disiplinine bağlı olmaksızın (üstelik o çatı altına girmeyi kabul edenlerin bazılarında çok daha kararlı biçimde) seçim sürecinde HDP adayları et- rafındaki çalışmalarda aktif biçimde yer alıp AKP- yi alaşağı edip cemaate ve CHP'ye yol vermemek için oylar HDP/BDP adaylarına! çizgisinde çalış- maktaki tereddüt etmeksizin yer almışlardır. Bun- dan vaz geçmeleri için de bir neden yoktur. Ama bu meyanda herhangi bir parti disipliniyle bağlı olmadıkları için elbette eylem birliğini bozmaya- cak tarzda ve bu somut taktik tutum birliğinin imkanları çerçevesinde kendi görüşlerini ve ba- ğımsız kimliklerini savunma konusunda en ufak bir engelle takılmayı kabul etmeyeceklerdir.

Aslında bu aynı zamanda sık sık karşılaşıldığı gibi, eylemin ayak bağı olacak tartışmalara yer vermemenin de en elverişli yoludur.

Seçim başarısını büyütmek için vekillere birlikte sahip çıkalım!

2011 Temmuz tarihli, Köz'ün Sözü'nden alınmıştır.

BLOK VE ÇATI PARTİSİ

Anayasa'dan Kürt sorununa tüm sorunların emperyalistlerin ve onların işbirlikçisi sermaye grupların çıkarları doğrultusunda çözümü amaç- layan bu gerici uzlaşmayı bozabilecek yegâne güç ise Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloku payda- sında buluşmuş güçlerdir. Seçim öncesinde de sonrasında da hükümeti ve onun uzlaşmacı mu- halefetini de asıl endişelendiren Blok'un gücüdür.

Blok'un bu gücünün asıl nedeni hiç şüphe yok ki mecliste temsil ettiği sandalye sayısı de- ğil Blok adayı vekilleri meclise yollayan kitlenin gücüdür. Üstelik kararlılık, bilinç ve militanlık bakımından geri kalan seçmenlerin fersah fersah ilerisinde bulunan bu kitle henüz kapsayabileceği herkesi de kapsamış da değildir. Ancak bu sı- nırlı haliyle bile blok düzen güçlerinin oyununu bozmanın biricik adaydır. Bloğun güçlenmesini sağlayan faktör aynı zamanda bloğun bu oyu- nu bozmasının koşulunu da ortaya koymaktadır. Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloku gücünü so- kaktan, kitle hareketinden almaktadır. Blok bu oyunu bozmak istiyorsa bu kайдan daha çok beslenmelidir.

Köz'ün önceki sayılarında da belirtildiği üzere Blok Kürt illerinde kendi sınırlarına ulaşmış du- rumdadır. Bu kesimde Blok'un sahip olduğu top-

lumsal desteği geliştirmesi mümkün olsa da kay- da değer bir sıçrama olmayacağı öngörülmelidir. O bakımdan Blok'un parlamentodaki bu oyunu bozmasının yolu Türkiye'den beslenerek güçlen- mesinden geçer.

Kuşkusuz bloğun seçim dönemindeki perfor- mansına bakarak milletvekili sayısını arttırmasına karşın kitle desteğini arttırmadığını söylemek ve sonrasında bunun nedenlerini tespit etmek, blo- ğun siyasal çizgisindeki emekçi vurgusunun eksikliğinin yarattığı sorunlardan, yerel platformlar- da yaşanan sıkıntılardan söz etmek mümkün ve gereklidir. Önümüzdeki dönemde bloğa destek veren tüm güçlerin bu sorunları ele alması faydalı olacaktır.

Ancak Blok'un güçlenmesi için atılması gere- ken daha acil bir adım vardır. Bloğun daha geniş bir emekçi ve ezilen kesimi ile temasa geçmesi için öncelikle emekçiler ve ezilenleri emek de- mokrasi ve özgürlük için seferber etmeye çalış- şan tüm güçlerin bir araya gelmesi gereklidir. Bu gözle bakıldığında Blok kapsamı gereken tüm siyasal akımları kapsamamıştır. Artvin'de AKP'nin ve polislin saldırılarına sert bir tutumla karşılık ve- ren güçlerden 2 Temmuz'da Sivas'ta polislin kar- şısına dikilen güçlere varana dek bir dizi akım bloğun dışındadır. İşte bugünkü acil görev tam da bu noktada ortaya çıkmaktadır. Bloğun kendi- siyle ortak kaygıları taşıyan tüm güçleri kapsaya- cak şekilde genişlemesi gereklidir.

Zaten Blok'un daha fazla emekçi vurgusu ya- parak çalışma yürütmesi de yerel platformlarda daha verimli bir şekilde çalışabilmesi de ancak bu gelişmeye bağlı olarak gerçekleşebilir. Son dönemde çatı partisine ilişkin getirilen önerileri de bu çerçevede değerlendirmek gereklidir. Hâli- hazırda benzer programatik görüşlere ve örgütsel işleyiş ve hedeflere sahip olan akımların aynı parti altında buluşması hem bu akımların hem de onlarla muhatap olanlar açısından faydalı ve des- teklenmesi gereken bir gelişmedir.

Buna karşılık hâlihazırda blok içinde yer alan akımların hepsinin benzer bir programatik kavra- yış ve örgütsel işleyiş ve hedeflere sahip olma- dığı ise sır değildir. Blok genişlediği oranda bu farklılıklar daha da artacaktır. Bu da olumsuz değil bloğun emekçi ve ezilen hareketinin daha geniş bir bölüğüne seslendiğinin kanıtı olan olumlu bir gelişme olacaktır. Zaten böyle bir gelişme olma- dan AKP ve CHP arasındaki dansıklı dövüş oyu- nunu bozmak, bu iki parti arasındaki çekişmeden doğan fırsatları değerlendirmek mümkün değildir.

İşte tam da bu nedenle çatı partisi yolunda- ki girişimlerin bloğu ikame etmeye çalışmama- sı gereklidir. Zira çatı partisi ile blok eşitlendiği oranda, geçelim hâlihazırda bloğa mesafeli duran kesimlerin bloğa dahil edilmesini, bloktaki fark- lı programatik kavrayış ve örgütsel öncelikleri olan kesimlerin de kademe kademe blok dışına düşmesi gerçekleşecektir. Bu şekilde kurgulanan

bir çatı partisi girişiminin ise amaçlarına ulaşmak şöyle dursun eldeki güç birliğinin de zayıflayıp dağılmasıyla sonuçlanacağı açıktır. Bu gibi giri- şimlerin karşısında Köz elbette emekçilerin ve ezilenlerin kitlesele birleşik seferberliğini sağla- mak için en geniş eylem birliklerinin sağlanması ve korunması esasına göre ilkeli tutumunu sür- dürecektir.

Yazının başını hatırlatmak gerekirse, içinden geçtiğimiz dönem ezilenler ve emekçiler hareke- ti açısından kritik bir döneme işaret ediyor. Bu dönemde ezilen ve emekçi hareketini geniş ey- lem birlikleriyle büyüterek düzenin karşısına tek muhalif güç olarak çıkarmak da mümkün, ezilen- lerin karşısına çıkan tüm fırsatları hangi ölçekte olursa olsun dar örgütsel kaygılar ve çekişmelerle heba etmek de mümkün. Bu fırsatların nasıl değerlendirileceği elbette sadece ve esas olarak Köz'e bağlı değil. Hangi yolun seçileceğinde baş- ta BDP olmak üzere solun geniş kesimlerinin tu- tumu belirleyici olacaktır.

Kendi dışındaki güçlerin tutumu ne olursa ol- sun Köz ve arındaki komünistler seçim dönem- lerinde ve geniş kitlesele eylem birlikleri doğrultu- sundaki taktik tutumlarından da aldıkları güç ve atılımlarla üzerinde durdukları zemini güçlendire- rek bugüne kadar sürdürdükleri mücadeleyi aynı azim ve samimiyetle ve aynı sorumluluk anlayı- şıyla daha büyük bir güç ve hevesle önümüzdeki süreçte de sürdürecektir.

Gezi Ayaklanması ve HDK/HDP

Bu güne kadar DTP/BDP'nin Kürdistan'da olduğu kadar metropollerde de seferber ettiği kitle hareketiyle kıyaslanabilecek ve onu aşan yegane örnek Gezi Ayaklanması ve izleyen süreçte görülmüştür; bu eylemler içinde DTP/BDP kitlesi çok sınırlı biçimde yer almıştı; ve en kalabalık olduğunda önemli bir azınlıktan ibaret kalan bir varlık göstermiştir.

Ama buna karşılık tam da kitle kuyrukçuluğu alışkanlığının etkisiyle HDP bileşenlerinin geri kalanlarının hepsi, üstelik bir bileşeni oldukları HDP'nin kimliği ile değil kendi pankart ve kimlikleriyle bu hareket içinde kendilerine yer kapmak için birbirleriyle yarışmaya koyuldular. Adeta HDP pankartı da tek başına BDP'nin sırtına bırakılmış gibi idi.

Oysa BDP ise muhtelif nedenlerle HDP'yi diğer bileşenlerin omuzlamasını ve kendilerinin Kürdistan dışındaki örgütlerinin ve kitlelerinin görece daha pasif bir rol üstlenmesini tercih etmekteydiler. Zira açık seçik formüle edilmiş olmasa bile, 71/72 kopuşunu takiben şekillenmiş gerillacı bazı akımların bilhassa Halk Savaşı stratejisini benimseyenlerin "kırlarda stratejik saldırı/taktik savunma, kentlerde stratejik savunma/taktik saldırı esaslı" ilkesi adeta Kürt hareketi bağlamında "Kürdistan'da stratejik saldırı, Türkiye'de stratejik savunma" önceliği ile bir tercüme bulmaktaydı.

Ne yazık ki Halk Savaşı stratejisini benimseyenler bakımından ağırlıklı faaliyet, kentlerde odaklanmaya ve yoğunlaşmaya başlayınca bu hareketlerin esas itibarıyla "stratejik savunma" (bunu demokrasi mücadelesi veya "faşist saldırılara karşı demokratik çizgide savunma" diye okumak da yanlış olmaz) çizgisine doğru çekilmeleri durumunda olduğu gibi, Kürt hareketi bakımından da kentlerdeki görece pasifist mücadele çizgisinin giderek ağırlık ve belirleyicilik kazanması neredeyse kaçınılmaz hale gelmektedir.

Oysa HDP, hakkını vererek ve tüm bileşenleriyle aktif bir biçimde içinde yer alıp bu harekete damgasını vurmaya yönelmemiş olduğu halde, ilk kongresinde az çok öz-eleştiri üslubu içinde, Gezi'den başlayan hareket ile buluşma hedefini ilan etmiştir. O kongrenin iklimi Gezi ile bir tür akrabalık ilişkisi kuran ve o sırada sıcaklığı sıcaklığını hissedilen ODTÜ ormanını koruma hareketi tarafından büyük ölçüde belirlenmekteydi. Bu tesadüfi buluşma aynı zamanda Gezi hareketiyle gecikmiş bir buluşma için de oldukça elverişli bir kalkış noktası oluşturuyordu doğrusu. Bu bakımdan o kongrede dile getirilen perspektifler katıyen lafzi ve suni değildi.

Ama bu elverişli kalkış noktasına rağmen Gezi Ayaklanması'nda seferber olan kitlelerin çoğunluğu henüz/hala HDK/HDP kanalına akıtılabilecek değildir. 30 Mart seçimlerinde BDP'nin hatalı tutumu nedeniyle bu ihtimal daha da zayıflamış

durumdadır.

Bu buluşmanın başlıca nedeni elbette ki zaman zaman yanlış biçimde yakıştırıldığı gibi, Gezi hareketine katılan kitlelerin "ulusalçı" veya Kürtlere mesafeli duran bir kitle oluşu değildir. Zira zaten Gezi Ayaklanması gibi geniş yığınların içinde yer aldığı bir hareket içinde daima hakim ideolojiyi yansıtan bu tür fikir ve tutumların olmasını beklemek bir ayaklanmadan ve geniş kitle hareketlerinden biber olmayı anlatır. Öte yandan HDP de ne programı ne de yönelimi itibarıyla bir Kürt partisi değildir; en fazla içinde Kürt kökenli unsurların önemli bir yer tuttuğu ve esas olarak halkların kardeşliği çizgisinde demokratik haklar mücadelesi vermeye niyetli bir partidir.

Ama bu açıdan bakıldığında takdirde kendini AKP karşıtlığı ile sınırlamış olan Gezi eylemlerine katılanların da muhtemelen çok önemli bir kesimi Kürt kökenli idi. Bu bakımdan Gezi hareketinin HDP tarafından kucaklanamamış olmasının nedenini Kürt unsuru üzerinden izah etmek anlamlı değildir. Kaldı ki son günlerinde de olsa Gezi Parkı'nda HDP pankartı ile birlikte Abdullah Öcalan posterlerinin peydah olması karşısında sınırlı bir Kürt düşmanı militan kesimin tepki ve huzursuzlukları dışında eylemin bölünmesine ve dağılmasına yönelik bir etki doğmamıştır.

Eğer bu buluşmanın esas nedenlerini arayıp üzerinde düşünmek gerekiyorsa açıktır ki bu nedenlerden biri, HDP'nin bütün özgünlüklerine karşın düpedüz bir parti olmasından ileri gelir. Gezi eylemlerinin ana gövdesini oluşturan kitle ise, açıktır ki, siyasi yapı ve örgütlenmelerin dışında duran ve hala öyle durmaya niyetli unsurları ifade etmekteydi. Öte yandan Gezi hare-

ketini oluşturan kitle ya eylemlerde, sokakta ve alanlarda bir araya gelmekteydi; yahut forumlarda. Bu nedenle belki HDK ve halk meclisleriyle Gezi'den doğan forumların buluşması ihtimali bu kitlelerin doğrudan doğruya HDP'ye iltilhak ederek onunla buluşması ihtimalinden daha yüksek olduğu bile söylenebilir. Açıkça HDP bileşenlerine bile HDP içine katılma basıncı uyguladığı açıkça bilinen HDP'nin Gezi Ayaklanması'na katılan kitle için bir cazibe merkezi olması çok zayıf bir ihtimaldir. HDP en iyi ihtimalle bu kitlelerin unsurlarını kendi saflarına katmak için birbiriyle yarışan pek çok başka parti ve örgüt içinde en büyüğü olurdu ve söz konusu kitlelerin bu partiye mesafesinin diğerlerinden daha az olması pek olası değildi.

Bununla birlikte, her şeye rağmen "Kepçenin önüne dikilen adam" olarak ve Gezi Ayaklanması'nın bir nevi simgesi olarak HDP adayı gösterilen Sırrı Süreyya Önder'in adaylığı belki geçici bile olsa böyle bir buluşmanın zemini olabilirdi. Bu olasılığın ne kadar yüksek olduğu seçim sürecinden kendiliğinden çıkabilecek ve oyların sayıldığı sırada görülmeyi bekleyen bir husus değildi elbette.

Zira sonuçta kastedilen siyasi bir terkiptir; ve bu kendiliğinden olacak bir şey değildir. İki taraftan gelişecek bir siyasi iradeyi ve buna uygun somut adımları gerektirir. Bu iradenin ne kadar güçlü olacağı ve gerekli adımların atılıp atılmayacağı ancak seçim kampanyaları içinde görülmeye gereken bir durumdur. Ne var ki daha baştan belli olan Sırrı Süreyya Önder'in konumu kadar, CHP İstanbul adayının niteliği ve AKP'nin durumu bu buluşma için müstesna bir elverişli iklim yarat-

maktaydı.

Ne var ki seçim sonuçları üzerinde ayrıntılı bir irdelemeye gerek kalmadan söylenebilir ki, seçim çalışmalarını çerçevesinde bile aktif bir AKP karşıtlığı çizgisi üzerinden kitleleri harekete geçirmeye niyetli bir çaba HDP ve bilhassa onun belirleyici bileşeni BDP tarafından ortaya konmamıştır.

Her ne kadar kimi yazılı ve sözlü propaganda faaliyetlerinin içeriğinde CHP'ye olduğu kadar AKP'ye de karşı olan bir söylem tartışmasız biçimde görülebilir de, zaten eksikliği duyulan ve olmasından kuşku duyulabilecek olan bu propagandanın içeriği değildi. Köz'ün "AKP'ye aldanma CHP'ye yol verme!" şiarının bu propagandist tutumdan asıl farkı da tam bu noktada belirginleşmektedir. Seçim süreci boyunca bu fark ne yazık ki hep tersinden belirginleşti.

Zira Köz'ün "AKP'ye aldanma CHP'ye yol verme" derken kastettiği hem AKP'ye hem CHP'ye karşı bir söylem benimsemekten ibaret değildi. Hele CHP'ye yol vermeme adına sadece ve özellikle CHP'yi hedef alan bir propaganda çizgisi tutturmak hiç değildi. Zira böyle bir tutumun CHP ve cemaate karşı AKP'ye razı olma tutumuna varması kaçınılmazdı. Köz'ün kastettiği sokaklarda ve alanlarda kitlesel eylemlerle AKP'ye karşı mücadeledenin başını çekme gereği idi. Böylelikle hem AKP'nin yedekleri ve eski destekçileri tarafından alaşağı edilmesine fırsat vermeyip o gerici hükümeti emekçilerin ve ezilenlerin zoruyla alaşağı etmenin yolu açılmış olurdu. Hem de özellikle kitlelerin eylemlerinden ürken ve AKP'yi kasetler vb. tertiplerle istifaya zorlama çizgisinde durmaya niyetli olan CHP/Cemaat ittifakının önünü kesmenin en etkili yolu da budur. Buna karşılık Gezi Parkı'ndan başlayıp 30 Mart döneminde de kendini gösteren bunun tam tersi bir yönelim olmuştur.

Bu yönelimin başlıca sonucu Roboski'nin faili AKP'ye karşı Rojava'dan güç alan serhildanların gelişmemesi ve bunlarla Gezi Ayaklanması'ndan doğan hareketin buluşamaması olmuştur. Zira her ne kadar Gezi hareketinin bir özelliği mevcut parti ve örgütlere güven duymayan ve onlara bağlı olmadıkları gibi onların etkisi altına girmek istemeyen unsurların üzerinde yükselmiş olmasıysa bir diğer ve damga vuran özelliği ise gerici AKP hükümetine karşı bir başkaldırı olmasıydı. Bu itibarla bu hareketle CHP'ye karşı AKP'ye razı olma tutumunun buluşması mümkün değildi.

Tam tersine Kalekollara karşı mücadelede düşen Medeni Yıldırımın doğa bir biçimde Gezi şehitleri arasında yer almasının gösterdiği gibi, Rojava'ya kara hareketi planlayan ve "Tek din Tek devlet Tek bayrak" tekerlemesinin eşliğinde tek tip bir hayat tarzını herkese dayatan gerici AKP'ye karşı mücadelenin koşulları her zamankinden fazlaydı.

Seçim çalışmaları emekçi ve ezilen muhalefetini örmek için bir kaldıraç olmalı

Mayıs 2011 tarihli Köz'ün Sözü'nden alınmıştır.

TÜRKİYELİLEŞME KAVRAMININ BUGÜNKÜ İÇERİĞİ ÖNCEKİ DÖNEMDEN FARKLIDIR

Kuşkusuz Türkiyelileşme, yani demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin tüm Türkiye sathına yayılması Kürdistan'daki dinamizmin Türkiye'deki mücadeleyi toparlayacak bir kaldıraç olarak kullanılması, ilk kez 2011 seçimlerinde akıl edilmiş değildir. Aslına bakılırsa 1995'ten beri neredeyse tüm genel seçimlere şöyle ya da böyle damgasını vurmuş bir kavramdır "Türkiyelileşme". Ancak önceki dönemde bu kavram daha çok Kürdistan'daki mücadeleye desteğin Türkiye çapına yayılması olarak kullanılıyordu. Türkiyeli sosyalistler açısından ise bu durum Kürt hareketine enternasyonalist kaygılarla destek verilmesi anlamına geliyordu. Solun daha geniş bir gövdesi ise bu bloktan sanki emekçilerin demokratik haklar için mücadelesi sınıf mücadelesinin dışında cereyan etmek zorundaymış gibi "asolan sınıf mücadelesidir" diyerek kaçıyor. O yüzden de kurulan seçim blokları da esas olarak Kürtler ve onları destekleyen enternasyonalist sosyalistlerin blokları olarak kaldı.

Bu şekilde yürütülen seçim çalışmalarının esas Kürdistan'daki mücadelenin destekçisi, tümüyle bu mücadeleye kilitlenen, kitlesel olsa da pasif bir çizgide evrilmesi kaçınılmazdı. Nitekim öyle de oldu. Doğrusu DTP'nin öncellerinin de bundan fazla bir şikayeti olmadı.

Ancak 2007 yılı seçimleri ile DTP-BDP'nin başka bir yönetime girdiği, seçimi sadece Kürt sorununu tüm Türkiye'nin gündemine sokmak için değil, aynı zamanda Türkiyeli emekçilerin kendi demokratik ve ekonomik hakları için daha güçlü ve örgütlü bir mücadele yürütmesinin önünü açmak için bir kaldıraç olarak kullanmaya gayret ettiği de giderek daha fazla görülmektedir.

2007 seçimlerindeki Bin Umud Adayları kampanyasını esas olarak şekillendiren DTP'nin bu yönelimi oldu. Gerek adayların belirlenimine, gerekse de Türkiye'nin batısında da bağımsız aday kampanyasının yürüyüş biçimine bu kaygılar damgasını vurdu. 2007 yılından 2011 yılına uzanan süreçte Türkiye'deki hareketin nispeten toparlanmasına da bu kampanya ve sonrasındaki süreç yol açtı.

Bu nedenle "Türkiyelileşme" söylemini çok daha uzun bir süredir benimsemiş olsa da, DTP-BDP çizgisini bir Kürt hareketi olarak tarif etmek doğru olmaz. Tersine karşımızda bir Kürt hareketi olmanın sınırlarını giderek daha fazla, solun geri kalan kesiminden şüphesiz çok daha fazla, fark eden bir hareket durmaktadır. Tam da bu farkındalık nedeniyle -Kürt sorununun taşıdığı kilit önemi unutmaksızın- giderek daha aktif bir biçimde Türkiyeli emekçilerin ve ezi-

lenlerin sorunlarını kendi sorunu olarak gören ve bu doğrultuda hareket etme arayışında olan bir parti durmaktadır karşımızda.

EDÖB'ÜN TAŞIDIĞI POTANSİYEL

Tam da bu yüzden Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloku -tıpkı 2007 seçimlerindeki Bin Umud Adayları kampanyasında olduğu gibi- sosyalistlerin desteklediği bir Kürt bloku değildir. Emekçi ve ezilenlerin mücadelesinin Kuzey Kürdistan'da eriştiği çapı Kuzey Kürdistan'ın o sınırların ötesine taşımaya hedefleyen, Türkiye'deki emekçilerin seferberliğinin sağlanmasını da gündeminde tutan bir bloktur.

Ne var ki, Tunus'ta başlayıp başka Mağrip ülkelerine ve Orta Doğu'ya yayılan son aylardaki hareketleri değerlendirirken esasen bu kitle hareketinin işçi sınıfının veya genel olarak emekçilerin «zorbalığa, işsizlik ve sömürüye karşı kendiliğinden bir kitle hareketi» diye tarif etmekte tereddüt etmeyen pek çok akım veya bağımsız düşünür, yüz binlerce emekçinin Newroz vesilesiyle alanlara çıkmasını veya başka eylemlerde on binlerce emekçinin demokratik hakları için seferber olmasını, genel seçimlerde kendi bağımsız vekillerini meclise göndermek üzere veya yerel seçimlerde yerel yönetimleri ele ge-

“AKP’ye aldanma CHP’ye yol verme” şiarı nasıl anlaşılmalı?

KÖZ “AKP’ye Aldanma CHP’ye Yol verme” şiarını yükseltirken AKP’nin uluslararası finans kapitalin belirleyici kesimleri ve büyük sermayenin artık işine gelmeyen bu partiye olan desteğini çekmekte oluşundan hareket ediyordu. Bu yüzden zaten emekçilerin ve ezilenlerin düşmanı olan bu partinin gerilemekte olduğu tespiti ile yola çıktı. Bu gerileme tespiti esasen AKP’nin kendisini iktidara taşıyan güçler tarafından alaşağı edilmek istenmesi ve dünya siyasetinde belirleyici bir rol oynayan bu güçlerle karşı karşıya bulunması nedeniyle kazanma şansının olmadığı bir direnme içinde oluşuyla da ilişkiliydi. Lakin her ne kadar ABD emperyalizmini halen yönetmekte olanlar karşısına geçiyse de AKP de bu süreçte boş durmamıştı. Tek başına iktidar olduğu ve bilhassa ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin büyük desteğinden yararlandığı süreçte elindeki siyasi iktidar sayesinde dağıttığı imkanlarla kendine bağlı yeni bir kesimi yaratmayı da başarmıştı ve umarsız direnmesinde bu kesimin desteğine de mazhar oluyordu.

Emperyalist paylaşım kavgasının kızıştığı bir iklimde kaynayan bir kazan halinde olan “büyük Orta Doğu”da AKP yönetimindeki Türkiye uzun zaman görel bir istikrar adası gibi görünmekteydi. Sözümona demokratik açılımlar yapma ve Kürt sorununu çözme demagojisiyle de vurgulanan bu görel istikrar görüntüsü bilhassa kırılma temelleri üzerinde ve AKP iktidarına bağımlı bir biçimde şekillenip hızla büyüyen yeni sektörleri hükümete bağlamaktaydı. Aynı zamanda da bu istikrara bağlı olarak ufkun nispeten açık gözükten burjuvazinin kimi kesimleri, bilhassa uzun yıllar ekonomik aktiviteye adeta kapalı olan Kuzey Kürdistan’la ilişkili olan kesimler geleceğini büyük ölçüde AKP ile birlikte görmekteydi.

Dolayısıyla çıkarları AKP’ye destek olmayı gerektiren bu kesimlerin varlığı ve gelişmesi de istikrar görüntüsünü pekiştiren bir etken haline gelmişti. Bu bakımdan ABD emperyalizminin ve büyük sermaye’nin AKP’den yüz çevirmesine rağmen bu kesimlerin AKP’yi desteklemeye devam etmesinin koşulları vardı.

Gezi Ayaklanması’yla birlikte burjuvazinin en

alt tabakalarında yer alan ve gelir düzeyleri ve yaşam koşullarıyla işçi aristokrasinin üst kesimiyle birbirlerine çok yakın, adeta birbirleriyle karışmış kesimlerinin AKP’ye başkaldırması ve büyük sermayenin desteğini de almasıyla dahi, varlığı AKP iktidarına daha bağlı bu kesimlerin tutumu değişmedi. Bu durumun 30 Mart seçimlerine de yansıtıldığı söylenebilir.

Ama hepsinden önemlisi AKP’nin “çözüm sürecini sabote etmek için tezgahlandığını” ileri sürdüğü Gezi Ayaklanması’na rağmen, bu sefer 17 Aralıkta başlayan kampanyaları da aynı çuvala koyarak, istikrar vaad etmeye devam etmesiydi. Bu noktada ise belirleyici etken AKP’nin “çözüm süreci” diyerek ve hiçbir zaman somut olarak içini doldurmadan öne çıkardığı demagojisi oldu. AKP’nin ağzında bu formül istikrar vaadinden ibaretti en azından destekçileri böyle anlamaya eğilimliydi. Buna karşılık bu içi boş demagojinin iş görebilmesinin belirleyici koşulu Kürt yığınlarının bu demagojiyi kendi özledikleri barış ve “Kürt sorununun çözümü” biçiminde işitmesiydi. KÖZ “AKP’ye aldanma” derken asıl bu cenaha hitap etmekte ve AKP’nin çözüm demagojisinin burjuvazinin bir kesimi için istikrardan başka bir anlam ifade etmediğine ve Kürt düşmanı olduğu açıkça belli olan AKP’nin bu soruna bir çözüm aramadığına işaret etmekteydi. Zira bilhassa kuzeydeki Kürtlerin motive olduğu bir çözümün bırakalım Türkiye’yi, Orta Doğu’nun tümünde istikrarı imkansız kılan bir etken haline gelmesi kuvvetle muhtemeldi.

Nitekim AKP’nin rakipleri ve yedekleri de “çözüm sürecinin” Kürdistan sorununu boyutlandırarak istikrarı bozacağı konusunda bir propaganda ile AKP’nin yaslandığı kesimleri paniğe uğratmaya gayret etmekteydi. AKP bu propagandayı tersine çevirmek üzere, asıl istikrarı bozmak isteyenlerin gerek Gezi Ayaklanması gibi eylemleri kışkırtıp destekleyen ve kimi başka tertiplerle istikrarı bozmak isteyen “uluslararası sermaye ve onun yerli işbirlikçileri” olduğu fikrini öne çıkardı ve 30 Mart seçimlerine giderken kampanyalarının merkezine bu fikri oturttu.

İşte tam bu süreçte KÖZ’ün “AKP’ye Aldanma” ajitasyonu belirleyici bir önem arz etmektedir. Bu ajitasyon esas olarak AKP’nin “Kürt sorununa çözüm bulmak üzere en elverişli muhatap olduğu” hakkındaki yanlışlamayı kırmaya yöneliktir. Geride bıraktığımız süreçte ve bilhassa 30 Mart günü Kürt yığınlarının ve onların belirleyici kesimi olan BDP’nin kitlesinin “AKP’ye aldanmaya devam etmekte” olduğu görülmüştür. Böyle olduğu için de ABD ve büyük sermayenin AKP’nin yerine geçmek üzere desteklediği CHP/Cemaat ittifakının önu kesilebilmiş değildir. Yani seçimlerden bu kesim umduğu başarıyla çıkmadığı için havlu atıp AKP’nin artacağı belli olan dayatmalarına teslim olacak değildir. Bu itibarla

seçimler sona erdi diye bu kavga sona ermiş ve taşlar yerine oturmuş değildir ve KÖZ’ün öteden beri işaret ettiği perspektifi geçerliliğinden bir şey kaybetmemiştir.

Bununla birlikte bazan öyle anlaşılabilir de, KÖZ’ün “AKP’ye aldanma CHP’ye yol verme” derken kastettiği hem AKP’ye hem CHP’ye karşı bir söylem benimsemekten ibaret değildi. Hele CHP’ye yol vermeme adına öncelikle ve sadece CHP’yi hedef alan bir propaganda çizgisi tutturmak hiç kastedilmiş değildir. Zira böyle bir tutumun CHP ve cemaate karşı AKP’ye razı olmaya ve ister istemez ona yedeklenmeye varması kaçınılmazdı. Mühim olan AKP’yi eylemli bir şekilde hedef tahtasına oturtan bir çizgi izlemektir. CHP’nin AKP’nin alternatifi olmadığını göstermek ancak net ve eylemli bir AKP karşıtlığı yürüterek mümkündür. CHP böyle bir çizgide yürüyemeyeceğini teşhir etmek için AKP karşıtlığını CHP’nin tekelinden almak gerekir. Bu doğrultuda yapılması gereken ise hem AKP’ye hem CHP’ye eşit mesafede durulduğunu vurgulayıp bir anlamda tarafsızlığını ilan etmek değil AKP’ye tutarlı tek muhalefetin emekçiler ve ezilenler cephesinden yükseltilebileceğini eylemli bir şekilde göstermektir.

Çoğu zaman bu konuda bir yanlış anlamının doğduğuna da işaret etmeden geçmek doğru olmaz. Zira bu saptama BDP’nin ve genel olarak Kürt hareketinin bütün eylem ve söylemlerinin AKP’yi desteklemek doğrultusunda olduğu anlamına gelmez. Hatta bunun aksi doğrudur. Örneğin AKP yolsuzluk ve irtikap skandallarıyla sarsıldığı sırada, “Uluslararası komployu protesto” eylemlerinin, “hasta tutsaklarla dayanışma” ey-

lemlerinin, “Öcalan’a özgürlük” kampanyalarının, Roboskililerin sınırdaki eylemlerinin vb. “AKP’yi destekleme eylemleri” olmadığı besbellidir. AKP’nin bu tür eylemlere karşı tutumu da bu “destek”ten ne kadar memnun olduğunun ifadesidir.

O bakımdan KÖZ’ün kastettiği yanlış tutum kötü körüne ve mutlak bir AKP destekçiliği değildir. Asıl eksiklik BDP’nin bir yandan AKP’nin gerici ve Kürt düşmanı politikalarına karşı sert ve kitlesel tepkiler vermekten geri durmadığı ve böyle bir kapasitesi olduğu meydandayken bu eylemlerle AKP’ye karşı başka kanallardan ve başka vesilelerle gelişen eylemler arasında bağ kurma sorumluluğundan kaçınması sokaklarda ve alanlarda kitlesel eylemlerle AKP’ye karşı mücadelenin başını çekme iddiasını ortaya koymaktan kaçınmasıdır. Seçimlerde ortaya çıkan tablo da farklı değildir ve aynı zaafı ortaya koymaktadır.

Oysa BDP bu sorumluluğu üstlenmiş olsaydı AKP’nin yedekleri ve eski destekçileri tarafından alaşağı edilmesine fırsat vermeyip, o gerici hükümeti emekçilerin ve ezilenlerin zoruyla alaşağı etmenin yolu açılmış olacaktı. Hem de özellikle kitlelerin eylemlerinden ürken ve AKP’yi kasetler vb. tertiplerle istifaya zorlama çizgisinde durmaya niyetli olan CHP/Cemaat ittifakının önünü kesmenin en etkili yolu da buydu.

Seçimler gelip geçmişken ve Türkiye Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle giderek keskinleşme eğilimindeki rejim kriziyle yüzyüze olmaya devam ederken emekçilerin ve ezilenlerin çıkarlarını temsil etme iddiasında olanların tutmak zorunda oldukları yol hala aynı yoldur.

çirmek üzere seferber olmasını, emekçilerin bir hareketi olarak ifade etmekteki tereddütlerinden kurtulamamaktadırlar. Bunun ardında işçi sınıfının temsilciliğini kendi tekellerinde tutma alışkanlığı kadar esas olarak Kürt emekçilerin üzerinde yükselen bir hareketin ancak ulusal bir hareket çerçevesinde kalması ve olsa olsa bir ittifak konusu olarak görülmesi yönünde açık ya da örtük bir sosyal şoven tutumun etkisi büyüktür. Bu sorun önümüzdeki seçimlerde EDÖB olarak yer alan ve ağırlık merkezinde BDP’nin bulunduğu cephenin esasen demokrasi mücadelesi doğrultusunda bir emekçi hareketini ifade ettiğinin açık seçik dile getirilmesine engel olmaktadır.

Oysa 2011 seçimlerinin can alıcı ve burjuvazi açısından son derece can sıkıcı kılan noktası tam da burasıdır. Burjuva partileri kendi iddiasızlıkları karşısında Emek Demokrasi ve Özgürlük Blokunu tam da taşıdığı bu potansiyel yüzünden bir tehdit olarak görmekteydiler. Burjuva partileri 12 Haziran seçimlerinde Kürdistan’da havlu atmış olsalar da seçim blokunun Türkiye’de etkinlik kazanamaması için var gücüyle çabalayacak, türlü tertiplere girmekten kaçınmayacaklardı. Bunun için de kimi provokasyonlarla gerilla eylemlerini kışkırtarak hareketin bu mecranın dışına taşınması ve bir “Kürt hareketi” olarak kalmasını sağlamaya gayret etmekteydiler. EDÖB cephesini bir demokratik haklar mücadelesi yürüten bir emekçi hareketi olarak tarif etmekte

“Kürt hareketi ile Türk sosyalistlerinin ittifakı” olarak görmekte ısrar edenler de niyetlerinden bağımsız olarak buna katkıda bulunmaktadırlar.

Newroz’dan beri EDÖB bileşenlerine özellikle de BDP’ye yönelik kademeli olarak yükselen saldırılar bu durumun en iyi kanıtıdır. Önce demokratik çözüm çadırlarına yönelik saldırılar, sonra veto duvan. Kürdistan’da yükselen askeri operasyonlarla birlikte EDÖB bileşenlerini hedef tahtasına oturtmak düzen güçlerinin saldırı kampanyasının güncel biçimidir.

Kimi zaman operasyon, kimi zaman provokasyon olarak gelişen ama her zaman psikolojik savaş taktikleriyle birlikte uygulanan bu saldırıların elbette tek bir amacı vardır o da emek demokrasi özgürlük güçlerinin maneviyatını bozmak ve çalışmalarını zayıflatmaktır. Ancak bugüne kadar görünen bu saldırıların tümüyle ters tepmekte olduğudur. Dahası tüm bu saldırılar EDÖB bileşenlerinin zaten sandığa odaklı olmayan seçim çalışmalarını iyiden iyiye sokak ve eylem merkezli bir hale getiren bir etkide bulunmaktadır. Bu etkiyi Türkiye cephesindeki muhalefet güçlerinin toparlanmasında kullanmaksa EDÖB bileşenlerinin siyasi basiretine bağlı olacaktır.

Hali hazırdaki verilerde seçimlerin sonunda AKP’nin birinci parti olarak çıkacağı ne kadar kesin ise EDÖB adaylarının

bu seçimlerden Bin Umud adaylarınınkinden çok daha yüksek bir başarıyla çıkacağı o kadar açıktır. Bu durumda, seçim kampanyaları sadece meclise daha fazla temsilci gönderme hedefiyle sınırlı tutulduğu takdirde eksik kalacaktır. Aksine EDÖB bileşenleri seçim çalışmalarını 12 Haziran günü sona erecek bir çalışma olarak değil, asıl 13 Hazirandan itibaren önem kazanacak bir seferberliğin ilk etabı olarak ele almak zorundadır. Zira EDÖB adaylarını meclise göndermek başlı başına önem taşısa da bu, kendi başına bir hedef olamaz. Aksine o vekillerin TBMM’de etkili bir muhalefet çalışmasını yürütebilmeleri, onları meclise taşıyan kitle seferberliğinin sürmesine sıkı sıkıya bağlıdır. Emekçilerin ve ezilenlerin meclise taşıyacağı vekiller kişisel özellikleri ve yeteneklerinden çok bu birleşik kitlesel seferberlik sürdürdüğü takdirde etkili bir çalışma yürütebilirler. Aynı zamanda bir anayasa hazırlaması beklenen bu mecliste emekçilerin ve ezilenlerin sesinin açık seçik duyulabilmesi için oraya kendi temsilcilerinin taşınması önemli bir koşuldur. Ama daha önemlisi onların mecliste sokaklardaki emekçilerin ve ezilenlerin temsilcileri olarak bulunduğunu somut olarak gösteren ve bu seferberliğin gücünün baskısının meclis üzerinde sürekli kılınmasıdır.

KÖZ’ün arkasında duran komünistler 12 Haziran seçimlerine giderken çalışmalarını bu bilinçle yürüteceklerdir.

Tasfiyecilik hakkında bazı saptamalar

Kimileri tasfiyecilik derken genellikle dar anlamda ve mutlak bir tasfiye eylemini arama eğilimindedir. Yani var olan bir örgütün kapısına kilit vurulması ve örgütün tam anlamıyla dağıtılması anlaşılmaktadır ekseri. Örneğin resmi TKP'nin önce yakın akrabası TİP ile nihayet birleşip TBKP ismini aldıktan sonra, SSCB ve benzerlerinin tarih sahnesinden çıkması sürecinde varlıklarına nihai ve kesin olarak son vermesi böyle bir tasfiyedir. Ama böyle bir tasfiye sık sık rastlanabilecek bir durum değildir; hatta bilakis çok ender olduğunu söylemek gerekir.

Daha sık rastlanan ve teşhisi çok daha güç olan tasfiyecilik türü ise, teşkilatını ve bilhassa kimliğini terk etmeden kuruluş ilke ve esaslarını terk edip bunlara aykırı bir çizgiyi benimsemek şeklinde gerçekleşir. Böylece başlangıçta benimşenip ilan edilenlere aykırı bir örgütlenme, çalışma ve siyaset yapma usul ve esasları benimşendiği halde şekilsel bir varlığın siyasi mücadele alanının dışında muhafaza etmeye devam edilmesi tasfiyeyi örten gizleyen bir kılıf olur. Topraklarımızdaki sayısız platform, birlik, cephe ve kongre bu adların işaret ettiği eylem zemini olmaktan çok asıl itibarıyla önceki politik kimliği işlevsiz ve gereksiz kılan bir ikinci politik kimliğin adıdır. Bu bir tasfiyecilik türüdür zira bir kılıfa indirgenmiş asıl teşkilatın zamanla pörsütmesi ve önünde sonunda büsbütün ortadan kalkması adeta kaçınılmazdır. Dünyada olduğu gibi yaşadığımız topraklarda da bu tasfiyecilik türünün envai çeşidini görmek mümkündür.

Ama bu konuda en önemli ve esaslı örnek Komünist Enternasyonal'in tasfiye edilmesi ve bu tasfiyenin gerekçelendirilşi tarzıdır. Bu örnek evrensel olarak önemli olduğu kadar, yaşadığımız topraklarda komünizm için mücadele edenleri de yakından ilgilendirir. Çünkü referans olarak aldığımız (pek çok başka akımın da lafzen bile olsa öyle yapma iddiasında olduğu) Mustafa Suphi döneminin TKP'sinin tasfiyesi ile de doğrudan ilişkilidir. Öte yandan Komünist Enternasyonal de sonuçta TBKP örneğindeki gibi kapısına kilit vurularak ortadan kaldırılmıştır. Tüm teşkilatıyla birlikte kuruluş ilke ve esaslarını, varlık nedeni olan amacını çöp sepetine atmak suretiyle tasfiye edilirken aynı zamanda yeniden kuruluşunun ve yaşatılmasının karşısında bir engel haline getirilmiştir.

Bu tasfiyeyi gerekçelendirmek için de Komünist Liga'nın tasfiyesi noktasında Marx ve Engels'in Köln davası duruşmaları sürecinde savundukları gerekçe örnek alınmıştır. Özetle bu gerekçe zaten fiilen dağılmış yahut dağılmakta olan örgütün suni teneffüslü ayakta tutulmasının anlamsız olduğu fikrine ve zaten proletaryanın partisinin yaklaşan bir devrimi duyuran eylemliliklerle birlikte yeniden ve "kendiliğinden" ortaya çıkacağına dair inancına dayanmaktadır. Daha

vahim ve Marx'ın açık seçik ifade ettiği bir diğer gerekçe ise Komünist Liga'nın şeklen dahi olsa varlığını sürdürmesinin Köln davasında yargılanan komünistleri mahkeme karşısında müşkül duruma düşürmekte oluşudur (Komünist Enternasyonal'in tasfiyesinde de bu dünya partisinin varlığının ulusal seksiyonların gelişip güçlenmesine engel olacağı zikredilmişti).

O gün bu gündür, bu geleneğin mirasçısı olma iddiasını taşıyan akımların hepsinin bir tasfiye aşamasında bu örneğe dört elle sarılmaları adettendir.

Oysa bu tutum tam da KöZ'ün arkasında duranların ayrımlarını ortaya koymaları için en elverişli örneği temsil eder. Sırf bu nedenle bile KöZ'ün arkasında duranların kendilerini sadece marksist olarak tanımlamaları yerinde olmaz. Başkaları bunu farklı nedenlerle yapıyor olsalar bile (örneğin SBKP'nin revizyonist çizgisine karşı çıkan akımların 1960-1970li yıllardan itibaren kendilerini ayırdetmek için isimlerinin yanına ML ekini yakıştırmaları gibi) KöZ'ün Marx'ın yanısıra Lenin'i de referans olarak vurgulaması başka farklılıkların yanısıra bilhassa örgüt ve örgütlenme konusundaki tutumlarda (ulusal sorun ve ulusal kurtuluş hareketlerine yaklaşım konusunda olduğu gibi) iki komünist arasında esaslı bir fark bulunmasıdır.

Kendi başına bir ayrım çizgisi ifade eden bu anlamlı ve özgün vurgu bir yana, elbette en doğrusu komünistlerin kendilerini ne kadar önemli ve belirleyici bir anlam ifade ediyor olsalar da şu ya da bu komünistin adıyla anmaktan ziyade nihai hedeflerine ve örgütsel/politik referanslarına göre tanımlamalarıdır. Bu bakımdan KöZ'ün arkasında duran komünistler esasen Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresine damga vuran çizginin ve bunun takipçisi Mustafa Suphi zamanındaki TKP'nin mirasçısı olarak kendilerini tarif etmektedir. Amaçları ve ilk hedefleri de aynı ilke ve esaslarla aynı nihai hedefi takip etmeye mezuun ve kararlı komünist partiyi inşa etmektir.

Kuşkusuz bu bakımdan KöZ'ün bu iddiaya sahip tek akım olduğu ve bu mirası ikircimsiz ve başka ilavelere başvurmadan savunan başka bir akım bulunmadığı açıktır. Aynı nedenle sağ ve sol tasfiyecilerle, her iki uçta yer alan veya kimi ara kademelerde konaklamış bulunan tüm akımlarla KöZ arasındaki ayrımlar çizgileri aynıdır.

Bununla birlikte tasfiyecilik türlerinden birinin diğerine kıyasla ehven olmadığını söylemek bu türler arasında bir ayrımla yapmaya hacet olmadığı anlamına gelmez. Aynı kapağa varsalar da, sağ ve sol tasfiyecilik diye iki ana kampa ayrılan tasfiyecilik türleri farklı yolları ve farklı tutum ve davranışları ifade eder. Hatta çoğu zaman bunlardan ayrı gibi duran ve çoğu zaman bambaşka bir şeymiş gibi görünen bir tasfiyecilik türü daha vardır ki buna Bolşeviklerin tasfiyeciliğe karşı mü-

cadele sırasında bulduğu tarif "birlik çığıllıklarıyla tasfiyecilik"tir. Bu tasfiyecilik türü bazan en maruf savunucularından biri olan Troçki'nin adıyla anılarak "troçkist tasfiyecilik" diye de tarif edilir. Yahut daha genel olarak sağ ve sol oportünizmden, yahut açıkça sağ ve sol tasfiyeci çizgilerdeki akımlardan ayırdetmek maksadıyla, ortacılık yahut merkezçilik olarak tanımlanır. Aslında kendi içinde türlü özgünlük ve renklerle ayrılma da en yaygın oportünizm ve tasfiyecilik türü de budur, doğrusu.

Esasen marksist literatürde ve bilhassa İkinci Enternasyonal döneminde oportünizm sıfatı daha çok sağ tasfiyeciliğin bir türüne mahsus bir saptamayı ifade ederdi. Bir başka deyişle bu sıfatla kastedilen esas olarak siyasi mücadeleyi yasal çalışma alanına ve dar anlamda burjuva parlamenter rejiminin kurallarına uyum sağlayarak ve kendini bununla sınırlayarak siyaset yapma anlayışını ifade ediyordu. Bu oportünizmin kökeninde komünizm maskesi takıp Bismarck'la anlaşarak burjuvaziye karşı mücadele etme kurnazlığına soyunan Lassallecilerden başlayıp, gerici burjuva hükümetlerine katılarak sosyalizm mücadelesini yükseltmeyi savunan Fransız oportünisti Millerand'dan geçerek şekillenmiştir. Millerandcılık aynı zamanda bir revizyonist akım olarak da tanımlanmıştır. Bunun bir başka uzantısı ise kendini Bernstein ile birlikte göstermiştir.

Bu noktadan itibaren sadece siyaset yapma tarzını ve araçlarını değiştirmekle yetinmeyip temel referansları da gözden geçirmeyi vazeden oportünizm türüne revizyonizm demek adet olmuştur. Bu itibarla revizyonizm sağ tasfiyeciliğin en uç noktasıdır; varolan bir örgütsel yapıyı da büsbütün ortadan kaldırmaya varan tasfiyeci yönelimler esas olarak bu noktadan geçerler. Bir başka deyişle amaç ve ilkeleri, temel referansları rafa kaldırmakla işe başlayan bir oportünizm türü olan revizyonizm legalist tasfiyeciliğin de ilk işaretidir. Daha önce farklı stratejik anlayışları benimseyen akımların legalist tasfiyecilik yoluna girmeleri de genellikle kendi çaplarında bir revizyonizm evresinden geçmelerini gerektirir.

Açık ve yasal her türlü siyasi faaliyeti münhasıran seçimlere ve daha geniş anlamıyla parlamenter siyaset zemininin kanallarına taşıma tutumu öteden beri legalist tasfiyecilik eğiliminin başlıca belirtisidir. Legalist tasfiyecilik olarak tanımlanan oportünizm türü önceden siyasi faaliyeti bu çerçeveye hapsolmaksızın yürüten örgütlerin ve akımların bu yönde bir dönüşüme tabi olmasında kendini gösterir. Bu yola girmek için daha önce devrimci mücadele ve örgütlenme yollarını benimsemiş olan akımların bir revizyondan geçmesi kaçınılmazdır. Bu revizyon ameliyesi de genellikle karşı kutuptaki oportünizm türüne karşı mücadele bayrağı açılmasıyla başlar.

Kuşkusuz her türlü açık ve yasal faaliyeti red

eden ve seçim zemininde siyasi faaliyet yapmaya kategorik olarak karşı olan sol oportünizm türleri de vardır. Üstelik bu akımların parlamenterizm tepki olarak doğan biçimi sonucunda ortaya çıkan gerillacılık stratejisi de Komünist Enternasyonal'in emperyalizm çağına, devrim stratejisini ve örgütlenme ilkelerinin gözden geçirilmesi anlamında en az sağ oportünizm kadar vahim bir revizyonizm ürünüdür.

Ama sol oportünizmin tam tersini savunmak elbette doğru devrimci tutumu ifade etmez. Yani sol oportünizmin tam tersinde daima sağ oportünizm bulunur. Kendini bu sol oportünizmin alternatifi olarak sunan ve ekseri bir zamanlar bu eğilimde siyaset yapmış kesimler bu noktada bir çıkılmaz yüz yüze geldiklerinde genellikle maldalyonun ters yüzüne sıçarlar.

Legalist tasfiyeciler siyasi faaliyeti açık ve legal platformlarda yapma iddiasıyla, yahut "demokratik siyaset" kılıfı altında legalist tasfiyeciliği gizleme eğiliminde olurlar.

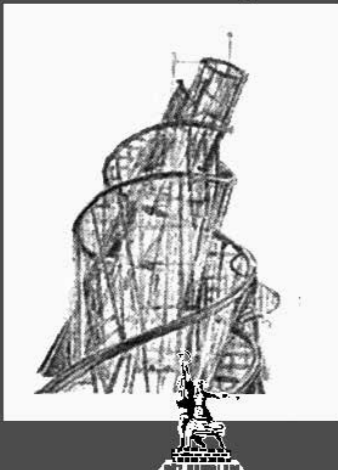
Lakin bu oportünizm türü genel olarak trade-unionculuk yahut ekonomizm diye de bilinen eğilimle kolkola gittiğinden asıl yüzü çabuk ortaya çıkar. "8 Mart kadınların günüdür bu güne ilişkin eylemler aslolarak kadın örgütlerinin ve kadınların işi olmalıdır"; "1 Mayıs işçilerin bayramıdır esas olarak sendikalar tarafından örgütlenmelidir"; "Newroz Kürtlerin bayramıdır Kürtlerin işi olmalıdır"; vb. gerekçe ve izahlar sonuçta "siyaset de bu maksatla kurulmuş partilere bırakılmaldır" fikrine kolaylıkla vardırırlar.

Yasalığın burjuva parlamenter yasalığın çerçevesinde algılanması ve siyasetin bu dar burjuva parlamenter çerçevede kavranışı legalist tasfiyeciliğin temel özelliğidir. Her ne kadar bu tür akımlar seçim dönemlerinin dışında yer alan kimi eylem ve etkinlikler yapsalar dahi, bunlar da esasen aynı sistemin tamamlayıcı bir parçası olarak kabul edilmesi gereken "baskı grubu" faktörü olarak gerçekleşir. Bu çerçevedeki eylem ve etkinlikler önünde sonunda parlamenter çerçevedeki dengelere bu alandaki müzakere veya anlaşmalara tabi bir rol oynarlar. Böyle olması için de siyasi müdahalelerin ekseri ve esas olarak basın açıklamaları, parlamento kürsüsünden veya medya üzerinden yapılan kimi açıklamalarla sınırlı tutulması tercih edilir. Bu çerçevedeki eylem ve etkinliklerden ya mümkün olduğunca kaçınılır yahut bunlar esas olarak bu dar alandaki siyasete tabi olarak gündeme gelmek zorunda kalır.

Belki bunun bir istisnası tıpkı ekonomistlerin trade-unioncuların sadece işçi-patron arasındaki çatışmalarda eylemleri mübah görmeleri gibi belli kısmi çıkarlar çerçevesinde münhasıran bazı alanlarda meşru görülür. Örneğin sadece Kürtleri ve hatta onların bir kısmını ilgilendiren konularda kitlesel eylemlerin gündeme gelmesi ve kitlesel tepkilerin bu çerçevede meşru sayılması gibi.

Köz Yayınları

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN

... amaç ve ilkelerde ve bir ortak faaliyet perspektifinde buluşmuş komünistler olarak, bugünün asli ve acil görevi olarak saptadığımız görevin yerine getirilmesi için yukarıda sınırlarını çizdiğimiz bir platform önerisinde bulunuyoruz.

Bu görevin üstesinden gelebilmek için bolşevizmin deneyimlerinden süzülen dersleri rehber olarak kabul eden komünistleri bolşeviklerinkini aşan bir örgütsel atılımın öncülerini arasında yerlerini almaya çağırıyoruz.

Komünist Enternasyonal kadar iddialı bir yürüyüşün sorumluluğunu paylaşmak üzere;

Bütün Ülkelerin Komünistleri Birleşin!

TKP'NİN MİRASINA

NASIL SAHİP ÇIKILIR?

Çünkü TKP'nin 1920 programına sahip çıkmak Lenin zamanındaki Komünist Enternasyonal'i rehber edinmek anlamına gelir. İnsanlığın bunalımının proletaryanın devrimci önderlik bunalımına indirgenmiş olduğu koşullarda insanlığın kurtuluşu yolunda başka bir kılavuz da mevcut değildir.

Bu yüzden Komünist Enternasyonal'in açtığı yoldan onu aşmak üzere yürümek komünistlerin boynuna borçtur.

Pusulamız bizi 'Komünistlerin Birliği Platformu'na ulaştırdı

İçinde yaşadığımız dönemi belirleyen temel dinamiklerden biri, başta gelen emperyalist yenden paylaşım savaşlarının dünya çapında şiddetlenerek sürmesidir. Emperyalist paylaşımın yeniden yaşanması, emperyalistler arasındaki rekabetin doğasında vardır. Paylaşım savaşlarının her dönem aynı tempoda seyretmemesi, paylaşım kavgasının durması anlamına gelmemekte; açık çatışmanın yaşanmadığı dönemlerde savaşımın biçimi değişmekte, bir ölçüde de topyekûn bir savaşıma hazırlık anlamına gelmektedir.

İçinden geçtiğimiz döneme damgasını vuran gericilik ve devrimci önderlik boşluğudur. Bugüne kadar devrimci saflar içinde bu boşluğu doldurmanın çeşitli yollarına başvuran değişik çıkışlar, arayışlar ve iddialar ortaya atıldı, atılıyor da. Her öznenin, kendi durduğu yerden bakarak tanımladığı devrimci önderlik boşluğu, devrimci militanlar tarafından da şu ya da bu şekilde tüm sonuçlarıyla hissedilmekte, bu boşluk devrimci arayış içinde olan militanlar tarafından da etkileri ve sonuçları itibarıyla tarif edilebilmektedir. Bu karmaşa içinde diğerlerini eleyerek, ayrıştırarak ön alan bir komünist önderlik yoktur.

Bugünün dünyası, hem uluslararası düzlemde hem de yaşadığımız coğrafyada devrimci parti eksikliği tarafından belirlenmektedir. Komünist partiyi yaratma sorunu, bütün dünya komünistlerinin en acil ve temel sorununu oluşturmaktadır. Çünkü asıl misyonu olan proletaryayı iktidara taşıma görevinde Bolşevik komünist bir parti olmadan tek ciddi bir adım dahi atılamaz. O yüzden de devrimci partiyi yaratmak, komünistlerin varlık nedenidir. Ve tüm ideolojik, politik ve pratik stratejik bir faaliyet bu amacın yerine getirilmesine hizmet etmek durumundadır.

Dünyamız uzun sayılabilecek bir dönemdir çok yönlü bir tasfiyeciliğin ve gericiliğin kuşatması altında. Zaman zaman egemen sınıfın baskı ve zor uygulamalarına karşı çatışmalı direnişler ve ayaklanmalar yaşansa da işçi sınıfını nihai hedefine ulaştırarak komünist bir önderlik kimi birlik çabalarına rağmen henüz yaratılmadı. Kapitalist sömürüye son verecek iddiaya sahip kimi siyasat-

ler olsa da bunların komünist enternasyonalin ilk dört kongresini referans almadıklarını, dolayısıyla 2.enternasyonalin oportünist çizgisinden kopmadıklarını, tasfiyeciliğe karşı tutarlı mücadele yürütmedikleri içinde tasfiyeciliğin farklı renklerini, çeşitlerini barındırdıklarını biliyoruz. Devrimciler örgütünün siyasal ve örgütsel bağımsızlığının altını oyan tasfiyeciliğin, işçi sınıfı içinde yürütülen çalışmanın en baştan gelen düşmanı olduğu göz önüne alındığında tasfiyeciliğe ve oportünizme karşı mücadelenin önemi daha da artmaktadır. Artık dönemin değiştiğini söyleyerek legalizme savrulanlarla, sözüm ona tasfiyeciliğe ve kuyrukçuluğa düşmemek adına kendilerini dar grup eylemleriyle sınırlandıranlar aynı çizgide bulunmaktadır.

Bugün temel görev Bolşevizm'in deneyimlerinden süzülün derslerin gösterdiği yolda yürüterek Bolşevikleri de aşan bir önderlik inşa etmek için Bolşevik çizgiye yeniden bağlanarak, Komünist Enternasyonal'in 21 kuruluşun arkasında duran, aynı amaç ve ilkelerde bütünleşmiş siyasal irade olan komünist partinin yaratılmasıdır. Devrimci önderlik sorunu aynı zamanda devrimci bir enternasyonalin kurulması sorunudur. Devrimci amaç ve ilkeler doğrultusunda komünist siyaseti layıkıyla uygulayabilmenin kilit sorunu komünistlerin birliğinin sağlanması ve enternasyonalist bir partinin kurulmasıdır.

Bizler de pusulasını şaşırmayan komünistler olarak, bu hedef doğrultusunda aynı zemin üzerinde buluşarak dünya komünist partisinin yaşadığımız topraklardaki sekişyonunu oluşturma sorumluluğunu aldığımızın bilinciyle, Komünist Enternasyonal'in arkasında durduğu amaç ve ilkeler doğrultusunda kurulan Mustafa Suphi TKP'sinin programının ilkeler kısmını sahiplenerek örgütlü komünistlerin birliğini sağlamak üzere yola çıktık. 'Oportünizme ve tasfiyeciliğe karşı mücadele etmeden kapitalizme karşı da tutarlı bir mücadele verilemez' düşüncesiyle, uzun yıllar bayrağı altında mücadele verdiğimiz 'Parti'mizin legalist tasfiyeciliği bir çizgiye evrilmesiyle birçok yol arkadaşımız gibi biz de yollarımızı ayırdık.

Çünkü oportünist tasfiyeciliği bir mevziin içinde kalarak bu çizginin düzeltilmeyeceğini, iç mücadele ile bu gidişatın değiştirilemeyeceğini geçmiş deneyimlerimiz ışığında bilince çıkarmıştık. Yıllarca biriktirdiğimiz değerler, bu tasfiyeciliğe politikalar sonucu heba olmuştu. Sonrasında ise, yürüyeceğimiz yolda öncelikle teorik ve pratik kopuşu sağlayarak bağımsız siyasal çalışmalarımızın merkezine doğrusal büyüme yerine komünistlerin birliğinin sağlanması hedefini koyduk.

Oportünizmin ve tasfiyeciliğin etkisini artırarak sürdürdüğü gericilik ve geri çekilme döneminde pusulamızı bizi, bugün akıntıya karşı duran yegane mevzi olan komünistlerin birliği platformuyla buluşturdu. Komünistlerin Birliği Platformu, oportünist örgütlerin etkisi altındaki militanlara uğruna mücadele edebilecekleri Bolşevik çizgiyi gösteriyor. Komünistlerin Birliği Platformu, sınıf mücadelesinin geri çekilme ve tasfiyeciliğin farklı boyutlarda damgasını vurduğu bir dönemde siyaset sahnesine çıkmıştır. Uzun sayılabilecek bir geçmişe sahip olan platformun çizgisini ve varlığını koruyarak gelişmesini sağlayan şey; temel referanslarının konjonktüre bağlı olmayan ve sınıf mücadelesinin inişli çıkışlı referanslarından bağımsız taktikler geliştirebilmesindedir. Öncelikli ödevlerinden ayrılmadan ve kuyrukçuluğa düşmeden politik gelişmelere uygun esneklikte taktik tutumlar geliştirebilmektedir. Tasfiyeciliğin her türlüşüne karşı şimdiye kadar bulunmuş en sağlam mevzi olan platformu diğer akımlardan ayıran temel farklardan, biride oportünizme ve tasfiyeciliğin her çeşidine karşı sınılanmış referanslara sahip olması ve solun tüm kesimlerinden farklı bir kulvarda yol alması, teorik ve pratik kopuşu sağlayarak yoluna devam etmesi temel bir güvence yaratmıştır. İçinde bulunduğumuz geri çekilme döneminin hakim dalgasına kapılmadan sınıfın en örgütsüz fakat politikleşmeye açık kesimleri arasında dayanışmayı sağlamaya ve emekçileri, ezilenleri örgütlemeye çalışıyor olmasındandır.

Bizler Pusulasını Şaşırmayan Komünistler olarak yüzümüzü bu mevziye dönerek, komünistle-

rin birliği mücadelesinde mütevazı bir adım attık. Ortak referanslarla, birlikte omuzlayacağımız komünistlerin birliğini sağlama mücadelesini bundan sonra daha güçlü bir sesle ve daha görünür kılınacağına inanıyoruz.

NEREDEN GELİYORUZ?

Pusulasını Şaşırmayan Komünistler, yaşadığımız topraklarda uzun yıllar mücadele vermiş, İbrahim Kaypakkaya geleneği ve onun devamcısı olan hareketlerin saflarından geliyor. Daha sonra ESP'nin legalist tasfiyeciliği bir çizgiye gelmesiyle kaçınılmaz olarak bu siyasetle yollarımızı ayırmak zorunda kaldık. İçinden geldiğimiz gelenek, bu topraklarda M.Suphilerden sonra en ileri birlik projesini hayata geçirmiş olsa da komünist enternasyonalin ilk dört kongresini ve onun ilke ve amaçlarını savunan Bolşevik tüpe komünist bir parti değildi. Tasfiyeciliğin rüzgârların 'parti'mizi legal alana savurmasıyla bu daha da görünür hale gelmişti. Ancak pek çok arkadaşımız 'bunu da atlattırız' düşüncesiyle eski günlere dönme hayaliyle bu durumu sineye çekti. Karşı çıkanlara ayrılarak yeniden bir örgütlenmeye girişmedikleri için dar dağın oldular. Referansları, Alman merkezilerinin 'en kötü örgütlülük örgütsüzlükten iyidir' şiarı olanlara bugün kuyrukçu ve tasfiyeciliği bir çizgide yollarına devam etmektedirler. Hâlbuki bugün biz şunu çok iyi biliyoruz ki; üç kişilik Bolşevik bir hücre bile yüzlerce üyesi olan reformist tasfiyeciliği bir partiden daha kıymetli ve daha önemlidir. Bu bilinçle örgütlenmek ve örgütlü komünistlerin birliğini sağlamak her zamankinden daha önemlidir. Bundan böyle Pusulasını Şaşırmayan Komünistler imzasıyla değil KöZ'ün arkasında duran komünistlerle aynı imzayı kullanacağımızı dolayısıyla KöZ'ün arkasında duran komünistlerle ortak referansları sahiplendiğimizi ilan ediyoruz.

Yaşasın Komünistlerin Birliği

Devrim için Devrimci Parti

Parti için Komünistlerin Birliği

Pusulasını Şaşırmayan Komünistler

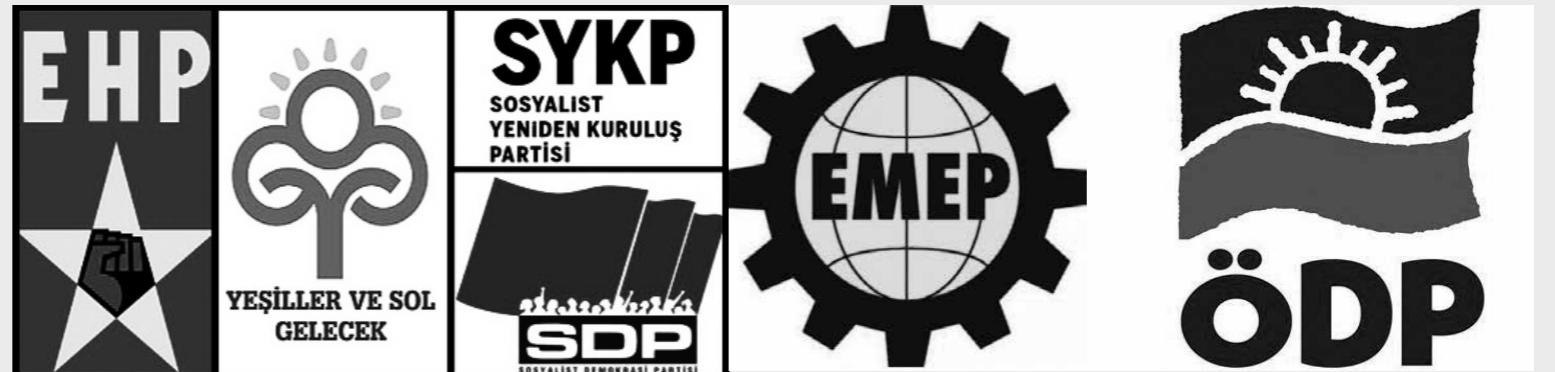
HDP ile Kuruçlaşma sürecinin akrabalıkları ve KöZ'ün tutumu

KöZ'ün HDP'ye varan sürecin dışında kalmasının başlıca nedenlerinden biri bu hareketin aynı zamanda böyle bir buluşmanın üzerinde yükseleceği kitlesel eylemlere köstek olmaya namzet karakterinden ötürü idi. Gezi hareketine katılanların pek çoğunun (bu hareketi manipüle etmeye çalışan ama başarısız olan şovenist akım ve kesimler bir yana) HDP'ye mesafeli duruşunun bir nedeni de AKP karşısındaki pasif pozisyonu kadar seçimlere dönük bir parti olarak kurulmuş olmasıydı.

Hiç kuşkusuz KöZ'ün HDP'ye doğru gelişen süreç hakkındaki tutumunun Gezi eylemlerine katılanların birçoğunda olabileceği gibi soyut ve genel bir parti alerjisi değildi. KöZ'ün "Çatı Partisi" diye başlayan sürece ilişkin tutumu bu projenin daha önceki tasfiye dalgalarıyla akrabalıkları nedeniyledir.

Doğrusu bütün farklı özelliklerine ve belirleyici bileşeni olan BDP sayesinde siyaset arenasındaki karşılaşılamaz rolüne rağmen HDP, en büyük ve bilineni "Kuruçlaşma tartışmaları" diye de anılan 1980'li yılların sonundaki legalist tasfiye operasyonunun bir nevi mirasçısıdır. Nitekim o zamanki sürecin en simgesel isimlerinden biri olan Ertuğrul Kürkçü'nün HDP eşbaşkanı olması da rastgele bir tesadüf olarak görülmemelidir. Kuruçlaşma toplantalılarının 12 Eylül sonrasında geri çekilme sürecinin en büyük işçi eylemleri olan 1989 Bahar Eylemleri'nin peşinden gelmesi HDP'nin de Gezi Ayaklanması'nın ardından kurulması ise ilginç bir tesadüftür.

Bugün siyaset sahnesinde varolan belli başlı sol partilerin hepsi "Kuruçlaşma süreci"nden doğarak şekillenmişler ve o sürece katılan çevre örgüt yahut bireylerin ezici çoğunluğu da bu partiler için dağılmış durumdadırlar. "Kuruçlaşma Toplantıları" diye anılan süreçten bir yanda SBP (Sosyalist Birlik Partisi)/BSP (Birleşik Sosyalist Parti)/ÖDP'ye varan hareket çıkmıştır; bir yandan EP/EMEP çıkmıştır; beri yanda da STP(Sosyalist Türkiye Partisi)/SİP (Sosyalist İktidar Partisi)/TKP çıkmıştır. Halen varolan ve bu başlıca "Kuruçlaşma ürünlerinin" dışında halen mevcut olan yasal sol partilerin çoğunluğu (ESP bir yana) daha sonra ÖDP'nin içinden çıkan akımlar tarafından oluşturulmuşlardır. İlginç olan bu kaynaktan gelen veya bunlara değişik evrelerde değişik yollardan ilihak eden pek çok akım ve yasal parti şu anda HDP

çatısı altında buluşmuş durumdadırlar. Önce Halk Savaşı stratejisini revizyona uğrattıktan sonra Ovacık'ta ilk seçim zaferini elde etmiş bulunan Kuruçlaşma'nın en başarılı ürünü TKP ile ittifak ederek buluşan DHP ise başlı başına bir konu olarak incelenmek üzere ayrı tutulmalıdır.

KöZ'ün birbiriyle bağlantılı bu süreçlere ilişkin tutumu genel bir parti alerjisinden ileri gelmediği gibi, (bazı akımlarda söz konusu olduğu gibi) bir yasal parti fikrine kategorik olarak karşı olmasından da ileri gelmez. Zaten böyle bir kategorik reddimiz yoktur.

Her şeyden önce altı çizilmelidir ki, mevcut olan yahut henüz kurulmamış olan muhtelif yasal partilerle arasında KöZ'ün çektiği ayırım çizgileri, başka büyük yahut küçük yasadışı parti veya örgütlerle arasındaki ayırım çizgilerinden esasta farklı değildir. KöZ'ün arkasında duran komünistler muhtelif siyasal akımlarla aralarındaki ayırım çizgilerini bunların yasal örgütlerinin olup olmamasına, benimsedikleri mücadele biçimlerinin hangileri olduğuna vb. özelliklere bakarak çekmez, çekmemektedir. KöZ muhtelif mevcut ve muhtemel siyasal akımlarla arasındaki ayırım çizgilerini temel referanslarına göre çizmektedir.

Bahis konusu temel referanslar esas olarak Lenin zamanındaki Komünist Enternasyonal'in koyduğu ilke ve esaslardan ibaretir ve tesadüf öyledir ki yaşadığımız topraklarda da ilk Komünist Partisi Mustafa Suphi zamanında bu esaslara bağlı olarak kurulmuş olan TKP'dir. Bu nedenle KöZ kendini ısrarla bu partinin yegane meşru mirasçısı olarak gören bir platformu ifade eder

ve aynı ilke ve esaslara bağlı bir Komünist Parti'nin kurulması için mücadele eden komünistlerin bu amaçla birleşmesi çağrısını yükseltip takipçiliğini yapmaktadır. Bu bakımdan KöZ'ün arkasında duran komünistlerin yasal olan veya olmayan muhtelif akımlarla arasındaki ayırım çizgileri buradadır.

Bu itibarla KöZ HDP'nin yahut buna benzer istikamette yol alma iddiasını temsil eden herhangi bir yasal yahut yasal olmayan parti yahut oluşumun siyasal bir bileşeni olmaz, olmamıştır ve olmayacaktır. Zira bu takdirde KöZ ortaya çıkış nedenlerini ve ilk hedefi olan parti inşa hedefini red etmiş ve bizzat kendisi tasfiyeciliği bir noktaya gelmiş olur.

Kaldı ki, şu ya da bu taktik mülâhaza ile yahut şu ya da bu güncel pratik gerekten ötürü stratejik hedef ile bağdaşmayan taktik çizgiler benimsemek de başka bir anlamda gelmez. Üstelik KöZ'ün arkasında duran komünistler bakımından stratejik hedef zaten Komünist Enternasyonal'in ve onun Türkiye şubesi olan Mustafa Suphi dönemi TKP'sinin gerçekten mirasçısı olan bir partiyi inşa etmektir. Stratejik hedeflerin ve temel ilke ve esasların başlıca güvencesi de bağımsız bir örgütlenme ve bu örgütlenmenin bağımsızlığı konusunda hassas bir militan profildir.

Bununla birlikte bu konudaki titizlik aynı zamanda en geniş taktik esnekliğe izin veren bir çizgiyi bulma ve ortaya koymaya engel değildir; bilakis bu bakımdan bir imkan da sunar. "Abdestlerinden emin olmakla" böbürlenilen kimilerinin sözümona taktik mülâhazalarla her türlü maceraya girmeleriyle bu tutum arasındaki esas fark "abdestin güvencesini" örgütlenmeye tanımlamaktan ileri gelir.

Köz'ün Sözü

30 Mart'taki başarısızlığın derslerini çıkararak 1 Mayıs'a!

2014 yerel seçiminin belediyeçilikle ilgili bir seçim olmadığı aylar öncesinden belliydi. Gerek Amerika'nın kalemini kırdığı Erdoğan'ı AKP ile birlikte "deliğe süpürmek" için düğmeye basmasıyla harekete geçen MHP destekli Cemaat-CHP koalisyonu, gerekse de ayakta kalabilmek için her türlü saldırgan yönetime başvuran Erdoğan yerel seçimlere bu bilinçle hazırlandılar.

AKP'DE CHP'DE SEÇİMLERDEN ZAFERLE ÇIKMADI

Amerikancı muhalefet seçim çalışmasının merkezine skandalları ve yolsuzluk operasyonlarını oturttu. Açıklanan MGK belgelerle, ses kayıtlarıyla amaçlanan; Erdoğan'ı sersemletmek, yıpratmak ve nihayetinde içinden çıkamayacağı bir kıskaç içine almaktır. Seçimlere bu şekilde ilerleyip, seçim sonuçlarında AKP'yi 2009 yerel seçimlerinde aldığı oyun çok daha aşağısına çekmek, böylelikle Erdoğan'ın tek tutunacak dalı olan, "milli irade", "egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" silahını da onun elinden çekip almaktır. Nihayetinde daha kapsamlı bir hücumla Erdoğan'dan kurtulmaktır.

Buna karşılık Erdoğan da seçimleri bir güven oylamasına çevirip, içinde bulunduğu soruşturma kıskaçından bir seçim zaferiyle sınırlamak böylelikle muhaliflerini sandığı karşı darbe planlamakla suçlamaya devam etmek istiyordu.

Doğrusu yerel seçimlerde Amerikancı muhalefet istediğini alamadı. AKP'nin oy oranı 2011 seçimlerine kıyasla ve Erdoğan'a artık "her iki kişiden biri" demagojisini kullanmasına izin vermeyecek oranda düşmüş olsa da 17 Aralıkçıların beklentilerini karşılayacak ve seçim sonrasındaki hamlelerini kolaylaştırıp ona meşruiyet zemini hazırlayacak kadar düşmedi. AKP'nin oyları 2009 yerel seçimlerinin altına düşmedi hatta hangi yöntemle sayılırsa sayılsın 2004 seçimlerinden dahi yüksek bir oranda kaldı.

Böylelikle Gezi Ayaklanması sırasında da olduğu gibi, Erdoğan'a daha beter bir sonuçtan kurtulma fırsatı doğdu.

Bununla birlikte Erdoğan'ın da seçimden zaferle çıktığı söylenemez. "Her iki seçmenden biri benimdir" demagojisinin maddi temeli zayıflamış, siyasi ittifaklar kurmadan Cumhurbaşkanı olma umudu kalmamıştır. 2011 seçimlerinde Anayasa'yı referanduma götürme sayısının kil payı altında kalması Erdoğan'ın yeni bir Anayasa yapmasını imkansızlaştırmıştır. Şimdi de büyükşehir belediye seçimlerinde CHP-MHP adayları karşısında kendisini destekleyen Saadet Partisi ve BBP'nin tüm seçmenlerinin oyunu alsa yüzde elliye geçememektedir. Başka bir deyişle BDP desteklemediği sürece Erdoğan'ın Cumhurbaşkanı olamayacağı belli olmuştur.

12 EYLÜL REJİMİNİN KRİZİ YUMUŞAMADI DERİNLEŞİYOR

Burjuva muhalefetinin seçimlerdeki başarısızlığı ise şaşırıcı değildir. Skandal ve kasetlerin etkisiyle hükümet devirmek burjuva siyasetinde kullanılan etkili bir yöntem olsa da, bu türden araçlarla seçmenleri bir burjuva partisinden başka bir burjuva partisine yönlendirme girişimlerinin başarıya ulaştığı pek görülmemiştir.

Bununla birlikte seçimler sonucunda Erdoğan'ın muhaliflerinin onun hüsumundan korunmak için kendisiyle iyi geçinme yollarını arayacağını, dolayısıyla var olan siyasi krizin yumuşamaya başlayacağını düşünmemek gerekir. Muhalefetin ipleri Amerika'nın elindedir. ABD'nin Erdoğan'la buzları eritme yönünde adım attığını gösterir hiçbir gelişme de yoktur. Hatta Twitter ve YouTube'un yasaklanması sırasında yapılan açıklamalardan da anlaşıldığı üzere gelişmeler tam aksi istikamettedir. Ukrayna'dan Suriye'ye siyasi karışmanın büyüdüğü bir dönemde ABD açısından Erdoğan'dan kurtulmanın aciliyeti artmaktadır.

Tam da bu yüzden seçim başarısızlığı Erdoğan'dan kurtulma girişimlerinin hız kazanmasına yol açacaktır.

Amerika'nın sesi olarak okunması gereken Financial Times'ın "Erdoğan muharebeyi kazandı savaşı değil" başlığı da bu çerçevede okunmalıdır. Seçmenler bu kavga'nın asıl aktörleri olmadıklarına göre, devlet içindeki parçalanma ve yanılma daha da artacaktır. Bu yüzden de hem Erdoğan hem de rakipleri bir yandan rejimi değiştirmekten söz edip diğer yandan da 12 Eylül rejiminin en gerici kurumlarına sahip çıkmak için birbirleriyle yarışacaklardır. Bu durumun kendisi 12 Eylül rejiminin daha fazla yıpranması, var olan siyasi krizin daha da derinleşmesi anlamına geleceği açıktır.

ASIL ÖNEMLİ OLAN EMEKÇİ VE EZİLENLER ADINA SEÇİMLERE GİRENLERİN BAŞARISIZLIĞIDIR

Yerel seçimler yaklaşırken siyasi krizin derinleşmesi emekçiler ve ezilenler açısından büyük bir fırsattı. Amerika ve ilişkili olduğu sermaye gruplarının Erdoğan'dan kurtulmak için harekete geçtikleri koşullarda emekçi ve ezilenlerin Gezi Ayaklanması'nın ve Rojava Devrimi'nin rüzgârını arkalarına alarak kendi inisiyatifleriyle, eylemli bir şekilde Erdoğan'ı geriletmesinin Türkiye'deki siyasi haritanın yeni baştan çizilmesine yol açacağı Köz sayfalarında defalarca tekrarlandı.

Bu amaca ulaşmanın yolu da belli idi: AKP ve CHP'yi açıkça karşısına alan bir propaganda çizgisi izlemek, seçim sürecini bir oy kazanma süreci olarak görmemek. Tam tersine 30 Mart'a AKP ve CHP karşıtı kitlesel eylemleri yükselterek, bu eylemleri seçim sonrasına taşıma hedefiyle hareket etmek gerekirdi.

Böyle bir çizgi izlendiği takdirde emekçiler hem sandıkta hem de sokakta önemli mevziler kazanmış olacaktı. AKP ve CHP'ye karşı net tutum seçimlerde yüzde on barajını aşma imkânını yaratabilirdi. Bu da 12 Eylül'ün temel yasaklarından birini geçersizleştirerek, tüm siyasi dengeleri yeniden oluşturmak, burjuva parlamentosunu kitleme kapasitesine ulaşmak anlamına geliyordu. Ama aynı zamanda alanları ve meydanları Erdoğan'a dar ederek emekçilerin demokratik hakları ve özgürlükler mücadelesine yeni bir ivme katmak anlamına geliyordu.

Dahası AKP'ye karşı mücadelenin öncülüğünü CHP'nin elinden almak CHP'nin önünü kesmek için CHP'ye lafla çatmaktan daha etkili bir yol olurdu. Aynı zamanda da AKP için ağır bir darbe olurdu. Tam bu yüzden 2013 Newroz'undan bugüne Köz sol akımların emekçileri "AKP'ye aldanma CHP'ye yol verme" şıngırlarıyla harekete geçirmeleri gerektiğini savundu. Yine aynı nedenden ötürü Newroz'a katılanların Haziran Ayaklanması'na katılanlarla buluşturulması için başta BDP olmak üzere tüm sol akımların sorumluluk alması gerektiğini savundu.

30 Mart seçimlerinin sonuçları solun bu fırsatların değerlendirilmesi konusundaki başarısızlığına ayna tuttu. ÖDP daha seçimlerden önce bağımsız bir tutum belirleme konusunda havlu atarak belediye başkanlığı seçimlerinde aday çıkarmayacağını, yani CHP'nin oylarını bölmeyeceğini, ancak belediye meclislerinde boy göstereceğini açıkladı. TKP ise sadece bir kaç şehirde aday göstererek, AKP'ye karşı CHP adaylarını desteklemiş oldu.

Buna karşılık boykotçu akımlar sandıkta silindiler. Zira ortada Türkiye tarihinin katılım oranı en yüksek seçimlerinden biri vardı. "İşyan sandığa sığmaz", "Gezi'yi sandığa hapsedemeyiz" türünden keskin söylemlerle örtmeye çalışsalar da esas olarak CHP'ye destek olmuş oldular.

Zaten bu kesimlerin temel kaygısı da geniş katımlı bir boykot örgütlemek değildi. Bunun hiçbir maddi temelini olmadığı belliydi. Olacak olan, kendi kitlelerini seçimlerde serbest bırakmaktır. Bu akımlardan kimilerinin belediye seçimlerini parlamentarizm olarak mahkum ederek muhtar seçimlerine yoğunlaşmasının başka bir açıklaması olamazdı zaten.

Dolayısıyla, bu akımlar da seçimleri külliyan

reddediyor gibi yaparken aslında kendi kitlelerini CHP'nin etkisine terk etmiş oldular.

Bununla birlikte AKP'yi geriletip CHP'ye yol vermemeye asıl aday kesim elbette boykotçular değil BDP-HDP idi. Ne var ki BDP-HDP de AKP'yi geriletemedi. Hatta eğer bugün AKP hala yüzde kırkların üzerinde bir oy almışsa bu esas olarak BDP-HDP'nin yüzündendir.

Siyasal mücadelenin dingin geçtiği koşullar altında BDP-HDP'nin 2011 seçimlerine kıyasla oyunu yüzde 5,7'den 6,6'ya çıkarması, BDP'nin Kürdistan'da Ağrı, Bitlis ve Mardin'i kazanması, Urfa'da oylarını arttırması mütevazı bir başarı olarak değerlendirilebilirdi. Ancak bugün aynı değerlendirmeyi yapabilmek için son bir senedir yaşanan gelişmelere kör olmak gerekir.

Yerel seçimler Türkiye tarihinin en büyük siyasi krizlerinden birinin anaforunda gerçekleşti. Bu kriz AKP'sinden Cemaatine, CHP'sine burjuva siyasetinde Kürtlerin ve ezilenlerin karşısında duran tüm güçlerin rezilliklerini ve kepezeliklerini sergileyerek yıprattı.

Sadece bu da değil 2013 Newroz'undan bugüne Roboski davası akladı, Ceylanpınar'a El-Kaidecilerin bombaları düştü, Reyhanlı'da katliam provaları yapıldı. Özellikle Kürdistan'da ezilenlere moral veren Rojava devrimi güç kazandı; hiç beklenmedik bir anda patlak veren Gezi Ayaklanması'nda emekçiler AKP'ye olan nefretlerini eylemli ve CHP'nin güdümüne girmeyen bir şekilde gösterdiler.

Tüm bu gelişmelerin yaşandığı sırada AKP'nin oylarında yaşanan düşüş AKP'den BDP-HDP'ye değil, AKP'den MHP'ye akan oylarla son derece sınırlı bir şekilde gerçekleşti. Üstelik BDP-HDP yüzde on barajına yaklaşmak şöyle dursun, Kürdistan'daki dinamizmin taşıyıcısı olan iki şehirde de önemli oranda oy kaybetti.

BAŞARISIZLIĞIN ÖLÇÜTÜ SANDIK SONUÇLARI DEĞİLDİR

Seçim sonuçları, AKP'yi gerileme konusunda kaçınılan fırsatların açık göstergelerini sunsa da meselenin en önemli boyutu sandık değildir. Asıl eksiklik ezilenlerin emekçilerin kitlesel ve eylemli muhalefetine sağlama konusunda yaşanmıştır. Seçim sürecini demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin bir kaldırıcı olarak kullanmak ancak Newroz'a katılan kitleyle Gezi Ayaklanması ile sokaklara akanları eylemli bir şekilde buluşturduğunda mümkün olurdu.

Ancak Gezi Ayaklanması'ndan sonraki sınırlı Lice eylemi hariç, bu birliktelik hiç sağlanamamış, kitleleri eylemli bir şekilde seferber etme yolunda kayda değer bir girişimde bulunulmamıştır. Hal böyle olunca da sadece kitle eylemleri cızlaşmamış, Gezi'ye akan yığınların CHP'nin etki alanından kurtarılması sağlanamamış, Newroz alanını dolduran yığınların önemli bir kesiminin AKP'ye yedeklenmesi önlenememiştir.

Burjuva siyasetinde dalışma sürerken hem AKP'ye hem CHP'ye karşı net ve sert bir muhalefetin yükseltilmemesi HDP-BDP'nin seçimlerdeki başarısızlığının en gözle görünür nedenidir. "Cemaat'e ve darbecilere destek olmama", "ulusalcılara Ergenekonculara destek olmama" adına, AKP hedef tahtasına oturtulmamış, ezilen ve sömürülen Kürt yığınları alanlara çağırılmamıştır. Kürt kitlelerinin bu süreçte seferber edilmemesi tıpkı Gezi Ayaklanması sırasında olduğu gibi, Erdoğan'ı 30 Mart seçim sonuçlarından fazla rahatlatmıştır.

Benzer şekilde Türkiye'nin batısında, özellikle de İstanbul'da "CHP'lilerin oyları bölüyorsunuz", "AKP'nin sol içindeki Truva atusunuz" eştirileri karşısında savunmacı bir pozisyon alınmamıştır. Sırrı Süreyya'nın "AKP'yi on eleştiriyorsam CHP'yi bir eleştiriyorum", "bundan sonra Sarıgül'ü hiç eleştirmeyeceğim" ve benzeri sözleri de bu savunmacı ruh halinin örnekleridir. Seçimlerden sonra Demirtaş'ın seçim değerlendirmesinde "CHP bizimle ilkeli bir ittifak yapsaydı seçim sonuçları bambaşka olurdu" sözleri bu anlayışın se-

çim sonrasında hala sürdüğünü göstermektedir.

Hâlbuki yapılması gereken ta baştan CHP'yle hiçbir şekilde ittifak yapılmayacağını açıklamak, Amerikancı-TÜSİAD'cı CHP'nin ezilenlere umut değil tehdit olduğunu söylemekti. CHP'ye bel bağlayan kitleyi CHP'den koparmak ve kimin bölücü olduğunu teşhir etmek için de kapalı kapılar ardındaki ittifak görüşmelerine gerek yoktu. Köz'ün Haziran ayından beri tekrarlayageldiği gibi, AKP'ye karşı mücadelede öne çıkmak ve adayların Gezi sonrasında kurulmuş forumlarda ve benzeri halk meclislerinde ortaklaşa belirlenmesini savunmak yeterli idi.

SEÇİM KAMPANYASINDA YAŞANAN ZAAFLAR NEDEN DEĞİL SONUÇTUR

Bununla birlikte BDP-HDP'nin AKP ve CHP'ye karşı yürüttüğü kitle seferberliğinden yoksun ve ikircikli seçim kampanyasını bir neden değil sonuç olarak görmek gerekir.

Seçimlere kimi yerlerde BDP kimi yerlerde de HDP çatısı altında girme kararı alındıktan sonra, seçim kampanyasının bu şekilde yürütüleceği belli olmuştu. Bu tercih Kürdistan ve Türkiye'nin farklı siyasi coğrafyalar olmalarından kaynaklanmıyordu. Öyle olsaydı bile BDP'nin Türkiye partisi olma iddiasıyla çelişeceği için yanlış olurdu. Zaten Mersin ve Konya'da da seçimlere BDP çatısı altında girilmesi farklı bir kriterin kullanıldığını gözler önüne sermişti.

İşin doğrusu BDP AKP'yle yerel zeminde kapışıp üstün çıkabileceğini düşündüğü bölgelerde seçime kendi ismiyle katılmış, asıl çatışmanın AKP ve CHP arasında olduğu zeminlerde ise seçimlere HDP adıyla katılmıştır. Böylelikle BDP, CHP'nin etkisiz olduğu alanlarda AKP ile ülkedeki siyasi krize karşı mücadeleye neredeyse hiç girişmeden, tümüyle yerel sorunları merkeze oturtan bir mücadeleyle kendini sınırlamıştı. CHP'nin etkili olduğu alanlarda ise, Türkiye'deki siyasi krizle ilgilenmeyi HDP'nin omuzlarının üzerine yıkmıştı.

BDP asıl ilgi alanını neredeyse tamamen AKP ile mahalli sorunlar çerçevesinde kapışmak olarak tarif edince, HDP'nin tüm Türkiye'yi kesen gelişmelere ilişkin propagandası da bu partinin bileşenlerinin boy pos oranına uygun bir şekilde gerçekleşmemiştir. Esas olarak BDP dışındaki sol akımlara havale edilmiştir. Hal böyle olunca da Türkiye'nin batısındaki metropollerde AKP ve CHP karşısında eylemsiz ve etkisiz bir seçim kampanyası yürütülmesi daha baştan kaçınılmaz olmuştur.

"ÇATI PARTİSİ" HEDEFİNİN KÖTÜ MİRASI

Ancak seçimlere iki farklı kimlikle katılmak da olsa olsa bir ara neden olabilir. Bu tercihin arkasında 2011 seçimlerinden sonra yeni bir ivme kazanan "çatı partisi" tartışmaları yatmaktadır. Bindiği üzere genel seçimler esas olarak Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloğu'nun yani solun geniş kesimlerinin AKP ve CHP'ye karşı yürüttüğü seçim çalışmasının bir zaferi olmuştu. Bu zafer solda defalarca kesintiye uğramış çatı partisi tartışmalarına bir kez daha hayat öpücüğü vermiş ve HDK üzerinden HDP'ye varan süreç bu seçimlerden sonra başlamıştı.

Halbuki tam da bu sırada Köz EDÖB'ün seçim zaferinden bir çatı partisi çıkarmanın yanlışlığına işaret ediyordu. Seçim zaferi şu ya da bu partinin değil, odayında BDP'nin durduğu emekten ve ezilenlere yana güçlerin eylem birliğinin ortak başarısıydı. Tam da bu nedenden ötürü seçimden çıkarılması gereken sonuç bu eylem birliğini bir parti girişimine evriltmek darlaştırmak değil, türlü bahanelerle EDÖB'den uzak durmuş sol akımları da kapsayacak şekilde genişletmek olmalıydı.

Üstelik kurulmak istenen çatı partisinin programının ve tüzüğünün BDP'den neredeyse hiç farkı yoktu, hatta neredeyse BDP ve öncelleri model alınarak hazırlanmıştı. Bu bakımdan bir çatı partisi ihtiyacı duyanlar eylem birliklerini parti tartışmalarına boğmak yerine BDP'ye katılma-

12 Eylül rejimini tarihe gömmek için kurucu meclis Kurucu meclis için yasaksız, barajsız seçim

Bu yazı KÖZ'ün 8 Mart özel sayısından alınmıştır.

30 Mart seçimleri Erdoğan için güven oylaması anlamını taşıyor. Sadece haftalardır, televizyonları, miting meydanlarını işgal etmiş olan AKP, CHP ve MHP sözcülerinin değil aynı zamanda siyaset sahnesindeki tüm aktörlerin hemfikir olduğu bir tespit bu. Tam da bu yüzden yerel seçimlerde bir taraftan "Hırsız Vaar! Erdoğan istifal!" sloganları yükselirken diğer tarafta "Erdoğan'ı yedirtmeyiz! Dik dur eğilme bu millet seninle!" propagandası yapılıyor. Aynı nedenden ötürü sol akımların büyük bir çoğunluğu da ta Gezi Ayaklanması'ndan beri tüm eylemlerde "Hükümet İstifa!" sloganını atıyor. 17 Aralık operasyonundan beri siyaset sahnesindeki aktörlerin bu inancını daha da pekiştirdi.

Bugünkü siyasal kriz 12 Eylül rejiminin krizidir. İçinden geçtiğimiz siyasal krizi Erdoğan'ın gitmesi yahut kalması sorununa indirgeyenler meseleyi yüzeysel bir şekilde kavramaktadır. Bugünkü siyasal kriz bir yandan Avrupa Birliği'nin kapısında bekleyen diğer yandan Kürt sorunuyla boğuşan Türkiye'nin 12 Eylül Anayasası'yla yönetilemez olmasından kaynaklanmaktadır. 12 Eylül'ün merkezileştirerek yürütmeye teslim ettiği siyasal iktidarın tüm nimetlerinden faydalanmak isteyen Erdoğan gibi bir siyasetçinin ortaya çıkması bu krizin nedeni değil bir sonucudur.

Yerel seçimlerde Erdoğan'ın kayda değer bir oy kaybına uğramaması Amerika'nın, koçbaşı olarak kullanılan Cemaat'in ve TÜSİAD'ın parlamento dışı arayışlarını kısırtacağı için rejimin krizini derinleştirircesine şüphe yoktur. Ancak Erdoğan'ın seçim yoluyla zayıflatılıp, "deliği süpürülmesi"nin rejim krizini hafifleteceğini düşünmemek gerekir. Zira geçtiğimiz yıllar içinde yaşanan tartışmalar ve atılan adımlar bir anayasa değişikliğini artık geri dönüştürmeyen bir şekilde burjuva siyasetinin temel konusu haline getirmiştir. Bu krizde Erdoğan'ın karşısında oluşturulmuş koalisyonun bileşenleri yeni bir Erdoğan'ın ortaya çıkmasını mümkün kılacak her türlü kapıyı kapatmaya kararlı olsalar da, aralarında Anayasa konusunda hiçbir ortak bir görüş yoktur.

AKP'nin Kürdistan'daki hezimetini rejim krizini daha da ağırlaştırarak. Yerel seçimlere "istiklal savaşı" ruhuyla ve Roboski'nin kanıyla hazırlanan, vaziyeti kurtarmak için Ergenekonculara göz kırpan AKP'nin tokatın büyüğünü Kürdistan'da yiyeceği bellidir. Bu gelişme AKP'nin seçim sonrasındaki akıbetinden bağımsız olarak Kürdistan'daki belediyeler üzerinde BDP'nin hâkimiyetinin artmasına yol açacağına göre Kürtleri ve Kürdistan'ı ezme hedefiyle kurgulanmış 12 Eylül rejiminin krizinin derinleşeceği kesindir.

Devrimcilerin görevi hükümeti istifaya çağırarak değildir. İçinden geçtiğimiz krizde hükümeti istifaya çağırarak düzen partilerinin kuyruğuna takılmaktan başka sonuç üretmez. Zira Erdoğan'ın

karşısına Amerika'nın diktiği CHP-Cemaat-TÜSİAD koalisyonunun amacı tastamam böyledir. Netemeli rejim sorunlarına dokunmadan Erdoğan'dan kurtulmak isteyen Amerikancı muhalefetin oyununu bozmak için onların taleplerini daha yüksek sesle dilelendirmek yerine rejim ve anayasa sorununa ışık tutmak gerekir. Erdoğan gitse de kalsa da rejimin krizi büyüyecek, çivisi çıkmış 12 Eylül rejiminin yerine nasıl bir rejimin geleceği sorunu siyasal mücadelenin merkezine daha fazla oturacaktır. Bugün Erdoğan yanlılarının ve karşıtlarının hasıraltı etmeye çalıştıkları gerçek budur. İçinden geçtiğimiz dönemin hayhuyuna kapılmadan devrimcilerin döne döne vurgulaması gereken nokta da yine burasıdır.

Eski rejimin meclisi ile yeni anayasa yapılamaz. 12 Eylülcülerin koydukları kurallara uygun seçilmiş, 12 Eylül Anayasası'na sadakat yeminiyle göreve başlamış bir meclis ne rejimi değiştirebilir ne de yeni bir anayasa yapabilir. Böyle meclisler ve onların girişimleri olsa olsa 12 Eylül rejimini yamalı bohçaya çevirerek daha kapsamlı siyasal krizlerin yolunu döşerler. Nitekim bugünkü kriz de 2007 yılında başkanlık rejimine kapı aralayan Cumhurbaşkanlığı'nı halk seçsin kararından, 2010'daki mahkemeleri sözüm ona bağımsızlaştıran HSYK düzenlemelerinden bağımsız ele alamaz. 2011 seçimlerinde yeni bir anayasa yapmak için kurulan Anayasa Komisyonu'nun kilitlenmiş olması da Erdoğan'ın kendini kurtarmak, CHP ve MHP'nin Erdoğan'ı sıkıştırmak için yaptığı her Anayasa değişikliği önerisinin yeni bir siyasal krize yol açması da aynı nedenden ötürüdür. Yeni bir anayasayı hazırlamak için eski rejimin kısıtlamalarına bağlı olmayarak çalışan bir meclisin varlığı şarttır.

Türkiye burjuvazisi bugüne dek rejim krizlerini karşı devrimci kurucu meclislerle çözdü. 1909 yılında Hareket Ordusu İstanbul'a yürüyüp sıkıyönetim ilan ederek Anayasa'yı değiştirdi. Aynı kesimler sonrasında Pontos, Klıkya ve Zeytin'daki Ermeni ve Rumları kıyımdan geçirdiler. 1921'in o pek övülen Anayasası yine paşaların gözetiminde, siyasi yasak ve kısıtlamalarla dolu bir seçimle oluştu. Birinci Meclis tarafından yapıldı. Mustafa Kemal'in darbesinin ürünü olan bu meclis de İstanbul Hükümeti'ne karşı devrimci rüştünü 83 yıl önce bir 6 Mart'ta patlak veren bir ayaklanma sonrasında kurulan Koçgiri Halk Cumhuriyeti'ne hücum ederek ispatladı. Meclis'in üzerinde Milli Güvenlik Kurumu'nun denetimini kuran 1961 Anayasası ise 27 Mayıs darbecilerinin ürünü oldu. Bugünkü rejimi tanımlayan 1982 Anayasası da yine 12 Eylül darbesi sonrasında atanan Kurucu Meclis tarafından oluşturuldu. Getirdikleri kısıtlamalar ve yasaklar farklı olsa da tüm bu kurucu meclislerin tanımlayıcı özellikleri aynı idi. Hepsisi emekçileri ve ezilenleri siyasetin dışında bırakan, yasak ve kısıtlamalarla dolu seçimlerle göreve gelen meclislerdi. Toplumun bir avuç

azınlığının çıkarlarını gözetken bir anayasa ancak böyle yazılabildi zaten.

Emekçi ve ezilenlerin kurucu meclisi farklıdır. Rejimin bugünkü krizinden toplumun çoğunluğunun özgürleşmesinin önünü açacak şekilde faydalanmak farklı bir kurucu meclisle mümkün olabilir. Böyle bir meclis elbette yüzde on barajının yerinde durduğu, mitinglerde ayakkabı kutusu gösterenlere hakaret davalarının açıldığı, her türlü sokak eyleminin TOMA'larla dağıtıldığı koşullar altında oluşturulamaz. Ancak ve ancak her türlü yasaktan, kısıtlamadan ve barajdan uzak bir şekilde gerçekleşen seçimlerle oluşturulabilir. Bu meclise gidecek vekiller işçilerin, Kürtlerin, Alevilerin, kadınların anayasayı tartıştıkları meclislerden seçiliyorsa, yeni rejimin emekçiler ve ezilenler tarafından kurulduğu söylenebilir.

Gezi Ayaklanması ezilenlerin kurucu meclisinin mümkün olduğunu ve hangi temelde yükselmesi gerektiğini gösterdi. Haziran ayı boyunca milyonlarca kişinin katıldığı ayaklanmalar emekçilerin, kitlesel bir biçimde harekete geçtiğinde hükümeti ne kadar kolay sarsacağını gösterdi. Ama aynı zamanda ayaklanma sırasında ve sonrasında oluşan forumlar emekçilerin siyasal sorunları tartışmaya ne denli hevesli olduğunu ve bu tartışmaları kendi yöntemleriyle ne denli doğal bir biçimde örgütleyebildiklerini gözler önüne sermiştir. 31 Mayıs'tan itibaren alanları dolduranların, sonrasında gecelerini forumlarda geçirenlerin derdi ağaçları korumaktan çok AKP'ye dur demek, siyasal gelişmelere müdahale etmektir. Gezi emekçilerin ve ezilenlerin siyaseti kendi yöntem ve araçlarıyla yapabileceklerini gösterdi. 12 Eylül rejimini emekçiler lehine değiştirecek bir kurucu meclis Gezi'nin açtığı yoldan işçi sınıfının düzenle bağı en zayıf kesimlerini de kapsayacak şekilde yürüyerek oluşturulabilir.

Yerel seçim öncesi dönem anayasayı tartışmanın tam zamanıdır. Yerel seçimlerde "şehrimizi, ilçemizi, mahallemizi beraber yöneteceğiz" ve benzeri şiarları kullanmak özellikle sol akımlar arasında adettendir. Son dönemlerdeki katılımcı demokrasi palavralarını nedeniyle AKP ve CHP de benzer şiarları emekçilerin gözünü boyamak için kullanmaktadır. Gezi sırasında tepkileri yumuşatmak için Kadir Topbaş'ın bundan böyle "otobüs duraklarını bile halka soracağız" beyanları hala akıllarda. Derinleşen bir rejim krizi içinde, hiçbir şekilde bir yerel seçim olarak gerçekleşmeyecek 30 Mart seçimlerinde kimin emekçilerin yönetime katılımını savunduğunu anlamak kolaydır. Emekçilerin yönetime katılımı otobüs duraklarını değil anayasayı tartışmayı gerektirir. Seçim sürecinde emekçiler ve ezilenler birlikte nasıl bir anayasa sorusuna yanıt aramayanların "birlikte yönetme" iddiasının içi boş kalacaktır.

lıydılar. Aksi bir durum sadece eylem birliklerini darlaştırmakla kalmayıp aynı zamanda BDP'nin bir Türkiye partisi olmanın getirdiği sorumlulukları üstlenmemesi anlamına gelecekti.

YEREL SEÇİMLERİN DERSLERİYLE 1 MAYISA

Bu gözle bakıldığında 2014 yerel seçimlerinde kaçırılan fırsatlar, aslına bakılırsa başta BDP olmak üzere solun 2011'den beri eylem birliklerini darlaştıran ve siyasal sorumluluktan kaçan tutumlarının bir sonucudur. Bugün HDP'nin içindeki bileşenler elbette son üç yıllık pratiklerini ve bir çatı partisi olarak HDP'nin anlamını sorgulamalıdır. Keza her fırsatta BDP'nin eksiklerini sıralamayı bir görev bilen akımlar da, BDP ile bir seçim ittifakı yapmaktan, Newroz'larda yer almaktan, seçimlerde CHP'yi sert bir şekilde eleştirmekten neden kaçındıklarının muhasebesini vermelidirler.

Zira BDP'yi ve HDP bileşenlerini eleştirmek boykotçu akımların hakkı değildir. Böyle bir eleştiri ancak her zaman en geniş eylem birlikliklerini savunanların; emekçilerin bağımsız, birleşik ve kitlesel eylem birlikliklerini her platformda savunanların; savunmakla kalmayıp bu yoldaki girişimlere her koşul altında azami destek sunanların; daha da önemlisi, önümüzdeki dönemde emekçilerin eylemli ve birleşik savunma hattının örülmesi için azami sorumluluğu almaya kararlı olanların hakkı olabilir.

Dolayısıyla geçmişteki hataların muhasebesi bir yana, bugün için asıl önemli sorun yerel seçimlerdeki hataları düzelterek, 1 Mayıs'a, 1 Mayıs'tan cumhurbaşkanlığı seçimlerine ve genel seçimlere nasıl hazırlanılacağını netleştirmek olmalıdır. KÖZ'ün seçimlerdeki başarısızlığa dair

değerlendirmeleri bu çerçevede anlaşılmalıdır.

Her şeyden önce 30 Mart'ta birlikte tamamlanmış bir sürecin olmadığını belirtmek gereklidir. Bu nedenle 30 Mart'taki başarısızlık bir felaket değildir. Düzenin krizi derinleşerek ilerleyecek, emekçi ve ezilenlerin önündeki fırsatlar çoğalacaktır. Ancak hiçbir krizin ilelebet sürmeyeceğini ve sermaye düzeni açısından da mutlak bir çöküş anlamına gelmediğini de akılda tutmak gerekir. Eğer emekçiler ve ezilenler krizin çözümü için harekete geçmezse, bu krizden düzen partilerini zayıflatıp demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini büyümek için faydalanmayı bilmezse, kriz burjuva siyasetinin aktörleri tarafından yeni ve gerici bir istikrar kurularak çözülecektir. Bu istikrarı AKP'nin yahut Amerika güdümlü CHP'nin sağlaması hiç fark etmez. Kurulacak yeni istikrar Kürtlerin ve işçilerin sindirileceği yeni bir karanlık döneme işaret eder. O halde krizden emekçilerin lehine faydalanmak isteyenlerin öncelikle AKP'nin yahut CHP'nin "kötünün iyisi" olmadığı konusunda netleşmeleri gerekir.

KENDİNİ GÖSTEREN 12 EYLÜL REJİMİNİN KRİZİDİR

Ezilenlerin hem AKP'yi hem CHP'yi karşısına almasını sağlamak için öncelikle bugünkü siyasal krizin esas olarak 12 Eylül rejiminin bir krizi olduğunu kavramak gereklidir. Tam da bu yüzden kendini Erdoğan'ı istifaya zorlamakla, erken seçim çağrısında bulunmakla sınırlayan bir çizgi kaçınılmaz olarak Erdoğan'ı kendi yöntemleriyle devirip, yerine 12 Eylül rejimini rötüşleyerek düzeltmeyi hedefleyen Amerikancı muhalefete destek olmuş olur. Bu da tersinden, 12 Eylül sınırları içinde kalındığı sürece, "müzakere

süreci" dâhil olmak üzere diğer kültürel, demokratik hak ve özgürlüklere dair tüm pazarlıkların Erdoğan'la mı yoksa CHP ile muhatap olunduğunda mı daha sonuç alıcı olacağı tartışmasına kapı aralar.

Hâlbuki 12 Eylül rejimi hüküm sürdükçe, değil müzakere sürecini ilerletmek, demokratik hak ve özgürlükler alanındaki en ufak bir mücadeleyi bir adım ileri götürmek dahi mümkün değildir. O bakımdan bu kriz karşısında emekçilerin "yeni bir rejim yeni bir anayasa", "Demokratik Anayasa için Kurucu Meclis!" "Kurucu Meclis için yasaksız, barajsız, engelsiz seçim" şiarını yükseltmeleri gerekir. Bugün için AKP'ye ya da CHP'ye karşı meyletmeden birleşik mücadele hattını örmenin tek koşulu budur.

Ancak ete kemiğe bürünmeyen, eylemsiz kalan tutum ve şiarların hiçbir politik anlamı yoktur. Bu yüzden de yerel seçimlerde kaçırılan fırsatların derslerini çıkaranlar öncelikle şu ya da bu parti tartışmasına takılı olmayan birleşik ve kitlesel bir eylem çizgisi izlemelidirler. AKP'yi CHP'ye yol vermeden geriletilip devrimin yolu ancak ve ancak kitlesel bir seferberlikle açılabilir.

Gezi Ayaklanması'nın hala belleklerde olduğu, AKP'nin seçim hileleri karşısında, CHP'nin tüm engellemelerine ve sükûnet telkinlerine rağmen kitlelerin sokağa çıkma arzusu görülmektedir. Aynı nedenle Kürdistan'da ortaya çıkan ve sert baskı tedbirleriyle karşılaşan eylemler de bir buluşmanın zeminini oluşturmaktadır. Bu koşullarda seçimlerin yer yer yenilenmesi olasılığı 1 Mayıs'a giden sürecin seçimler sürecindekinden farklı bir iklimde gelişeceğine işaret etmektedir. Böyle bir iklimde böyle bir seferberliğin koşulları her zamankinden fazladır. 1 Mayıs'a ve Ha-

ziran ayaklanmasının yaklaşan yıl dönümüne bu bilinçle hazırlanmak gerekir.

VAROŞLARDA BİRLEŞEREK 1 MAYIS MİTINGLERİNE AKMALI

1 Mayıs eğer sendikacıların yahut Gezi'nin sırtına basarak AKP karşıtlığı yapmak isteyen CHP'lilerin bir gövde gösterisi olmayacaksa Newroz'a ve Gezi'ye aynı damarlardan akan kitlelerin bulunduğu bir mücadele günü olmalıdır. Böyle bir mücadeleyi örmenin kalkış noktası elbette varoşlar olmalıdır.

Nitekim Gezi Ayaklanması'nı Erdoğan için ürkütücü kılan sadece Gezi Parkı'yla ve Taksim meydanıyla sınırlı bir ayaklanmanın varlığı değildir. Asıl ürkütücü olan bu ayaklanmanın varoşlara taşarak boyutlanmasıydı. Bunca yıldır hâkim sınıfı Newroz'larda diken üstünde oturtan da yine aynı korkudur. Ayrıca emekçi ve ezilenlerin bu iki kesimi aynı mahallelerde yaşadıkları için birleşik mücadelenin en kolay kurulabileceği zemindir.

Daha da önemlisi grup çıkarlarının değil birleşik mücadele kaygısının damgasını vurduğu Gezi Ayaklanması'nın bu özelliği en çok emekçilerin birleşik bir şekilde varoşlardan Taksim'e aktığı eylemlerde belirginleşmişti. Tam da bu nedenle bugün AKP'nin karşısına Gezi'nin rüzgarıyla dikilmek isteyenler, 1 Mayıs mitinginde varoşlarda birleşerek ortak bir yürüyüşle akmalılar. Bu yürüyüşü gerçekleştirmek için gösterilen irade ne kadar güçlüyse 30 Mart yerel seçimlerinin dersleri o kadar iyi çıkarılmış demektir.

AKP'ye Yüklen CHP'ye Yol Verme!

1 Mayıs için Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş!

Olmayan ifade özgürlüğü

AKP hükümeti; 17 Aralık operasyonlarıyla, ayyuka çıkan yolsuzluk belgeleriyle, ABD güdümlü savcılar tarafından açılan soruşturma ve davalarla köşeye sıkıştırılmaya çalışıldı. 12 Eylül rejiminin koruyucusu olan AKP'nin, ezilenlerin muhalefeti üzerindeki baskısına ses çıkarmayan burjuva odakları, kendilerine yapılan baskının da kanıtlarının ortaya çıkmasıyla ifade özgürlüğüne getirilen kısıtlanmaları gündem etmeye başladılar. Burjuva basın üzerindeki baskı ve yolsuzluklarla ilgili ortaya çıkan tapelerle, AKP uluslararası siyasette değerli yalnızlığına kavuşmuş olurken kendini Mustafa Kemal'e benzeten Erdoğan, yedi düvele karşı bir istiklâl harbi verdiğini meydanlarda haykırmaya başladı. Erdoğan'ın aynı zamanda devletin denetim mekanizmalarını devreye sokarak ortaya çıkan pisliklerini örtmeye çalışması, Türkiye'de hem burjuva siyasette hem de sokakta siyasal yağın daha da açılmasına neden oldu. Twitter ve Facebook gibi paylaşım sitelerinden çeşitli hesaplarla gündeme sokulan tapeler, Türkiye'de en çok konuşulan konular haline geldi. Toplumda zaten bir süredir oluşturulmaya başlanan kutuplaşmalar iyice keskinleşmeye başladı. İnternet yasasının onaylanmasıyla birlikte beklenen kısıtlamaların ilki, Twitter'ın kapatılmasıyla gerçekleşti. Bununla birlikte de uzun zamandır konuşulan sansür ve ifade özgürlüğünün kısıtlanması konuları gündemi en çok meşgul eden temel konular haline geldi.

SOSYAL MEDYA'DA FİKİR ÖZGÜRLÜĞÜ YANILSAMASI

Yüz milyonlarca insanı kapsayan, üzerine tartışmalar yürütülen ve toplumsal bir fenomen haline gelene gelen sosyal iletişim ağları, bilgi kirliliğinin üretildiği ana mecralar olarak karşımıza çıkıyor. Deformasyon ve sansür aygıtı olan Facebook ve Twitter gibi bilgi tekelleri, kişilerin ifade özgürlüğünün önündeki başlıca engelken; özgür-

lüğün ölçütünü bu mecraların kapatılmasında aramak; özgürlük mücadelesinin içinin boşaltılarak bizi burjuvazinin bir kanadını aklama tehlikesiyle karşı karşıya getirir. Bu iki internet tekeli; kitlelerin siyasetinin ve taleplerinin görünür olmasının önüne set çeken yayın politikaları izleyen burjuva odaklar olması dolayısıyla zaten fikre sansür uygulayanların başında geliyorlar. Bilgi ve internet tekellerinin tüm kullanıcılarının bilgilerini depolaması, burjuva odaklar arasındaki it dalaşında birbirlerine karşı koz olarak kullanılıyor. Ancak kullanıcı bilgilerinin depolanmasının esas olarak ezilenlerin mücadelesine dönük çalışmaların burjuvazi tarafından kontrolünü ve müdahalesini kolaylaştırdığı açıktır. Aralarındaki paylaşım kaygısı harlandığında; kitleleri kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmek üzere sosyal medyada şiddetli bir yarışa girmekten çekinmeyen egemen güçler; gerçek bir örgütlenmenin yerine sanal âlemde lafazanlık yapmayı propaganda edip, internet tekellerini özgür düşüncenin paylaşıldığı yerler olarak servis ederek kitlelerin bilincinde bir yanılsama yaratmaya çalışıyor. Fakat somutta örgütlenmiş bir kitlenin sosyal medyadaki paylaşımlarının sürekli olarak engellemesi patronların asıl korkularının ne olduğu hakkında bilgi vermektedir.

Bu itibarla ifade özgürlüğünün ölçütünü zaten burjuvazinin tekelinde olan ve devletin bu tekelere karşı koyduğu sansürler üzerinden değil emekçilerin, ezilenlerin taleplerinin ve siyasetlerinin bu mecralarda görünür olup olmamasıyla ölçmek gerekir. Devletin yıllardır yaptığı katliamlar, emekçilerin örgütlenmesine getirdiği onca engel,

işkence varken ve bunlar burjuva medyada yer bulmazken şimdi Twitter'ın kapatılmasıyla ifade özgürlüğünün kısıtlandığı tespiti yine burjuvazinin dilinden başka bir argüman sunmak anlamına gelmektedir.

Sınıfların uzlaşmaz çelişmesini kendi zor aygıtlarıyla kontrol altına almak için ortaya çıkmış olan baskıcı burjuva devlet aygıtı, kendi karakteri bakımından zaten sansürün başlıca kaynağı olarak emekçilerin tepesinde durmaktadır. Tüm gizli kapaklı işlerin ortaya çıktığı bir dönemde, hiç sansüre gerek kalmaksızın aleni olan ve halkı ilgilendiren olayların sansürlenmesi ya da daha az gündeme gelmesi zaten baskının hangi sınıfa uygulandığının bir göstergesidir. 2009 Eylül ayında Diyarbakır

İstasyon Meydanı'nda düzenlenen "Onurlu Barışa Evet" mitinginde Hatip Dicle'nin şu an burjuva cemaat dahi herkesten duyabileceğimiz söylemlerinden dolayı vekillik için düşülerek hapse atılması, Roboski'de katledilen 35 Kürt emekçinin herkesçe bilinen faillerinin hala cezalandırılmaması, Greif işçilerinin direnişinin herhangi bir burjuva basınına yansımaması gibi sayısız örnek, bir türlü ifade özgürlüğü tartışmaları kapsamında gündeme girmemektedir.

12 EYLÜL REJİMİNİN ANAYASASI ÇÖPE GİTMEDEN İFADE ÖZGÜRLÜĞÜ TARTIŞILAMAZ

Dünya genelinde kırıntılarla yetinmeleri için zapturat altında tutulmaya çalışılan ezilenlerin, ifade ve örgütlenme özgürlüğü adına verdiği mücadeleden türlü yollarla sansür ve baskıya uğra-

dığı hakikati perdelenemez. 12 Eylül rejiminin patronları koruyan yamalı anayasasıyla, örgütlenmeleri önüne yasaklar getirilen emekçilerin haklarını gasp eden tüm burjuva siyasi parti iktidarları, fikrin özgürleşmesi önüne konulmuş başlıca engellerin savunucuları ve uygulayıcıları olmuşlardır.

Emekçiler nezdinde şaşırtıcı bir haber olmayan yolsuzlukların üzerini örtmeye çalışan AKP; kendine darbe anayasasıyla verilmiş olan sonsuz yetkileri kullanmaktadır. Uluslararası planda yalnızlaşan Erdoğan ve iktidarı da giderek daha fazla hırçınlaşan bir tavırla hakaret davaları açmakta ve 12 Eylül rejiminin anayasasının kendine verdiği hukuki hakların arkasına sığınmaya devam etmektedir. AKP'nin yedeği CHP'nin de işçilerin mücadelesine karşı uyguladığı sansürü, yönetiminde olduğu belediyelere bakarak görmek mümkündür. 12 Eylül rejiminin patronlara sağladığı haklardan yararlanarak ezilenlere ve onların siyasi temsilcilerinin siyasetine uygulanan sansürler ayan beyan ortadayken ifade özgürlüğünün sınırı zaten bellidir ve burjuva sınırlara hapsedilmeye çalışılmaktadır.

12 Eylül rejimiyle hesaplaşma derdi olmayan AKP ve diğer burjuva partiler, bu baskıcı anayasayı değiştirmek şöyle dursun daha da yetkin hale getirerek ezilenlerin mücadelesine balyoz indirmeye devam etmektedir. İfade özgürlüğünün kısıtlanması konusunun temel olarak kilitlendiği nokta da 12 Eylül rejimi anayasasıdır. Buradan hareketle ifade özgürlüğünün ölçütünü devletle burjuvazi arasındaki çatışmadan kaynaklı engellemelerle değil, 12 Eylül anayasasının çöpe gönderilmesi, barajsız, yaksaksız, tehditsiz bir seçimle kurucu meclisin oluşturulması ve anayasada emekçilerin, ezilenlerin haklarının gözetilmesiyle ölçmek yerinde olacaktır.

Yerel seçim döneminde Erdoğan ve Kemalizm

Burjuva siyasetine Cemaat-AKP kavgasının damgasını vurduğu yerel seçim döneminde Erdoğan'ın Mustafa Kemal'e ve Kurtuluş Savaşı'na yaptığı vurgu gün geçtikçe belirginleşti. Erdoğan, Gazi Mustafa Kemal'e her mitingde atıfta bulundu, Cemaate ve onun arkasında olduğunu iddia ettiği emperyalistlere karşı mücadelesini Kurtuluş Savaşı'nda yedi düvele karşı verilen savaşa benzetti ve böylece lafı aynı hatın devamcısı olduğuna getirdi. Bu durum, Erdoğan'ın İstiklal Marşını okuduğu, yere düşen TC bayrağının üst üste çıkan "millet" tarafından gönderce kıldığı reklam filmiyle doruk noktasına ulaştı.

Erdoğan seçim öncesi propagandasını, neredeyse tümüyle bütün emperyalistlerin ve onların ülke içindeki uzantılarının kendisine ve partisine saldırdığı, bu saldırılara karşı bugün AKP'nin yeni bir istiklal savaşı yürüttüğü üzerine kurdu. Hatta yerel seçim kampanyasını "30 Mart'taki seçim 2. İstiklal Savaşıdır" diyerek başlattı. Bu propagandayı besleyen de en çok kullandığı malzemeler yine emperyalistlere ve onların işbirlikçilerine karşı verildiği söylenen Çanakkale ve Kurtuluş Savaşları oldu.

Burada yeni olan kuşkusuz, zaten iktidara geldiğinden beri kemalizmi tanımlayan esas parametrelerle bir sorunu olmayan, hatta 12 Eylül rejiminin devam ettiricisi olan AKP'nin kemalist bir hatta siyaset yapması değildir. Zira AKP de her fırsatta sınıfsız, zümresiz, imtiyazsız toplum vurgusu yapmakta, 12 Eylül anayasasının değiştirilemez maddeleri olan tek bayrak/devlet/milletten bahsetmektedir. Bugün yeni olansa kemalizmin etkisinin sadece uygulanan siyaset-

te değil, Erdoğan'ın kullandığı dilde ve bugünkü çatışmayı tarif ederken çizdiği tabloda da görülmeye başlamasıdır.

Peki bu yeniliğin arkasında ne yatıyor? 12 Eylül generallerinin diliyle konuşan Erdoğan'ın bu tutumunu yeni bir ideolojik seyir olarak değil, eski müttefikleri kendisine birer birer düşman kesilirken Ergenekonculara ve kemalistlere bir göz kırpması olarak değerlendirmek gerekir. Mevcut kavgada, erimekte olan oy oranı dışında yaslanacak hiçbir şeyi kalmayan Erdoğan, bu yüzden tutunacak bir dal arayışına geçmiştir. Bu sayede kemalistleri kendi tarafına çekmeyi, hiç olmazsa tarafsızlaştırmayı hedeflemektedir. Ergenekoncuların apar topar serbest bırakılması da yine aynı şekilde okunmalıdır.

Çanakkale ve Kurtuluş Savaşı'nda anti-emperyalist bir savaş verildiği efsanesinden yola çıkarak kendisine yeni bir anti-emperyalist mit yaratmaya çalışan Erdoğan'ın unuttuysa, öyküdüğü savaşların taraflarıyla bugünkü kavga-

nın tarafları arasında hiçbir benzerlik olmamasıdır. Çanakkale Savaşı bir emperyalist paylaşım kavgasının cephelelerinden biriydi. Bu cephe bir "Pirus Zaferi" kazanan (Çanakkale savunması tarihte görülmemiş en büyük zayıfla kazanılmış bir muharebe olarak anılır) Osmanlı İmparatorluğu ile ilgilidir ve orada Mustafa Kemal, Atatürk olarak değil bir Osmanlı subayı olarak yer almıştır; henüz Erdoğan'ın altını çizmeyi sevdiği gibi "Gazi" de değildir. Resmi ideolojide Kurtuluş Savaşı olarak anılan Kuvayı Milliye hareketi içinde Mustafa Kemal yine padişahın özel yetkiyle görevlendirdiği bir Osmanlı paşasıdır. Ama bu kez Çanakkale'de olduğu gibi İngiliz-Fransız ittifakına karşı savaşmakta değildir. Aksine bu sefer galip konumda olan İngiliz ve Fransızların talimatıyla Bolşevik Devrimi'ne karşı savaşmakta ve aynı zamanda Almanlarla ittifak yapmış olan ve İmparatorluğun yenilgisine sebep olan İttihat Terakki'den intikam almanın planlarını kurmaktadır. Kuvayı Milliyecilerin zaferi ancak galip

emperyalist devletlerle işbirliği yapmasıyla mümkün olmuştur. Bugün ise Erdoğan'ı iktidara getiren emperyalist güçler emperyalist güçler kendisini o iktidar koltuğundan indirmek arzusunda. Erdoğan bu nedenle düne kadar hizmetinde olduğu güçlere kendini yeniden kabul ettirmek için onların tertiplerine karşı direnme çabasındadır. Dolayısıyla Erdoğan'ın bu ruh çağırma seansları başarısızlığa mahkumdur. Mustafa Kemal'inkine benzer bir kendi başına buyruk diktatör olma hevesleri de kursağında kalacaktır. Zira o zamanın tarihsel koşullarıyla, bilhassa Ekim Devrimi'nin yayılma tehlikesinin varlığıyla hiçbir benzerliği olmayan bir konjonktürde kemalizme çatarak Mustafa Kemal gibi bir tek adam rolüne soyunma mevdisindedir. Aslında Erdoğan'ın ilham kaynağı Mustafa Kemal'den çok sansürcü padişah Abdülhamit olsa gerekir. Abdülhamit'i geri getirmek isteyen 31 Martçı gericilerin son sığınağı olan Topçu Kışlası'nı yeniden inşa etme ısrarı da bundan olsa gerektir. Ne var ki Abdülhamit de mülkünün bölünmesini önlemek için bir emperyalist savaştan kaçınırken, aynı maksatla kendi tebasına karşı bir soykırımcı iç savaş başlatmış bir padişahı. Erdoğan ise yine ülkenin bölünmemesi için "çözüm" ve "barış" çılgınlıklarıyla, bir iç savaş kıskırtıcı üslupla TC'yi Suriye ile bir savaş macerasına sürüklemeye sevdasındadır.

Bu nedenlerle Erdoğan'ın ne Mustafa Kemal gibi bir tek adam olmasının koşulları vardır, ne de Abdülhamit'in karikatürü bile olmasına elverişli bir durumu vardır. Hatta Erdoğan'ın ancak akıbeti bakımından Abdülhamit'e benzemesi Mustafa Kemal gibi bir tek adam olması olasılığından daha fazladır.

lerin bundan geriye düşmemesi gerekir. 'Sandığa gelin' diyenlerin sandıklarının meşruluğunu kaybettiği bir durum vardır. Gezi sokakta olmuştur ve sokak muhalefettir. Sermaye biçiminin yok olma ihtimalinin arttığı bir dönemde arkasından bakarak birleşik muhalefeti gerçekleştiremeyiz. Bütünlüklü, kapsayıcı bir oluşumla bu dönemin ileri götürülmesi gerekir."

2. oturma panele katılanların sorularıyla başladı. Gelen sorular şunlardı:

- Gezi'de ne oldu da 'proleter bir nitelik kazandı' diyorsunuz?

- Diğer konuşmacıların yaptığı yeni orta sınıf, yeni proletarya tespitine BDP ve KÖZ nasıl bakıyor?

- Gezi'den çıkan forumların yayılması ve bu toplantılarda önceden var olan şuralara benzemesi konusunda konuşmacılar ne düşünüyor?

- Gezi sırasında Lice ile bağ kurmuş bir kitlenin, bu seçimlerde birlikte hareket edemesinin nedeni nedir?

- Kurucu meclisten ve bir rejim krizinden bahsedilen KÖZ bunun nedenlerini açıklayabilir mi?

- Rojava Devrimi'ni HDP yeterince emekçilere ezilenlere anlattı mı, AKP'nin iktidarda olması Rojava için bir sorun değil mi?

- 71 kopuşunun mirasçısı olan ve tamamiyle tasfiye olmamış devrimci siyasetin ve Kürt hareketinin Gezi Ayaklanması'nda rolü nedir?

- Gezi, kendinden sonra gerçekleşen birçok gelişmeye yansımaları gereken bir ayaklanma iken seçim sürecinde talepleri belirlemek ve siyasi bir rota çizmekte neden eksik kaldı?

- HDP, tüm muhalif hareketi birleştirme iddiasında seçimlere giderken, aynı bileşenlerle seçime gitti Gezi'de oluşan dinamikle, yerel seçim neden birleştirilmedi?

- Gezi'den dersler çıkardığınızı söylediniz. Önümüzdeki süreçte tekrar Gezi benzeri ayaklanmalar yaşanırsa tavrınız ne olur?

BİROL: OLİGARŞİNİN ÇATLADIĞI DÖNEMDE, MUHALİFLER SANDIKTA ORTAK BİR SES ÇIKARAMADI

İkinci turda İlknur Birol sorulara şöyle yanıt verdi. "Neoliberalizmin sınıf içinde yarattığı bir katman oluştu. Güvencesizlikle kuşatılmış yarı işsiz bir kitlenin katılımını gördük. Kapitalizmin yarattığı bu proleter sınıfa akan eğitimli kesimlerin talepleri, sınıfın talebinden ayrı değildir. Gezi, aynı zamanda örgütlü, örgütsüz herkesin birlikte barikat yoldaşlığı yaptığı bir hareketti. Kapitalizmin hayatın her alanını ezdiği, sızdığı tüm kesimlerin biraraya gelmesiyle kolektif bir yaşam biçimi oluştu. Egemenlik Gezi'de şiarı yükseldi, dayanışma ve üretim kolektif gerçekleşti. Şimdi büyütülmesi gereken söz, işte bu yaşamdır. Örneklere çoğaltmalıyız işte bu yeni yaşantının. Tüm kesimlerin bu yaşam hayalinin ortaklığı için mücadele etmeliyiz.

Gezi'de oluşan yeni eylem ve mücadele tarzı derken, temel esaslardan kopuk, tarihini yok sayan birşeyden bahsetmiyoruz. Tüm ezilen mücadelesini gören ve kapsayan bir şeyden dem vuruyoruz. Forumlarla devrimcilerin zaten bildiği şeyler tekrarlandı. Bu yaratıcılık, iradi müdahalelerle de oldu ama bunu geliştiren biz olmalıyız. TC'nin aşınan varlığına karşı biz ne yapacağız diye netleştirmemiz gerekir. Kürt sorununu, rejim sorununu, kadın sorununu nasıl çözmek gerekir diye örgüt ve modelle kitlelere gitmek gerekir. Gezi'nin yarattığı toplumsal duygu halinin terbiyesi için Erdoğan Gezi'yi sandığa sığdırmaya çalışmıştır. Gezi'yi, kendi yapan sokaktır. Bu hareket yeni bir toplumsal mücadeleye evrilmezse bu mesele başka bir kulvara, burjuvazinin yönlendirdiği bir yola gider. Oligarşinin çatladığı bir dönemde baskı ile sandığa gittik. Ancak muhalifler olarak ortak bir ses olarak çıkmadık. Sol ve sosyalistler, bunu düşünmeli, değerlendirmelidir.

Rojava'da olan devrime vakıf değiliz. Yeni bir inşa girişiliyor. Rojava, başka bir dünya mümkün hayaline ışık tutuyor. Rojava'dan gönderilen bu sinyal dikkatle bakılmalıdır. Bu yüzden Türkiye'de yaşanan Kürt sorunu için Rojava'da emperyalistlerden bağımsız gelişen bu model istenmelidir. Bu istek Kürdistan'da da gelişmelidir.

Ülke bir tribülansa giriyor. Rejimin krizine karşı mücadele devam edecektir. Zora dayalı olan saldırgan devlet aygıtına karşı emekçiler arasında biriken patlayıcıyı görmek gerekir. Böyle bir olasılığın varlığı devrimciler için bir müdahale alanı haline gelmesi gerekir. Deneyimlenip bulunacak tarihin

sunduğu bu aralık, bizleri kuvveden fiilile geçirecek bir yola sevk ediyor. Büyük bir rüzgâr arkamıza alıp, böyle yeni bir tarihsel dönemin taşıyıcıları olarak sorumluluğumuz büyüktür."

KAYSERİLİOĞLU: MERKEZİ, OLİGARŞİK YAPILARI TASFIYE EDİP HALKIN YEREL MECLİSLERİNİ KURALIM

Oğuzhan Kayserilioğlu konuşmasında şunları belirtti: "İlk olarak belirtilmesi gereken yeniden bir Gezi olmayacaktır. En azından aynı biçimde olmayacaktır. Devrimcileri sürekli eleştirenler ise anlamak mümkün değildir. Bu, liberalist bir söylemin peşine takılmaktır. Biz Gezi'ye devrimciler olduğu için ilerici rol kazanmıştır diyoruz. O yüzden içeri giren de, yaralanan ve ölenler de devrimcilerdir. Devrimci örgütleri öne çıkarmak gerekir. İlerici olmasının yanında Gezi'nin ciddi zaafı vardı, mesela ulusalçılar bu alanı kendileri için bir kalkış noktası olmasını istemiştir fakat Gezi'nin muhalif çizgisi bu gruplarında aşınmasına neden olmuştur. Bayrakların sayısının azalması bundandır. Gezi'nin etki gücünü artırması için ise öncelikle Kürtlerle sanayi işçilerinin kader birliğini sağlamak gerekir.

Türkiye'de devrimci bir gelenek ve onun mirası vardır. Kürtlerin mücadelesinin sağladığı gönderdiği dinamiklerin ilerici bir vasfı vardır. Medenin ölümüyle Gezi birleştirilmiştir. Kürtlerle ortaklık gerekir. Fabrikalarda şu an bir birikim olduğunu görmek lazımdır.

HASAN COŞKUN PANELLERİ 2014

İSYANLARLA KAYNAYAN DÜNYADA GEZİ AYAKLANMASI'NIN ÖZGÜNLÜĞÜ

6 Nisan Pazar
Saat: 15.00 - 19.00

Yer: Kartal TMMOB

Istanbul Şubesi-Kartal Temsilciliği
Üsküdar Cad. Uras İş Merkezi No:18 K:1 D: 4 34860
Kartal/İSTANBUL Tel: 0216 517 81 33

KONUŞMACILAR

Halkevleri
İlknur Birol

BDP
Arife Çınar

TÖP
Oğuzhan Kayserilioğlu

KÖZ
Çetin Eren

Kurucu meclis, erken ama olumlu bir öneridir. Gezi ile yeni bir toplumsal ivmesi verildi, mekanizmalar forumla tekrar oluştu. Bu mekanizmaların güçlenmesi önemli.

Yeni derken geçmişin içinden çıkıp gelen yenden bahsediyorum. Bileşeni sovyetler gibi olmasa da böyle bir yeni gerekir. Gezi'yi toplumsallaştırmak gerekir, demokratik cumhuriyet talebini yükseltmek gerekir. Gezi'nin artık siyasi planlarını koyması gerekir. Ezilenlerin kendi cumhuriyetini kurmalıyız. Halk hareketinin önünü, forumlar yoluyla açmalıyız.

Kurucu meclis de işte buraya denk düşüyor. Tarihin çıkardığı fırsatı bu taleple öne çıkarmak gerekir. Ama sadece günlük mücadele buna yetmez. Kendi örgütümüzü, bağımsız hattımızı çizmemiz gerekir. Türkiye merkezi, oligarşik bir yapıdan yürütülüyor bunları tasfiye edip halkın yerel meclislerini kurmalıyız. Halk hareketinin önünü, forumlar yoluyla açmalıyız.

Solun en büyük zaafı, net bir tavır koymamasıdır. 'Biz nasıl bir ülke istiyoruz' bunu anlatmak, forumlarla da somutlamak gerekir. Bu yapılmazsa burjuvaziye yarar. Bizim ihtiyacımız olan siyasi alternatifini koymak gerekir."

ÇINAR: BUGÜN HDK İLE FORUMLARI YAYGINLAŞTIRMAK, TC'NİN KİRLİ TARİHİNİ AÇIĞA ÇIKARTMAK ÖDEVİMİZDİR

Ardından Arife Çakar (BDP) söz aldı: "Bu forumlar bugüne kadar batıda görülmeyen Kürdistan'daki savaşın burada duyulması ve farklılıkların birbirine temas etmesi için iyi bir fırsat olmuştur. Forumların mahalle meclisine dönüştürülerek sürekliliğini sağlamak çok önemli. 80 sonrası apolitik ve liberal sandığımız gençliğin yeni bir bilinç düzeyiyle buluşması çok önemli. Gezi'ye burjuvazi

hakim olmak istedi. Ama bu anlayışa ve ulusalçılığa teslim olunmamasını sağlayan devrimcilerin duruşu olmuştur. Sermayedarlar hiçbir zaman bir sınıfsal harekete destek olmaz. Ama Gezi Parkı'nda bunu gördük. BDP olarak Gezi'nin duruşunu farklılıkların yer aldığı bir direniş olarak ifade ediyoruz. Bu farklılıklar da zaten bir sınıfı temsil etmektedir. Öldürülen arkadaşların da hepsi Aleviydi. Aleviler de bugün işçi sınıfıdır. Ermeni'nin orada olması Türkiye'de ezildiği içindir. Gezi direnişini kalıcılaştıran devrimci örgütlerdir. Gezi bir Rojava tablosuydu. Bugün de HDK ile forumları yaygınlaştırmak, TC'nin kirli tarihini açığa çıkartmak devrimci hareketlerin ödevidir. Gezi'ye katılan 2.5 milyon kişiyle temasa geçemedik. Kendi siyasetimiz üzerinden hareket ediyoruz ama sadece kendi siyasetinle var olamazsın. Gezi'nin bir sonucu da budur. Parçalanmışlıktan geçmişte sonuç alamadığımız gibi bugün de alamayacağız.

Önümüzdeki dönemde demokratik özerklik sayesinde meclislerin halkın karar alma organı haline geleceğini umut ediyoruz. Rojava'dan güç almak gerekiyor. Ortadoğu gibi bir coğrafyada, böyle bir devrimin gerçekleştiğini anlatmak gerekiyor. Devletin dokunulmaz olduğu yanılığını yıkmıştır. Seçimlerde bir kutuplaşmadan ve bizim yetersizliğimizden kaynaklı olarak, Türkiye'deki halkın demokratik anlayışının tam olarak gelişmediğini ortaya koymak lazım. Yapacağımız çok şey olduğunu görüyoruz. AKP bugün yayımlacı bir

politika izliyor, her kesime ulaşmaya çalışıyor. Bir yandan da her türlü yolsuzluğu yapıyor. Ama halk, bunu büyük bir hizmet olarak değerlendirmekte. Bu devlet algısını kırmamız gerekli. Devletin yerleştirdiği bu kodları değiştirmek için forumlar çok önemli."

EREN: SEÇİM SÜRECİNDE GENİŞ BİR EYLEM BİRLİĞİ KURULAMADIĞI İÇİN AKP SÜPÜRÜLEMEDİ

En son Köz'den Çetin Eren sorulara şöyle cevap verdi: "Gezi'nin sınıfsal niteliğinden ziyade siyasal niteliği önemli. Ancak eğer marksist bir gözle sınıfları analiz edeceksek, ortada iki sınıf vardır dememiz lazım. Orta sınıflar gibi kategoriler icat etmemek gerekir. Eğer böyle sınıflar var, küçük burjuvazi iki yüz yıldır tasfiye olmadı diyorsak marksizm de yanlışır deyip farklı bir çizgiyi benimsememiz gerekir. Burjuvaziyi kapitalistlerle eş tutan anlayış da yanlışır. Sermaye biriktiği oranda kapitalistler özel ihtiyaçlarını karşılamak için uşaklar tutar. Bürokrasi, doktorlar, mühendisler, müdürler gibi. Bunlar da burjuvaziye dahildir. Gezi Parkı'ndaki kitleyle bütün Türkiye'de sokaklara dökülen kitle arasında bir homojenlik yok. 5-6 milyon kişilik kitle elbette işçi sınıfına dahil. Gezi'deki kitle ise burjuvazinin bir parçasıdır. Finans kapitalin krizi sebebiyle endişe duyan kitlelerdir. Ekonomist bir bakışla bakınca bizim bunlarla işimi olmaz denebilir. Halbuki ayaklanmaları esas belirleyen siyasal muhtevalardır. Ortada devrimci gelişmelere kaldıraç olabilecek bir ayaklanma vardır, bunu da kim başlattı sorusunun hiçbir önemi yoktur. Bu tartışmalar da akademik ve sosyolojik tartışmalardır.

Ayaklanmaların illa da devrimci sonucu olacak diye bir şey yok. Gezinin tasfiyeci bir sonucu da olabilir. Örgütsüzlük, liberal pasifizm gibi meselelerin öne çıkması hiç de hayırlı bir şey değil. Bunlar Gezi'nin geri eğilimleridir. Asıl sahip çıkmamız

gereken, 71 kopuşunda sahip çıkmamız gerekenle aynı. Her şeye devrim demek gibi bir alışkanlığımız var. Devrim politik bir kavram. 71 kopuşu da bu anlamda pratik bir cesaret değil politik bir cesaretle mümkün olmuştur. Rojava'da ayaklanma olmadan devrim olmasının sebebiyse egemenliğin değişmiş olmasıdır. Devrim dediğimiz zaman buraya bakmamız gerekiyor. Gezi'nin hükümeti devirme potansiyeli vardı. İnsanlar da Gezi'de Erdoğan'ın devrilme umudunu gördüler. Gezi'nin etkisini hala tartışıyor olmamız da, siyasi iktidarda büyük bir sarsıntı yaşanmış olmasının kaynaklarıdır.

Devrimciliği önemsiyorsak en çok devrimcileri eleştirmemiz gerekir. Devrimcileri politik tutumları nedeniyle eleştireceğiz. Gezi'yi nasıl anlamlandıracağız? Bugün Türkiye'de siyasal bir kriz var. Bu kriz Erdoğan'ın despotluğundan kaynaklanıyor. Bu kriz 12 Eylül rejiminin krizi. Erdoğan'ın gitmesi kalmaması meselesinin esas gündemimiz gibi gözükmesi de bunun bir sonucu. Erdoğan çatırdayan bir devlet aygıtı içerisinde ABD ve uzantılarıyla bir iktidar mücadelesine girişince 12 Eylül rejiminin en geri özelliklerine sarıldı. Zaten Erdoğan'ı götürmeye çalışanlar da 12 Eylül'ün palazlandığı CHP ve cemaat gibi odaklar. Gezi'de kadının yeri, ezilenlerin yeri filan önemli elbette ama bu noktada devrimci akımların öncelikle siyasi bir tespit yapması ve bu duruma nasıl cevap vereceğini bulması gerekiyor. Biz bunu demeyince asıl görevimizi yapamayız. Erdoğan'ı götürmenin iki farklı yolu var. Bir; Gezi Ayaklanması'nın açtığı yol, Kitlesele eylemler. İkinci yolsa; 17 Aralık'ların sansasyon ve skandallarla AKP'yi sarsmak ve AKP'nin yerine başka bir burjuva partisini öne sürme gayreti. Bunların biri emekçilerin önün açar, diğeriye tıkar. Erdoğan bu ikinci şekilde gitse de kalsa da kriz devam edecek ve müzakere sürecinde hiçbir yol alınmayacak. Erdoğan gitse de kalsa da özgürlükler alanı aynı kalacak. Ve yeni rejim sorunu gündemden düşmeyecek. Asıl sorun şudur: Biz 12 Eylül rejiminin karşısına ne koyuyoruz? Yeni bir rejim koymak lazım. Rejim değişikliği de ancak yeni bir anayasa olur. Bu anayasayı da ancak kurucu bir meclis yapar. Bu söylenmeyince Erdoğan'a karşı mücadele, CHP'ye de vurulsa dahi "Hükümet İstifa!" sloganından ibaret kalır ve onun yerine gelecek düzen güçlerinin önünü açar. Yerel seçimlerde oy da bu kriz göz önünde tutularak verildi. Seçimler bunun için bir fırsattı. Erdoğan'ı sandıkta devremeyiz, bu doğru ama BDP'nin meclisteki varlığı siyasi krizin derinleşmesindeki en önemli etmenlerdir. BDP'nin varlığı 21 Eylül anayasasının birkaç rötuşla yeni bir anayasa gibi önümüze sürülmesini güçleştiriyor. Seçim sonuçları bu bakımdan da önemli. Ülkenin siyasi gelişmesinde söyleyeceğimiz net somut hedefler olmalı.

Seçimler döneminde eylemli bir şekilde seçime gidilmesi ve sokaktan güç olarak AKP'yi geriletme gerekirdi. Düzen güçlerinin hızla yıprandığı bir süreçten geçiyoruz. Böyle bir durumda "AKP'yi düzen güçleri değil ancak biz geriletebildik ve bunda başarısız olduk" dememiz gerekir. Seçimler önemli değil gibi genel doğruları tekrarlamakla yetinirsek, bu sorumluluğumuzun üstünü örteriz.

Biz seçimlerde HDP'yi destekledik. HDP'nin böylesine eylemli bir birliği örne kapasitesine sahip tek odak olduğunu söyledik. Boykotçu bir tutum takınanlar bu eylem birliğinin zayıflamasına sebep oldu. Ancak HDP'nin de bu süreçte eksikleri oldu. Gezi'ye sahip çıkılmadı. Bunu derken eylemlere katılmamayı kast etmiyoruz. Gezi'de biri bize yol gösterin diyenler vardı. Türkiye'de siyaset yapmak istiyorsanız bu kitleyi kazanmanız gerekiyor. HDK'nin halk meclisleri kurmak gibi bir iddiası vardı. Forumlar bütün halk meclisi çalışmalarını kat be kat aşırıyordu. Buraları sahiplenmek, adayları buradan çıkarmak gerekiyordu. Bunun gerçekleşmemesi Gezi seçmenlerinin CHP'ye kaymasına yol açtı. Ayrıca şu açıklanamaz bir tutum oldu: HDP ve BDP seçimlere ayrı girdiler. BDP de, HDP de Türkiye partisi ise böyle bir bölünmenin olmaması gerekirdi.

Biz seçimlere eylemli kitlesele bir birlikle ilerleyemedik. Grupçu olmayalım diyorsak bu şekilde ilerleyebiliyor olmamız lazımdı. Biz Gezi'nin yaşadığını düşünüyoruz. O zaman Gezi'nin en önemli kazanımı olan kitlesele eylemliliği 1 Mayıs'a giderken gösterebilecek miyiz? Gezi'nin örneğini sunduğu birleşik muhalefeti, varoşlarda örüp Gezi'deki kitleyle buluşturabilecek miyiz? Bugünün Gezi'den çıkarılması gereken en önemli soruları bunlardır."

İsyanlarla kaynayan dünyada Gezi Ayaklanması'nın özgünlüğü

KÖZ olarak her sene Hasan Coşkun anısına düzenlediğimiz paneli, bu yıl 6 Nisan'da Kartal TMMOB'da gerçekleştirdik. "İsyanlarla Kaynayan Dünyada Gezi Ayaklanması'nın Özgünlüğü" konulu panele; konuşmacı olarak Halkevleri, TÖP-G, BDP ve KÖZ katıldı. 4 saat süren etkinlik 90 kişinin katılımıyla gerçekleşti. Panel, Hasan Coşkun şahsında devrim ve parti mücadelesinde yitirdiğimiz tüm devrimcilerin anısına saygı duruşuyla başladı. Moderatör açılış konuşmasında şunları söyledi:

"Devrimcilerin anmasının sınıf mücadelesinin bir parçası haline gelmesi gerekir. Hasan Coşkun, 71 devrimci kopuşuyla THKO saflarında yer alan bir devrimci olarak tasfiyeciliğe karşı mücadeleyi ve komünistlerin birliğini savundu. 12 Eylül sonrası partisinin tasfiye olmasıyla bu suç ortak olmayıp devrimci bir kopuş gerçekleştirerek yeni bir örgüt kurdu. Komünist bir partiyi kurmak için Mustafa Suphi TKP'sinin uzatıldığı kızıl ipi tutan, Komünist Enternasyonalin ilk 4 kongresini referans edinen Komünistlerin Birliği Platformuyla tanıştı. Son nefesine kadar devrimci partiyi inşa etme hedefini yükselten Hasan Yoldaş saflarını KÖZ ile birleştirdi."

HASAN COŞKUN'UN BIRAKTIĞI YERDEN KOMÜNİSTLERİN BİRLİĞİ GÜÇLENİYOR

Ardından Pusulasını Şaşırmayan Komünistler adına konuşma yapan Niyazi Armutlu, konuşmasında şunları belirtti: "Hasan Yoldaş, bu ülkenin komünistlerinin birleştirilmesi hedefiyle, Mustafa Suphi'lerin partisi gibi bir parti hedefi olan komünistlerle yolunu birleştirmişti. Hem 12 Mart'ta hem de 12 Eylül'de gelen darbelerle hesaplaşan bizler, asıl darbeyi kendi içimizden, örgütlerimizden aldık. Yıllarca 'en kötü örgütlülük örgütsüzlükten iyidir' oportünist şiarını benimseyerek bu oportünist örgütleri değiştirmeye çalıştık. Bundan böyle Hasan Yoldaş'ın bıraktığı yerden bayrağı devralarak tasfiyeciliğe karşı Komünistlerin Birliğini sağlama mücadelesinde yer alacağız. Pusulasını Şaşırmayan Komünistler olarak bolşevik tipte komünist bir partinin yaratılması mücadelesinde yüzümüzü yegâne mevzi olan Komünistlerin Birliği Platformuna dönerek, Komünist Enternasyonali'nin amaç ve ilkelerini referans alan Komünistlerin Birliği Platformu'na katıldığımızı buradan ilan ediyoruz."

EREN: GEZİ'Yİ FARKLI KILAN TÜRKİYE'DEKİ DEVRİMCİ HAREKETLERDİR

Ardından panele geçildi. İlk panelist, KÖZ'den Çetin Eren'di. Çetin Eren (KÖZ): "Hasan Coşkun panellerinin ilki Arap ayaklanmaları ve devrimcilerin görevleri hakkındaydı. 2014 yılına gelince geçen iki yıl içerisinde benzer ayaklanmaların sayısı arttı. Gezi'den beri Brezilya, Venezuela, Ukrayna, Tayland'da hareketler oldu. Kısacası dünya kaynamakta. Bu hareketlerin hepsi de siyasal iktidara kavgalarla ilişkili ayaklanmalar."

Bunlar devrimci ya da karşı-devrimci herhangi bir öznenin yönlendirmesiyle başlayacak hareketler değil. Kökleri daha derinde. Emperyalist sistemin bunalımı derinleştiği için sayıları da artacaktır. Ancak konuşmamız gereken bu ayaklanmaların sınıfsal karakteri ya da sebepleri değil. Bizler bu ayaklanmalara siyasal kaygılarla bakan devrimcileriz. Bu gözle bakıldığında bu gelişmelerin hepsinin aynı nitelikte olmadığı açık. Rojava'ya ise ayrı bir şekilde değerlendirmek gerekli. Orada ayaklanma gerçekleşmeden bir devrim gerçekleşti. Yok sayılan Kürt baharının bir sonucuydu elbet, ama diğer örneklerle sonuçları ve nedenleri bakımından farklı. Geri kalanlara bakınca, Venezuela'da Amerikancı bir ayaklanma var, Ukrayna'da Lenin heykellerini parçalayan faşistler var, Mısır'da bir nevi diktatörlük kuruluyor.

Tüm bunlarla Gezi'nin ortak bir sonucu yok. Gezi'yi ise ezilenlerin önünü açan bir gelişme olarak değerlendiriyoruz. Düzenin daha fazla sıkıştığını söylüyoruz. Sadece AKP karşıtlığı üzerinden şekillenen değil CHP'nin de etkin bir rol oynamasına izin verilmeyen bir hareket olduğunu görüyoruz. Gezi'nin bu özgünlüğünü açıklamak için solda farklı cevaplar verildi: Bunlardan ilki Gezi'nin Amerikancı AKP'ye karşı olması, Venezuela'daki

ayaklanmanın ise halkçı Chavez'e karşı olmasıydı. İkinci açıklama ise Gezi ve diğerlerinde farklı toplumsal kesimlerin var olduğuydu. Bunlara göre Gezi'de halk vardı, diğer taraflardaysa burjuvazi ve asalaklar vardı. Üçüncü açıklama ise Amerika'nın diğerlerinde doğrudan manipülasyonu olduğu iddiasıydı.

Elbette birçok farkı olsa da Chavez'in de Erdoğan'ın da emekçilerin kurtuluşu yönünde devrimci gereken birer engel olduğu açık. Hem iktidarı destekleyen hem de sokaklara dökülen kitlelere bakınca da arada ciddi bir sosyal farklılıktan bahsedilemez. Amerika'nın kışkırtmasına gelince, bu kışkırtma Gezi'de de vardı. CNN, ilk kez Türkiye'deki bir toplumsal olayla bu denli ilgilendi, Amerika Dışişleri, süreç boyunca 16 kez hükümeti uyardı. Zaten emperyalistler her zaman bütün ayaklanmaları etkilemeye çalışırlar. Örneğin Ekim Devrimi'ne gittiğimiz zaman Lenin, Şubat Devrimi'nin bir Fransız komplosu olduğunu savunuyordu.

Peki Gezi'deki kitlenin duruşu ve politik atmosfer neden daha farklıydı? Türkiye'de 71'de yaşanmış olan devrimci kopuşun mirası hala varlığını koruduğu için, Türkiye'deki dinamik farklı bir şekilde seyretti. 71 kopuşu esas olarak 68 hareketine dayanıyordu. Türkiye'deki 68 Avrupa'dakinden çok farklı bir çizgide seyretti. Türkiye'de Avrupa'daki gibi barışçı ve liberal değil, doğrudan siyasal iktidarı hedef alan bir hareket gelişti. Türkiye'deki hareketler yüzlerini Latin Amerika'daki devrimci hareketlere dönen ağırlıklıydı. Ancak Latin Amerika'da sol akımlar sonradan devletle barıştı ve devlet aygıtının bir parçası oldu. Gerilla liderleri devlet başkanı olmaya başladılar. Türkiye'deyse böyle bir şey olmadı. Türkiye'de devrimci hareket devletle barışmadı ve tasfiye olmadı. Bu, Kürdistan'daki başka bir konuyla ilgiliydi. Türkiye'de devrimci hareket 12 Eylül'le birlikte çöküşe geçerken, Kürt hareketi çıkışı yaşıyordu. Bu da Türkiye'deki siyasal coğrafyanın bambaşka bir şekilde şekillenmesine yol açtı. Tasfiyeciler rüzgârlara karşı dayanabilen bir devrimci hareketin şekillenmesine yol açtı. Bu hareketin Gezi'deki etkisi yönlendirici bir etki değildi. 1980 sonrasında solun farklı evrimi sokağın, kitle eylemlerinin sahibinin kim olduğu sorusuna farklı bir yanıt verdi. Sokak hep devrimcilerin hâkim olduğu bir alan olarak kalırken, düzen güçleri kitleleri sokaktan kaçırmaya çalıştı. Bu yüzden düzen, hiçbir zaman kitleyi harekete geçirmeye çalışmadı.

Ama bu ayaklanmayı bir devrime dönüştürecek bir önderlik yok. 71'den kalan devrimci hareketi bu şekilde göz önünde tuttuğunuz zaman böyle bir önderliğin nasıl yaratılacağına da farklı bir yanıt veriyorsunuz. Türkiye'yi farklı kılan asıl etmen bu olduğunu görmezsek, böyle bir partiyi bu şekilde yaratmayı hedeflemesek, bu girişimler de hüsransız sonuçlanır. Böyle bir parti ancak siyasal bir mücadele sonucunda yazılabilir. Yani Gezi'deki rüzgârı, Rojava'yla birleştiren bir hatta yüründüğü zaman bu partiyi yaratacak olanlar birbiriyle buluşabilirler."

ÇINAR: GEZİ DEVLET ANLAYIŞININA KARŞI ÇIKMIŞ BİR İSYANDIR

KÖZ'ün ardından BDP İl Eş Başkanı Arife Çınar söz aldı ve konuşmasında şunları söyledi: "Konuşmamız devlet yapısı ve aygıtının altını çizerek

başlamak istiyorum. Cumhuriyet dediğimiz tekçi zihniyetin, 90 yıl boyunca hep ötekileri olmuştur. Klasik devlet anlayışının doğası gereği ötekileri ezmeye çalışan bir zihniyet vardır. Tekçi bir zihniyete sahip olan devletin ötekileri Gezi'yi başlatmıştır. Varolan Kürt ayaklanmalarının bastırılmak için yapılan katliamlar, bugün de Ağrı'da yapılan baskının nedeni buralarda ortaya çıkan devrimci öz taşıyan hareketlerdir. Gezi direnişi ise devlet anlayışına karşı çıkmış bir isyandır. 80'lerden sonra dünyada liberal politikalar hâkim olmaya başlamıştır. Böyle bir atmosferde büyüyen gençlerin bugün bu direnişlere katılması, örgütlenmesi söz konusudur. Sol örgütler ise gençliğin yapısını, bu tepkilerini daha önceden anlamadığı için Gezi'yi yönlendirememiş ve sonuç alamamıştır. Bu topluma dokunan bir anlayış olduğunda varolan sisteme karşı, tek tip zihniyete karşı Türkiye'de bir muhalefetin bir araya gelişini Gezi ile gördük. Sınıfsal temelli sonuç alınmasa da her kesimden kitleler birbirine dokundu. Farklılıklar birbiriyle buluştu. Tüm halklar Gezi ile birleşti. Kürdistan'da var olan siyasal mücadele, Türkiye'de ise ezilenlerin kendi talepleriyle ortaya çıkmış siyasal atmosferi belirledi. Gezi çevreye duyarlılığı artırarak bu bilinci yükseltti ve muhalefetin önünü açtı. Gezi'nin olması, Rojava'daki Türkiye'deki gibi geleneksel devlet anlayışına sahip Suriye gibi bir devlete karşı bir devrim gerçekleşmesi bize bu patlamamızın dinamiklerini gösterdi.

Rojava'da meclislerin oluşması, uzun zamandır verilen mücadele, kadınların saflarda önleri alması ile halklar kendi inançlarını özgürce sergileyebilecekleri mekanizmaları oluşturmuşlardır. Tüm etnik kimlikler eşit temsiliyet üzerinden kendini var etmiştir. Rojava ile Türkiye'deki devrimci dalgayı birleştirmek için kurulan HDP, farklılıkları biraraya getiren bir siyasal oluşum olma iddiasıyla kurulmuştur. Gezi'de milliyetçilik kırıldı ve halkların birbine dokundu. Gençler bundan sonra mücadeleye katılmak için öne çıkmıştır, mücadeleyi büyüteceklerdir."

KAYSERİLİOĞLU: TARİH HIZLANIYOR, BİR KAOS OLASILIĞI VAR

Üçüncü konuşmacı Oğuzhan Kayserililoğlu ise TÖP-G'nin görüşlerini şu şekilde dile getirdi: "Gezi olaylarının küresel gidişi içinde yeri ve farkı nedir? Gezi olayları Türkiye'ye özgün değildir, küresel halk hareketleri içinde görmemiz gerekiyor. Kapitalist sistemin içine girdiği kriz de bu hareketlerin nedenidir. Kapitalizm 70'lerde girdiği krizi bir türlü aşamadı. Bu kriz sürdükçe, ekolojik ve hegemonya krizi de ortaya çıktı. Toplumsal gruplar da bunu sezerek isyanlarda bulunuyorlar. Bütün bu krizler iç içe girdiği zaman bu bir kaos anlamına geliyor. Emperyalizm de bu kaosu kontrol etmeye ve ezilenleri diz çöktürmeye çalışıyor. Yaşanan hegemonya krizi bir sürü savaşla çözülmeye çalışılıyor. Amerika'ya şu an AB, Çin ve Rusya kafa tutmaya çalışıyor. Şu an bir savaş stratejisinin uygulandığını görüyoruz. Buna da alternatifler oluşuyor. Latin Amerika'da halkçı iktidarlar var mesela. Arap Baharı emperyalizmin kontrolüne girmiştir ama bu halkların mücadelesine gölge düşürmez. Arap halkı emperyalizmin dayattığı işgale karşı kendi özgürlükleri için mücadele ettiler. Oluşan iktidar boşluğunda, örgütlü Kürtlerin Rojava'da bir alternatif oluşturduğunu görüyoruz. Özellikle halk ve

kadın inisiyatifinin öne çıkmasının bütün coğrafyada yankıları oluyor. Yunanistan'da bir işçi hareketinin şekillendiğini görüyoruz. Modern Avrupa içinde faşizmin de tekrar hortladığını görüyoruz. Tarih hızlanıyor. Bir kaos olasılığı var, buna karşı emperyalizm bunun önünü almaya çalışıyor ve halkın isyanları var. Bütün bunların komünistler tarafından ders çıkarılması gereken hareketler olduğunu düşünüyorum.

Milyonlarca insan mücadele ediyorsa o mücadeleleri yargılamak değil, onlardan ders çıkarmak gerekir. 90'lı yıllar antikapitalist mücadeleyle geçti, 2000'li yıllarda anti-emperyalist, barışçıl hareketler başladı. Dünya tarihinin yeni bir dönemine girdik, bu dönemde de kendimizi yaratıcı bir şekilde konumlandırmamız lazım. Lenin ve Marx elbette geleceğimizdir ancak zaman değiştiği zaman yeni zemini keşfetmemiz ve yeni bir mücadele tanımlamamız lazım. Gezi isyanını bunun içine yerleştirmek gerekiyor. Gezi hepimizi şaşırttı. Niden doğdu. Birinci özgünlüğü hızla bütün şehirlere yayılmasıydı. İkinci kadın katılımıydı. Üçüncüsü barikatlardaki mücadeleler. Ve yeni bir işçi sınıfının oluşmaya başladığını, bunların yeni bir fraksiyon olduğunu gördük ve bunlar ezilenlerin tarafına geldiler. Sanayi işçileri ve Kürtler de bu işin içinde olmuş olsaydı başka türlü olurdu. Hala devam ediyor. Türkiye tarihi açısından özelliği, uzun bir karanlık dönemden sonra, 'iyi ki bu ülkede yaşıyoruz' duygusunu Gezi bize geri verdi. En büyük özelliği budur."

BİROL: KİTLELER ÖZGÜRLÜK VE SAYGI İÇİN SOKAĞA ÇIKTI

Son olarak Halkevleri adına konuşan İlkur Birol, konuşmasında Gezi İsyanı'nın önümüzdeki döneme ışık tuttuğunu ve dünyanın içine girmiş olduğu tarihsel süreci anlamının önemli olduğunu belirterek konuşmasına şöyle devam etti: "Dünya yeni bir isyanlar çağına girmiş durumda ve bu isyanların farklı coğrafyaları aşmasını hızla giderek artıyor. Bu durum örgütsüz halk yığınlarında bir şok etkisi yaratarak biriken öfkenin alanlara dökülmesiyle büyüyor. İşçi direnişlerinin sayısı ile sınıfın biriken devrimci enerjisinin patlaması ihtimali de bununla eş güdümlü olarak artıyor. Gezi, öncelikle onu biriktiren, besleyen tarihsel arka planı bağımsız olmadı. Gezi'nin ortaya çıkışı halinde rejimin insani varlığını tehdit edip sömüren bir öfke birikintisinin alanlara akmasına şahit olduk. Öfkenin patlayıp isyana dönüştüğü günler yaşandı. Kürt halkının varlık mücadelesini ve bedeller ödeyerek verdiği mücadele, işçi sınıfının direnişleri, kadınların bütün gericiyle karşı sokağa çıkması ile Gezi bu toplumda önceden bu damarlarla beslendi ve serpildi. Gezi, özgürlük ve saygı için sokağa çıkan toplumsal katmanların patladığı devrimci bir durumun başlangıcıdır."

Gezi'nin gerçekleştiği tarihsel aralık dünyada farklı zamanlarda, farklı kesimlerin başlattığı ayaklanmaların olduğu bir tarihtir. Bu ayaklanma dalgalarını, arkasına alanların buralarda güçlenerek devrim hedefleri olmalıdır. Egemenlerin manipülasyonu, kitle hareketinde boşluk gördüğünde onu yönlendirmek için her zaman olur.

Gezi, ekolojik dengeye zarar veren bir rejimin Türkiye'nin her yerinde başlayan direncin birleşmesiyle, kentlerde kürtaj üzerinden politize olan kadın mücadelesinin birleşmesiyle, toplumun geniş kesimlerinde biriken öfkenin sokakta bir araya gelmesiyle oluşmuştur. Gezi sınıfsal bir direniştir. Sınıfa yeni katılan kesimlerin başlattığı yeni proletarların başlattığı bir harekettir. Talepleri de katılan kesimlerde işçi sınıfındandır. Gezi'yi kimlik isyanı olarak görmek ve gelişme sınırlarını çizmek haksızlık olur. Gezi'yi yaratan birikimlerin, her kentte daha önceden birikmiş eylemlerin buluşması olarak görmek gerekir. Önceden biriken öfkeyle devrimcilerin kapsayamadığı ve onları aşan bir kitle hareketi gerçekleşmiştir. Sol ve sosyalist tüm kuvvetlere bir ders veren pratik bir kalkış noktasıdır. Bu yüzden bundan sonra kimse eskisi gibi olamaz. Örgütsel olarak kitleleri ileri atıp, politikaleştiren bir yapıya ihtiyaç vardır. Gezi, bölgesel ve coğrafi farklılıkların bir arada yaşantısını mümkün kılan söz ve eyleme ihtiyacı göstermiştir. Emekçi-